

Τύκ-Ταί

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΑΣΤΗΡ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ-
ΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Αρχισυντάκτης :
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γραφεία :
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγαρον Έφεσίου)
Αριθ. γρ. 35-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί ετήσιαι :
Έσωτερικού Δραχμαί 150
Έξωτερικού Λίρα Άγγλ. 1
Αμερικικής Δολλάρια 5
Έξάμηνοι και τριμήνιοι κατ' ά-
ναλογίαν.

Κυριακή 12 Ιουλίου
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 28

MORISSON

Μόνον ττό όνομα του άνωτέρω δια-
σήμου Ιατρού έγγυάται ότι τά καλ-
λυντικά προϊόντα τά όποία παρά-
γει είναι τά πλέον άποτελεσματικά
και άβλαβή, όπως επί παραδείγμα-
τι : 1ον) ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ. Πολλά κυρία μεταχειρίζονται διά-
φορες κρέμες, χωρίς να εύρουν την
πραγματική και άβλαβή, αλλά τó
άποτέλεσμα είναι να χαλούν τó πρό-
σωπόν των, όσαι όμως μετεχειρί-
σθων την κρέμαν του άνωτέρω
Ιατρού άνεκουφίσθων, διότι εδ-
ρον την κρέμαν που τούς χρειαζε-
ται. Χρησιμοποιείται επίσης και για
ξύρισμα. 2ον) ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΟΝ,
και 3ον) ΤΑΜΠΛΕΤΤΕΣ ΛΟΥ-
ΤΡΟΥ. Κατευνάζει τά νεύρα, άρω-
ματίζει τó στόμα διά πολλάς ήμέ-
ρας και φρεσκάρουν τó δέρμα και
τó προσφύλασσουν από μεταδοτικά
νοσήματα, από άναίμιαν, κούρασιν,
κ.ά. τονώνει τόν οργανισμόν, διότι
έμπεριέχει όλα τά άρώματα ελά-
της και πεύκου. Πωλούνται εις όλα
τά καλά άρωματοπωλεία και φαρ-
μακεία. Τιμή των 8 ταμπλεττών δρ.
30, τας όποιας χρησιμοποιείτε δι'
οκτώ φορές. Τών 16 δρχ. 55. Εις
τάς έπαρχίας δρχ. 35 και 60. Γεν.
Αντιπρόσωπος ΣΤ. Θ. ΓΛΑΝΤΖΗΣ,
Κορνάρου 6, Αθήναι.

ΔΡΧ. 60.-

Ο ΠΗΧΥΣ

Η νέα συλλογή
των ύφασμάτων :
FLEUR - DE - SOIE
εις τά μοντέρνα σχέ-
δια :

ECOSSAIS
PATTE - DE - POULE
NEIGEUX

ΝΤΙΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ
& ΣΙΑ

Πλ. Καπνικαρέας άρ. 5

ΑΡΘΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΙΣ

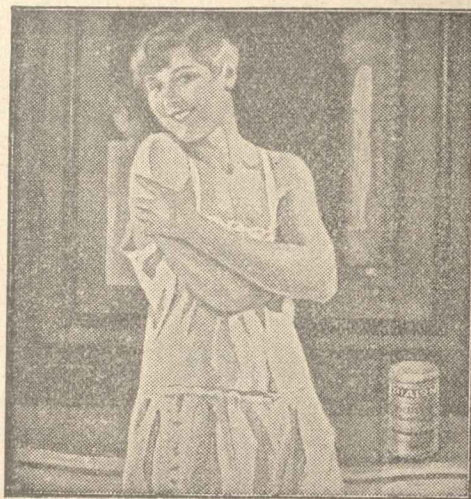
Αρθρίτις, ρευματισμοί, οδρική
διάθεση, ισχυαλγία, νευρασθέ-
νεια κλπ. μόνον με την νεωτάτην
γερμανικήν έφεύρεσιν

RADIOSCLERIN

με βάσιν τó Ράδιον, τó όποιον άν-
τικαθιστά τας πηγάς Castein,
Wishaden κλπ. Ζητήσατε οδηγί-
ας δωρεάν. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥ-
ΛΟΣ, Κάνιγγος 12, Αθήναι.

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

μεταχειρίζονται καθημερινώς τó φημισμένον ANTI - ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ DIA-
LON. Η χρήση του DIALON επιβάλλεται σε κάθε κυρία και κοίτη-
δα, ιδίως τώρα τó καλοκαίρι. Διά του DIALON θ' αποφυγίτε τήν ιδρώ-
τα, ό όποιος ως επί τó πλεί-
στον είναι δύσσομος, όσα θ' έ-
θα εξακολουθήτε να τίσσετε
χάριτος εις τας κομμώσας να
ναυστροφάς. Έκτός τούτου
θα προσφύλαξετε συγγόνους
τά ένδύματά σας από τήν τα-
στροπετικήν επίδρασιν τής
δρωτός. Η χρήση του DIA-
LON όγνι μόνον είναι ελά-
θής, αλλά δίδει τó αίσθη-
της εύχαριστήσεως, άπαρά-
κτα όπως εκείνον που δομα-
ζον οι λουόμενοι.

Επιδρά άναγκαίως
διά τών νεύρων επί τής δι-
αρώσεως, τήν όποιαν διεκω-
νει, δίδον φυσιολογικήν δι-
έξοδον εις τά όργανα και έπα-
ρον ούτω έπαρκή έσωτερικήν
πλυσιν τού σώματος. Σημει-
ό ιδρώς, όστις περιέχει άπο-
βέρτα στοιχεία, άποβάλλεται
εξ' όλοκληρου τής

κόλως διά τών ούρων. Τó DIALON επιδρά ύγιεινώς εξ' όλοκληρου τής
λειτουργίας του άνθρωπίνου οργανισμού.
Οι μεγαλύτεροι άστέρες του κινηματογράφου και τού θεάτρου μεταχει-
ζονται άποκλειστικώς ως άντιιδρωτικόν τó DIALON και είναι ένθου-
σμένοι από τά άποτέλεσμά του. Ζητήσατέ το και σεις σήμεραν από τήν
φαρμακοποιόν σας.

Γενικοί αντιπρόσωποι διά τήν Ελλάδα ι
Εταιρεία «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 44, Αθήναι.

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ! ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ "ROC"

Εύθηνότερα και τελειότερα εις ό
πόδωσιν φωνής και έμφάνισιν
Πώλησις και ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΑΝ
ΔΟΣΕΩΝ ΕΚ 200 ΔΡΧ.

Τιμοκατάλογος διά τας έπαρ-
χίας άποστέλεται δωρεάν.
ΠΑΝΟΣ Α. ΓΚΟΥΤΗΣ
Ευρίπιδου 8 (2ος όροφος άρ. 4)
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΚΙΡΣΟΙ
(ΧΤΑΠΟΔΙ)
Ηγγυημένη ανώδυνος δι' ένίστα-
σιν αιμορροαγία καταπαύσιν άμέσως
Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ειδικός 10-
ήμερημνιών εις τó χαρτοπωλείον
Πέτρου Κρίλλη, Σεφεκλέους 7
(Στάς Πάππου).

ΑΛΤ !

Πωλούνται όλα αι άθηναϊκά έ-
φημερίδες και περιοδικά παλαιών
ήμερημνιών εις τó χαρτοπωλείον
Πέτρου Κρίλλη, Σεφεκλέους 7
(Στάς Πάππου).

ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΝΕΑΙ ΑΦΙΞΕΙΣ ΕΙΣ ΑΠΕΙΡΑ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ

Τό εύθηνότερον και ελικρινέστερον κατάστημα, άλθωδς εύεργετικόν δι' όλας τας τάξεις. Δέν άπατάται κανείς. Πωλεί μόνον τούς μετρητούς
καλάς ποιότητας εις πολύ φθηνάς τιμάς, διότι προμηθεύεται κατ' εύθειαν εξ έργοστασίων και άγοράζει μεγάλας ποσότητας, έχει μικρά
έξοδα, κάμνει μεγάλην κατανάλωσιν, έχει άρίστους κόπτας, πωλεί πολύ φθηνά και έγγυάται τήν έφαρμογήν τó γνωστόν και άσυναγώνιστον
ΠΑΖΑΡ, Στοά Άρσακείου.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E. J. B.

ARTI
E. J. B.

ARTI
E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

1

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΠΡΟΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΝΤΕΣ.—ΦΑΪ· ΚΑΙ ΥΠΝΟΣ, ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ
ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΤΑΒΛΙ.—ΑΙ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΥΠΑΙ-
ΘΡΟΥ.—ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ.—ΤΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ, ΤΑ ΓΑΪΔΟΥ-
ΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ.—ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ
ΚΑΜΙΝΙΟΥ

Θερίζοντες περιορίζουν τής άπατήσεως
των από τήν έξοχικήν ζωήν εις τó φαί
και τόν ύπνον.

Ό παραθερίζων λοιπόν θα σηκωθή
πολύ πρώι, για ν' απολαύση τó μαγευ-
τικό δράμα τού άνατέλλοντος ήλιου.
και έπειτα θα πih τó γάλα του. Κατό-
πιν, έπειδή δέν θα έχη τίποτε άλλο κα-
λύτερον να κάμη, θα πέση πάλιν να κοι-
μηθί. θα σηκωθή κατά τας δέκα ή σής
ένδεκα και θα κατέβη στην άμμουδιά
—εάν ή έξοχη είναι παράλιος—για να
κάμη τó μπάνιο του. Κατόπιν θα ξανα-
γυρίση στο «ταρδύ» του, θα φάη τó
καταπέτασμα—διότι τó μπάνιο και ό κα-
θαρός άέρας ανοίγουν τρομερά τήν δ-
ρεξι—και θα πέση πάλιν να κοιμηθί,
για να έυνηση κατά τής 6. Τότε θα
φρεσκαρισθί όλίγον, θα βάλη και τó
ψαθάκι του και θα κατέβη στα παρα-
λιακά κέντρα, όπου θα περάση τήν ώ-
ρα του απολαμβάνων τó θέαμα τού πε-
λάγους ή διδων συμβουλάς εις τούς
παίζοντας τάβλι εις τó καφενείον.

Έπειτα, πρòς τó βραδάκι, θα κάμη
έναν περιπάτον στην άμμουδιά πάλι και
θα ξαναγυρίση για φαί και ύπνον, ά-
φοι πρώτον γίνη ή διαπιστώσις :
—Τί ώραίο που είναι τó φεγγάρι ά-
πόψε !...

Και τήν άλλη μέρα ή ζωή ξαναρχίζει
ή ίδια, μονότονη και άπελπιστικά... ώ-
ραία !

Φυσικά υπάρχουν και μερικές διασκε-
δάσεις που ποικιλούν τήν μονοτονία
της ζωής. Είναι τó γραμμόφωνον. Η έ-
ξοχής της Άττικής, τής νύχτες, μετα-
βάλλονται σε μίαν άπέραντον αίσθη-
σαν συναυλιών, με άπειρίαν γραμμο-
φώνων : Κάθε σπιτάκι, κάθε παραγγα,
κάθε αντίσκηνο, θα έχη άπαραίτητως
και τó γραμμόφωνον, τó όποιον παίζει
διαρκώς και άκαταπαύτως αρχίζον-
τας από τής σοβρότερης όπερας, για
να καταλήξη στην κλασσική «Ριρίκο»,
και τούς κλασσικώτερους άμανέδες,
που έξάπτουν τόν φανατισμόν των πα-
ραθερίζωντων, μέχρι τού σημείου να
διαπράξουν φόνον...

Τό γραμμόφωνον δέν σταματά ούτε
τό μεσημέρι. Και τότε δημιουργούνται
παρεξηγήσεις και έπεισόδια μεταξύ
εκείνων που θέλουν να απολαύσουν
«μουσική» και εκείνων που θέλουν να
κοιμηθουν.
—Δέν σταματάς και λίγο τó γραμμό-
φωνο, να κοιμηθώμε, φίλε ;
—Έδω είναι έξοχη, κύριε. Ότι θέ-
λει έκαστος κάνει.
—Καλά, βρε άδελφέ, τó παίζεις ύ-
στερα.
—Έγώ γουστάρω τώρα. Έσύ πέσε
να κοιμηθής κι' εγώ θέλω να διασκε-
δασω...

Από λόγο σε λόγο, ή έπιλοσις τής
διαφοράς περιέρχεται εις τας χείρας
των φιλονεικούντων γειτόνων και έτσι,
ούτε ό ένας άκούει «μουσική», ούτε ό
άλλος «κοιμάται». Η καυγάδες άποτε-
λούν μίαν ένδιαφέρουσιν ποικιλίαν τής
έξοχικής ζωής.
Γι' αυτόν δέ τόν λόγον και οι παρα-

Ιδιαίτερον κεφάλαιον θα έπρεπε να
άφιερώνη κανείς εις τόν ύπνον τής έξο-
χης. Δέν υπάρχει μεγαλύτερο μαρτύ-
ριο. Όσοι είναι ύποχρεωμένοι να κοι-
μούνται τó μεσημέρι και τή νύχτα στα
κρεβάτια τους, που έχουν και αυτά
θερμοκρασίαν άνωτέραν τής κανονικής
κατά πολλούς βαθμούς, ψιθυρίζουν, έ-
νν στριφογυρίζουν στα σετονία τους,
προσπαθόντες ματαιώς να κλείσουν
μάτι :

—Νά είχα μια κουβέρτα τώρα και να
ήμουν ξαπλωμένος κάτω από κανένα
πέυκο...

Αί, λοιπόν, ό όπνος κάτω από τó πεύ-
κο είναι πολύ πιο μαρτυρικός.

Μόλις ξαπλωθή κανείς και αισθανθί
τά βλέφαρά του να σιγοκλείνουν ήδο-
νικά, νοιώθει να περπατούν κάτι πραγ-
ματάκια στο πρόσωπό του, στα πόδια
του και στην πλάτη του. Τί είναι ; Μι-
κρά πράγματα. Τά μυρμήγκια, που ύ-
περαφθονούν εις τó χώμα της έξοχης
και έρχονται να πάρουν τó μεζέ τους έ-
πάνω στο κορμί σας... Έάν, παρ' όλα
αυτά, είσθε τόσοσιν παχύδερμοι, ώστε να
μπορέσετε να κοιμηθίτε, όταν θα έυ-
πνήσετε θα πρέπη να τινάζεσθε μιά ώ-
ρα για να φύγουν αι στρατιαί των μερ
μυγκιών, που έκαμαν τόν περιπάτον
τους επάνω σας.

Τήν νύχτα συμβαίνουν χειρότερα :
Έκτός από τά μυρμήγκια και τά κου-
νούπια, είναι και άλλα μεγαλύτερα
ζωντανά, που έρχονται να σας κρατή-
σουν συντροφία. Μπορείτε π.χ. να έυ-

Φλογερά θεάματα εις δροσεράν
έξοχην...

πνήσετε πρώι πρώι και να παρατηρή-
σετε μετ' έκπληξεως ότι καθ' όλην τήν
νύχτα έκοιμηθήκατε άγκαλιά με τó σκύ-
λο σας ή, ανοίγοντας τά μάτια σας, ν'

άντιληφθήτε, ὑπὲρ τὸ πρόσωπόν σας, τὴν ὠραίαν κεφαλὴν ῥωμαντικοῦ γαιδάρου, ποὺ σὰς παρατηρεῖ με ἔφος πιστοῦ φίλου, ὁ ὁποῖος ὁμως δὲν ἐδίστασε νὰ ἀνακουφισθῇ ἀπὸ μερικά βάρη παρὰ τὸ προσκέφαλόν σας.

Καὶ αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὕπνον. Ἀλλὰ μήπως μπορεῖ κανεὶς νὰ εὐχαριστηθῇ φαί; Τὰ πωλούμενα τρόφιμα εἶναι τετάρτης ποιότητος με τιμὰς εἰδὼν πολυτελείας.

Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο βάσανο εἶναι τὸ νερό: Στὴς παραθαλάσσιες ἐξογές νερὸ δὲν ὑπάρχει. Καὶ ἡ προμήθεια γίνεται ἀπὸ βράβεια ποὺ φέρουν ἀπὸ γειτονικά χωριά ἢ ἀπὸ πηγάδια με νερὸ γλυφό, τὸ ὁποῖον πίνει κανεὶς ὅπως καὶ τὴν Μαγνησίαν Ἰελεγγίνο.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁμως ἐξεχάσαμε νὰ ἀναφέρωμεν καὶ μερικές ἄλλες ἀπολαύσεις τῆς ἐξοχῆς.

Τὴν κούνια ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸ δένδρο, τὴν ἀνάγνωση τῆς ἐφημερίδος κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα καὶ τὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπόλαυσιν τῶν γυμνῶν ὠραιότητων τῶν παραθεριωτῶν, ποὺ ἀντιβάζουν τὴν θερμοκρασίαν τῶν ἀρρένων παραθεριστῶν κατὰ πολλοὺς βαθμοὺς ὑπὲρ τοὺς 40 ὑπὸ...σκιάν.

Αὐτὸ π.χ. γίνεται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μπάνιου. Ὅσο καὶ ἂν λέμε ὅτι ἡ θέα τοῦ γυμνοῦ γυναικείου κορμοῦ δὲν προκαλεῖ καμμίαν ἐντύπωσιν, ...κακὰ εἶναι τὰ ψέμματα. Βλέπετε μερικοὺς ποὺ ἔχουν τὸ μάτι τους γαρίδα καὶ μένουν πέντε ὥρες στὴν ἀμμουδιά γιὰ νὰ βυθίσουν τὰ βλέμματά τους εἰς τὰς Ἀφροδίτας τὰς ἀναδυομένας ἀπὸ τοὺς ἀφρούς τῶν κυμάτων.

Ἐπειτα ὑπάρχουν καὶ τὰ ἐξοχικά εἰδύλλια μετὰ τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων ποὺ παραθερίζουν. Ὁ ἔρως ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν τεμπελιά καὶ τὴν ἑλλειψιν πάσης ἄλλης διασκεδάσεως εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ εὐρίσκων ἀσφαλῆς καταφύγιον μέσα εἰς τὰς πυκνὰς συστάδας τῶν δασῶν ἢ μέσα εἰς τὰ κοιλάματα τῶν βράχων, εἶναι ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ποικιλία τῆς μονοτονου ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου. Καί, ὅσοι ἔχουν τὴν κατάλληλον ἡλικίαν — ἀφοῦ ἡ διάθεσις δὲν λείπει ἀπὸ κανένα — πέφτουν μετὰ μούτρα στὸν ἔρωτα. Καὶ ἔτσι συνάπτονται ἐρωτικά εἰδύλλια, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν συνεχίζονται καὶ εἰς τὴν πόλιν, ἄλλα δὲ ἀποθνήσκουν ἐπὶ τὸ που μετὰ τῆς πρώτης δροσιᾶς τοῦ Σεπτεμβρίου, ποὺ ψυχραίνουν καὶ τὰ αἰσθηματα.

Συμπέρασμα: Προτιμότερη καὶ πρακτικώτερη εἶναι ἡ ζωὴ τῶν παραθεριζόντων εἰς τὴν πόλιν. Καὶ ἀσφαλῶς κατὰ ἐξυρουν οἱ ἐπαρχιώται, ποὺ ἐγκαταλείπουν τὴν ἐπαρχίαν τοὺς καὶ ἔρχονται νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι τοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας... Εἶναι πιὸ ἐξυπνοὶ ἀπὸ ἐμᾶς.

Δὲν εἶναι ὑπερβολικά ὅλα αὐτὰ ποὺ εἴπαμε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Καλοὶ ἀναγνώσται καὶ ὠραῖες ἀναγνώστριες, ὅσες εἰσθε τώρα ξαπλωμένες κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα καὶ διαβάετε τῆς ἀνόητης αὐτῆς γραμμῆς, ἐνῶ σὰς τρώει τὰ...μυρμηγκία, θὰ πιστοποιήσετε ὅτι δὲν εἴμαστε καὶ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. Χωρὶς ἀμφιβολίαν, θὰ ἀναπολήτε αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν Ἀθήνας, ἐκτὸς ἐάν εἶναι στὴ μέση κανένα εἰδύλλιον, ποὺ δὲν σὰς ἀφίνει νὰ τὴν σκεφθῆτε, ἢ ἐάν μένετε στὴν Κηφισιὰ καὶ διαθετέτε ἰδιόκτητον αὐτοκίνητον καὶ ἰδιόκτητον σωφὲρ, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ σὰς πηγαίη ὅπου θέλετε καὶ νὰ σὰς ἐπιστρέφῃ στὸ σπίτι σας....

Ὅσοι δὲ εἰσθε καταδικασμένοι νὰ ψηθῆτε ὀλόκληρο τὸ καλοκαίρι σας στὸ φλεγόμενον ἀστὺ, μετὰ τὴν λεμονάδα καὶ παγωτοῦ καί...φλίτ, διαβάζοντας τὴν παρούσαν διατριβὴν, παρηγορηθῆτε.... Καὶ ὅσοι λείπουν, δὲν περνᾶνε καὶ πολὺ καλύτερα....

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΨΗΦΟΙ ΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ὁ νέος μεγάλος διαγωνισμὸς τοῦ «Τικ - Τάκ» διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὠραιότερας Ἑλληνίδος ἐπρόκλεσεν, ὡς προβλέπετο, συγκίνησιν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐνδιαφερομένων, ἤρχισε δὲ ζωηρὰ κινήσεις, τὸσον μετὰ τῶν ὠραίων δεσποινίδων τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχίων, ὅσον καὶ μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν μας, τῶν ὁποίων ἐλήφθησαν τὰ πρῶτα ψηφοδέλτια. Τὰ ὀνόματα ὅμως καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων τὰς ὁποίας λαμβάνει ἐκάστη ὑποψήφια θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Εἰς τὸ φύλλον ἐκάστης ἐβδομάδος δημοσιεύονται αἱ ἐγκρινόμεναι φωτογραφίαι, μετὰ τὰ ὀνόματα τῶν διαγωνιζομένων ὑποψηφίων, ἐξ αὐτῶν δὲ οἱ ἀναγνώσται μας θὰ ψηφίσουν ἐκείνην τὴν ὁποίαν κρίνουν ὡς ὠραιότεραν, ἀποσπῶντες καὶ συμπληρώνοντες τὸ σχετικὸν δελτίον, τὸ ὁποῖον σήμερον δημοσιεύεται εἰς τὴν σελίδα 32.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ὁ διαγωνισμὸς γίνεται ὡς ἑξῆς: Κάθε ἀναγνώστης ἢ μὴ τοῦ «Τικ - Τάκ» θ' ἀποστέλλῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας μίαν ἢ περισσότερας φωτογραφίας τῆς, εἰς διαφόρους στάσεις. Αἱ ἀποστέλλομεναι φωτογραφίαι τῆς, θὰ κρίνονται ἀπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία καὶ θὰ ἀποφασίσῃ ποῖα θὰ κερδίσῃ καὶ δημοσιεύονται — δηλαδὴ τὰς ὠραιότερας.

Αἱ φωτογραφίαι αὐταὶ θὰ δημοσιεύονται τακτικὰ εἰς κάθε φύλλον τοῦ «Τικ - Τάκ», οἱ ἀναγνώσται μας δὲ θὰ ψηφίζουν ποῖαν προτιμοῦν καὶ θεωροῦν ὡς ὠραιότεραν, συμπληρώνοντες καὶ ἀποστέλλοντες τὸ σχετικὸν κουπόνι. Τὰ ὀνόματα τῶν ψηφίζοντων θὰ δημοσιεύονται μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν δελτίων τὰ ὁποία στέλλει ἕκαστος. Δηλαδή: ὁ Α... ψηφίζει τὴν Β. Ὁ' ἀναφέρεται τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ψηφίζοντος καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ψήφων τοῦ Β. τῶν προσφερομένων πρὸς τὴν Α.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ διαγωνισμοῦ ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ συγκεντρώσῃ τὰς περισσότερας ψήφους θὰ ἀνακηρυχθῇ ὡς ἡ ὠραιότερα Ἑλληνὶς καὶ θὰ λάβῃ ὡς δῶρον μίαν τουαλέτταν πλήρη, μοντέλλο παρισινόν.

Ἡ δευτέρα 3 πλήρη κοστοῦμα ἀσπρορρούχων (parure) ἐκ 3 τεμαχίων ἕκαστον, εἰς τοῖμα ἢ ἐπὶ παραγγελίᾳ, τοῦ οἴκου «Εἰαμ», ἀπὸ κρεπ-ντὲ-σιν με πολυτελεῖς δαντέλλες ἢ κεντήματα, ὡς τὰ ἐκτιθέμενα εἰς τὰς προθήκας τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος «Εἰαμ» (Βουκουρεστίου 8).

Ἡ τρίτη ἓνα ὠραῖον χερσοῦν ὠρολόγιον τῆς χειρὸς.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, εἰς τὰς δέκα ἐπομένας κατὰ σειράν θ' ἀπονέμωθουν ὑπὸ τοῦ «Τικ - Τάκ» διάφορα χεῖσιμα δῶρα.

Ἐκτὸς τῶν δώρων, τὰ ὁποία θὰ δοθοῦν εἰς τὰς τρεῖς πρώτας, τὸ «Τικ - Τάκ» θὰ δημοσιεύσῃ τὰς φωτογραφίας τῶν εἰς τρία συνεχῆ πολύχρωμα ἐξώφυλλα.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω διαγωνισμοῦ καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς αὐτόν, θὰ διανεμηθοῦν βραβεῖα εἰς τὰς ἑξοχὰς τὰς ὠραιότερας πόδια κυρίας καὶ δεσποινίδας, ἐφόσον θὰ θελήσουσιν εἰδὶ καὶ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν διὰ φωτογραφιών.

Ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς προκηρύσσεται διὰ τοῦ «Τικ - Τάκ» ὑπὸ τῆς διεθνούς φήμης ἐταιρείας καλτῶν «Εἰαμ» καὶ ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτόν εἶναι προαιρετικὴ.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λάβουν μέρος δύνανται ν' ἀποστέλλουν τὸ πολὺ μέχρι τρεῖς φωτογραφίας εἰς τρεῖς διαφόρους στάσεις καὶ εἰς τὰς ὁποίας νὰ φαίνονται ἰδίως τὰ πόδια τῶν μέχρι τῶν γονάτων. Ἡ ἐκλογὴ τῶν ὠραιότερων κνημῶν θὰ γίνῃ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ μεγάλου διαγωνισμοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φωτογραφιών, ὑπὸ ἐπιτροπῆς τῆς ὁποίας τὰ

ὀνόματα τῶν μελῶν θ' ἀναγγελθοῦν ἐν καιρῷ. Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τῆς μόνον τὴν συμμετρίαν τῶν ποδῶν καὶ τίποτε ἄλλο.

Εἰς τὴν πρώτην ἡ ὁποία θὰ ἐκλεγῇ ὅτι ἔχει τὰ ὠραιότερα πόδια θὰ δοθῶν ὡς δῶρον 24 ζεύγη κάλτσες ἐκ φυσικῆς καθαράς μετὰξες.

Εἰς τὴν δευτέραν θὰ δοθοῦν 12 ζεύγη κάλτσες, ἐπίσης ἐκ φυσικῆς καθαράς μετὰξες. Καὶ εἰς ἄλλας 10, εἰς τὰς ὁποίας θ' ἀπονέμωθῃ ἔπαινος, θὰ δοθοῦν ἀνὰ δύο ζεύγη κάλτσες ὁμοίας ποιότητος.

Τὰ δῶρα τῶν αἱ κερδίσασαι, εὐθὺς ὡς γνωστοποιηθοῦν τὰ ὀνόματά τῶν διὰ τοῦ «Τικ - Τάκ», θὰ δύνανται νὰ τὰ παραλάβουν ἐκ τῶν καταστημάτων τῆς πόλεως «Εἰαμ» ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὸν Πειραιᾶ, τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὰς Πάτρας.

Εἰδικῶς διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῶν ὠραιότερων κνημῶν, ὅσαι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος καὶ δὲν θέλουν νὰ στείλουν φωτογραφίαν ἀποκλειστικῶς τῶν κνημῶν τῶν, ἔμπροσθεν νὰ στείλουν φωτογραφίαν ὁλοκληροῦ τοῦ σώματος μετὰ μαγίω, μετὰ τὴν σημείωσιν τῆς ληφθῆναι ὑπ' ὄψιν μόνον αἱ κνημὶαι διὰ τὸν σχετικὸν διαγωνισμὸν.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ἐπειδὴ διὰ τὴν καλὴν ἐμφάνισιν τῶν φωτογραφιών τῶν διαγωνιζομένων, χρειάζονται καλλιτεχνικαὶ φωτογραφίαι, συνεβλήθημεν μετὰ τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου φωτογράφου κ. Ξανθάκη (ὁδὸς Εὐαγγελιστορίας 16), ὅστις καὶ θὰ φωτογραφίσῃ ἐντελῶς δωρεάν καὶ εἰς δύο στάσεις, ὅσας ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ὠραιότερας κνήμης. Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ κ. Ξανθάκη εἶναι ἀνοικτὸν καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ὥρας τῆς ἡμέρας, μέχρι τῆς 8ης μ.μ.

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΕΤΕΧΟΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Κανάρου μᾶς ἀνεκοίνωσεν ὅτι εἰς ὅσας λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ δημοσιεύονται αἱ φωτογραφίαι τῶν, προσφέρει ὡς δῶρον μίαν πολυτελεστάτην κασσοτίταν ἁλίας, περιέχουσαν κρέμαν «Ροδαλίνην Χιών», ποῦδραν Ροδαλίνην καὶ σάπωνα. Εἰδοποιῶνται λοιπὸν ὅσοι ἐκ τῶν λαβουσῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καλλονῆς εἶδον δημοσιευομένην τὴν φωτογραφίαν τῶν, νὰ διέλθουν ἐκ τῶν γραφείων μας διὰ νὰ παραλάβουν τὸ ἀνωτέρω δῶρον.

ΑΙ ΛΗΦΘΕΙΣΑΙ ΨΗΦΟΙ

Μέχρι στιγμῆς ἐλήφθησαν τὰ ἑξῆς δελτία ψηφίζοντων:

ὑπὲρ τῆς δίδος Μπλάτμωρ: Ὁ κ. Γεράσιμος Κορολῆς, Ἰτέας 3, Ἀθῆναι, ψηφοὶ 2. Ὁ κ. Ν. Βαλαβάνης Βαθὺ Σάμου, ὁ κ. Δ. Χατζησταμόν Βαθὺ Σάμου, ὁ κ. Δ. Γεωργακάκος Ἀθῆναι ψηφοὶ 3, ὁ κ. Ι. Νικολαΐδης Ἀθῆναι ψηφοὶ 2. Τὸ ὅλον ψηφοὶ 9.

ὑπὲρ τῆς δίδος Καίτης Λάρδη: Ὁ κ. Ι. Π. Ἀθῆναι ψηφοὶ 12, ὁ κ. Γ. Μαυροειδῆς Θησεῖον ψηφοὶ 2, ὁ κ. Κ. Εὐαγγελίδης ψηφοὶ 3. Τὸ ὅλον ψηφοὶ 17.

ὑπὲρ τῆς δίδος Ζουζοῦ: Ὁ κ. Χαράλαμπος Σγουρῶς, φωτολεῖβος Σάμου, ψηφοὶ 1, ὁ κ. Κ. Σιδηρόπουλος Κουπόνια ψηφοὶ 3, ὁ κ. Χρ. Κουρούσης Καλάμαι ψηφοὶ 2, ὁ κ. Δ. Μιλωνάς Παγκράτι ψηφοὶ 3. Τὸ ὅλον ψηφοὶ 9.

ὑπὲρ τῆς δίδος Μπεμπέκας Χαλαμποπούλου:

Ὁ κ. Α. Ζοχόπουλος, Θησεῖον, ψηφοὶ 2, ὁ κ. Γ. Ἀργύρης Ἀθῆναι ψηφοὶ 2. Τὸ ὅλον ψηφοὶ 4.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΞΑΝΘΑΚΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΕΤΕΠΕΜΕΝΗ

ΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ἀνω: ἀριστερά. Δις Ὁλγα Δημητροπούλου. — Δεξιά: Δις Τοῦλα Λεό.

Εἰς τὸ μέσον: ἀριστερά. Δις Ἀντ. Εὐσταθιάδου. Δεξιά: Δις Σοφία Κ.

Κάτω: Ἡ Δις Ἀνδρ. Σπανοπούλου, ὑποψήφια διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς ὠραιότερας κνήμης.

(Φωτογραφίαι ΞΑΝΘΑΚΗΣ)

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ... ΤΕΡΑΤΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΘΗΝΑΣ

Τὰ θαυμάσια θεάματα τῆς οδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ ἡ...βιομηχανία τῶν...Ἐξομολόγησις ἐνός...κατασκευαστοῦ περιέργων τῆς φύσεως.—Πῶς κατασκευάζονται οἱ ἀνθρωποποίησης.—Τὸ δέμα τοῦ σκύλου, ἡ κόλλα καὶ τὸ μέλι τοῦ πτηνάνθρωπου ποῦ προδίδει.

Στὴν οδὸν Ἀθηνᾶς μερικὰ μικρομαγαζάκια μαζεύουν πλῆθος περιέργων κάθε μέρα. Περισσότερον δὲ τὴν Κυριακὴν. Ἐκεῖ ἔχουν ἐγκατασταθῇ διάφορα «ἐξιοπεριέργων θεάματα». Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ θεάματα εἶναι «τέρατα τῆς φύσεως». Μὲ μίαν, δύο ἢ τρεῖς δραχμὲς βλέπετε τὰ παραδοξότερα γεννήματα τοῦ ζωικοῦ βασιλείου.

Βέβαια σὰς γεννιέται πολλές φορές ἡ ἀπορία πῶς ἡ φύσις κατάρθωσε νὰ παραγάγῃ τόσον περίεργα ὄντα, τόσον παραδόξους συνδυασμούς. Ἀλλὰ τὰ βλέπετε ὅμως ὁλοκλήρως. Καὶ ἂν εἰσθε εὐπιστοί, ἀφοῦ δὲ τὰ βλέπετε!—πεῖθεθε.

Καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ δουλειὰ τῶν θεαμάτων νὰ προοδεύῃ!

Καὶ ὅμως κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ παραδόξα τῆς φύσεως ποὺ ὑπάρχουν στὰ διάφορα ἐπιστημονικὰ μουσεῖα. Ἡ ἐπιχείρησις αὕτη εἶναι, ἀπλούστατα, μιὰ βιομηχανία!

Καὶ ἰδοὺ ἐδῶ μιὰ τεραστία ἐπιγραφή: «Πρωτοφανὲς τέρας. Ὁ κερασφόρος βῶας τῆς Ἀφρικῆς. Ὁλοκλήρως. Ὁμιλεῖς καὶ ἀπαντεῖς».

Καὶ παρακάτω: «Ὁ Φαῖρος τῶν Ἰνδιῶν. Ἀνθρώπος τριῶν πυθμῶν τῶν παλαιῶν καιρῶν».

Καὶ ἀκόμη παραπέρα ἄλλη ἐπιγραφή στὴν κορυφὴν μεγάλης εἰκόνης ποὺ παριστάνει 2 κορίτσια τριχωτὰ εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα τους. Καὶ γράφει ἡ ἐπιγραφή αὕτη:

«Πρωτοφανὲς διὰ τὴν ὑφήλιον. Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἡμιουργοὶ ζωντανῆς».

Ἀπὸ τίς ἐπιγραφὰς αὐτὲς ἔννοεῖ κανεὶς πόσον ἐκπληκτικὰ εἶναι αὐτὰ τὰ θεάματα. Καὶ τρέχει καθέννας νὰ τὰ ἰδῇ. Τὶ ψυχὴν ἔχουν, βρε ἀδελφε, δύο δραχμὲς!

Καὶ οἱ περισσότεροι βλέπουν αὐτὰ τὰ θεάματα καὶ φεύγουν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι βλέπουν τέρατα τῆς φύσεως, φαινόμενα πρωτοφανή.

«Ἡ τέχνη ὅμως εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν φύσιν». Ἐδῶ περισσότερο παρὰ ποτὲ ἐφαρμόζεται αὕτη ἡ σκέψις. Διότι εἰς ὅλα αὐτὰ ἡ φύσις εἶναι ἀθῶα. Δὲν ἔχει βάλει τὸ χερί της καθόλου.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ βιομηχανία.

Θὰ σὰς παραθέσωμεν ἐδῶ ἀληθινὰ ἀποκαλυπτικὰ πράγματα περὶ τοῦ πῶς κατασκευάζονται τὰ... τέρατα τῆς φύσεως.

ἔχουμε τὴν εὐτυχίαν νὰ μᾶς τὸ διηγῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς παραδόξους αὐτοὺς τύπους ποὺ τὰ κατασκευάζουν. Εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ξέρουν νὰ ἀλλάζουν ἐπαγγέλματα ἀναλόγως τῶν ἐπικαίρων γεγονότων. Τώρα κατασκευάζει τέρατα, ὅπως πρὶν ἔκανε τὸν φωτογράφον τῶν ἐχόντων ἀνάγκην φωτογραφίας διὰ τὰ διδασκάλια τῶν, ὅπως ἄλλοτε ἐπώλεισε φάρμακα γιὰ τοὺς κάλους ἢ ἔκανε τὸν πλανόδιον ὁδοντοίατρον!...

Λοιπὸν ἕνα βράδυ καθὼς ἔπινε σ' ἕνα μαγαζάκι ἦτο εἰς εὐχάριστον διάθεσιν. Εἶχε διαθέσιν νὰ φιλοσοφῇ καὶ νὰ βγάλῃ εἰς τὸ φῶς ὅλα τὰ μυστικὰ του.

—Βρε ἀδελφε, μᾶς ἔλεγεν, ὅλες οἱ τέχνες δάσανο εἰναι. Μὲ αἷμα βγαίνει πάντα τὸ ψωμάκι. Κι' αὐτὰ τὰ «ἐξιοπεριέργων θεάματα» ξέρεις τί βάσανο ἔχουν γιὰ νὰ φτιαστούν;

—Γιὰ νὰ φτιαστούν; εἴπαμε μὲ προσποιητικὴ ἐκκληξί.

—Ἀμ' τί; μὴ πιστεύετε καὶ σεις πῶς τὰ βροσκοῦμε στὰ δάση τῆς Ἀφρικῆς καὶ στὸ Τάμ-Τοῦμ. Αὐτὰ ὅλα τὰ φτιάχνουμε ἐδῶ. Μὲσα στὴν Ἀθήνα. Ὅλα γίνονται μὲ τὸν ἰδρῶτα μας. Ἐγγύς παραγωγή!

Δὲν ἔχασμεν λοιπὸν τὴν περίστασιν.

Καὶ σὲ λίγο ὁ φίλατος «τεχνίτης τῶν τεράτων» μᾶς διηγῇ πῶς κατασκευάζονται οἱ

ἀνθρωποποίησης, οἱ «ἡμιουργοὶ ἀνθρώποι», καθὼς τοὺς ἀνέμαζε.

Ἰδοὺ ἡ περιγραφή του:

—Γιὰ νὰ κατασκευάσῃς ἕναν ἄνθρωπον μισὸν ἄνθρωπον καὶ μισὸν ἡμιουργοὺ εἶναι μελετῶν, ἐξέθεμα σωστό! Πρέπει νὰ γδάρῃς ἕνα σκύλο. Καὶ τὸ δέμα αὐτοῦ κατόπιν, πρὶν ξεραθῇ διόλου, στὴ στιγμὴ, πρέπει νὰ τὸ ξύσης καλὰ, καλὰ ἀπὸ μέσα καὶ ἔτσι νὰ γίνῃ λεπτὸ-λεπτὸ ὡς τσιγαρόχαρτο. Σὲ τέτοιο σημείω ὅστε νὰ περνᾷ τὸ φῶς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο. Ἐννοεῖται πρέπει νὰ προσέξῃ κανεὶς νὰ μὴ πάθουν τίποτα οἱ τρίχες. Καὶ κατόπιν περνοῦμε τὸ δέμα αὐτὸ τὸ λεπτὸ-λεπτὸ καὶ τὸ ἀλείφουμε μὲ μίαν ἀραιὰ κόλλα ποὺ ἔχουμε ἐπιτήδες ἐτοιμασμένη. Κι' ἔτσι εἶναι ἕτοιμο τὸ δέμα τοῦ ἡμιουργοῦ ἀνθρώπου. Τότες τὸ κορίτσι ποὺ θὰ κἀν τὸν ἡμιουργοῦ ἀνθρώπου γδύνεται. Καὶ περνοῦμε αὐτὸ τὸ δέμα καὶ τὸ κολλᾶμε ἐπάνω στὸ πετὶ τοῦ κοριτοῦ. Μὰ ἐκεῖ χρειάζεται πολὺ τέχνη, γιατί πρέπει τὸ δέμα νὰ ἐφαρμόξῃ τελείως σὰν νὰ εἶναι δέμα τοῦ ἰδιοῦ τοῦ κοριτοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ μελῶς. Ἐτσι λοιπὸν κολλᾶμε κομμάτια-κομμάτια αὐτὸ τὸ δέμα ἀπάνω στὸ δέμα τοῦ κοριτοῦ καὶ τὸ φτιάχνουμε ὅπως θέλουμε. Ἡ μισὸν τριχωτὸ ἢ μὲ ἕνα μέρος τοῦ σώματος τριχωτὸ ἢ ὁλόκληρον ἔξω ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Καὶ μᾶς προσέθεσεν:

—Ἐτσι φτιάχνονται τὰ περίεργα φαινόμενα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι πῶς φυσικὰ, στὰ μέλη οὐκ ἔχουν κολλᾶμε τὸ δέμα, κολλᾶμε καὶ μερικὰ μικρὰ κομματάκια δερματός τριχωτοῦ σὰν ἑλκὲς τριχωτῆς. Κι' ἔτσι τὸ ὄλον φαίνεται πῶς ἀληθινόν.

Κατόπιν ὁ φίλος μας μᾶς διηγῇ τὸ πάθημά του, ὅταν ἐφτίσας ἕνα «τεχνιτὸν ἄνθρωπον».

—Εὐρῆκα ἕνα παχὺ—μᾶς διηγῇ—καὶ ἐδέχθη νὰ τὸν κἀν ἄνθρωπον πούλη. Ἐπὶ γαμῶ λοιπὸν στὴν ἀγορὰν καὶ εὐρήκαμε ἀρετὰ πούπουλα ἀπὸ κότες καὶ ἀπὸ ἄλλα πουλιά. Ἐγερίσσαμε μιὰ κάσσα τοῦ πετρελαίου καὶ τὰ ἐπάρσαμε μαζὺ μας. Ἀκόμη πήραμε καὶ καμμιὰ ὀκτὴ μέλι. Λοιπὸν μὲ ἕνα πινέλο τὸν ἀλείφα μὲ μέλι καλὰ... Κι' ἔπειτα ἐκολλοῦσα ἐπάνω τὰ πούπουλα. Ἐτσι σιγά-σιγά ἐγένινε ἕτοιμος ὁ «τεχνιτὸν ἄνθρωπος» τῆς Ἀφρικῆς! Τὸν ἔβαλα λοιπὸν σ' ἕνα μαγαζάκι καὶ τοῦ εἶπα νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ καρέκλα καὶ νὰ μιλᾷ μὲ λέξεις χωρὶς νόημα, γιὰ νὰ φαίνεται πῶς εἶναι ἡ γλώσσα τῆς Ἀφρικῆς... Καὶ ἀρχισε τὸ θεῆμα. Καὶ ἡ εἰσπραξις ἦτο γενναία. Ἀλλὰ κάποιος περιέργος ἦθελε νὰ δῇ τὸν «τεχνιτὸν ἄνθρωπον» καὶ ἀπὸ πίσω. Φυσικὰ, ἀφοῦ ἦταν ὅλος περσιωτὸς δὲν εἶχε ἀντίρρησην. Τοῦ ἔκαμα λοιπὸν νόημα νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ κἀν μίαν στροφὴν. Ἀλλὰ καθὼς σπρώχνεται τί νὰ ἰδῶ;...

—Μιὰ κυκλικὴ περιφέρεια ἦτο γυμνή. Τὰ φτερά εἶχαν κολλῇ στὸ κάθισμα! Ἐννοεῖται ὅτι ὅλοι οἱ θεῖται ἤρχισαν νὰ γιουγαίζουν...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

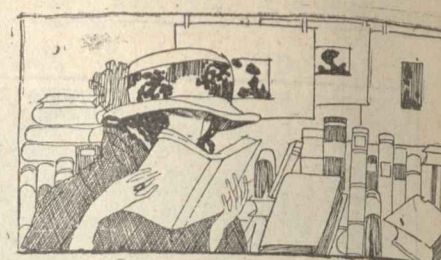
—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

—Ἀλλὰ, συνεπλήρωσεν, αὐτὰ εἶναι τὰ τυχερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος...

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Ἡ ἐξομολόγησις.

Κάποιος ἐπῆγε νὰ ἐξομολογηθῇ σ' ἕναν ἱερέα.

—Ἐπὶ τέλους, πόσες φορές ἀπάτησες τὴν γυναῖκα σου; τὸν ἐρωτᾷ ὁ λειτουργὸς τοῦ ὕψιστου.

—Αἰδεσμάτωτε, ἀπαντᾷ αὐτός, ἐδῶ ἦρθα νὰ ἐξομολογηθῶ καὶ ὄχι νὰ κανηθῶ.

—Οὔτε σὺτό.

Μιὰ ἔχασε τὸν ἄνδρα της. Ἦσαν τρία χρόνια μονάχα ποὺ ἦσαν παντρεμένοι καὶ καταλαβαίνετε πόσο τὸν ἔκλαιεν ἡ δυστυχισμένη.

Μιὰ γειτόνισσα θέλησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἡ χήρα ὅμως ἦταν ἀπαρηγόρητη.

—Δὲν ἔχω τίποτα δικό μου, ἔλεγε μὲ λυγμούς. Δὲν μ' ἄφησε τίποτα.

—Πῶς... παρετήρησε ἡ γειτόνισσα. Σοῦ ἄφησε ἕνα ὠραῖο παιδί.

—Δυστυχῶς, οὐτε αὐτὸ δὲν εἶναι δικό του....

—Τί θὰ ἔκανε ὁ Δαυὶδ.

Ὁ Δαυὶδ ταξιδεύει σὲ ἕνα χωριὸ γιὰ δουλειὰς του μὲ τὸ ἀμαξάκι του.

Στὸ δρόμο σταματᾷ σ' ἕνα χάνι. Παραγγέλλει νὰ δώσουν κριθάρη στ' ἄλογό του καὶ αὐτὸς μπαίνει μέσα στὸ χάνι καὶ τρώει καλὰ. Ἀμα τελείωσε τὸ φαγητό του, πληρώνει καὶ σηκώνεται νὰ φύγῃ. Τότε βλέπει ὅτι τοῦ ἔχουν κλέβει τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἀμαξάκι του.

Ὁ Δαυὶδ μαίνεται καὶ βγάζει δυνατὲς φωνές.

—Κάποιος ἀπὸ ἐδῶ μέσα μ' ἔκλειψε, φωνάζει. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ πῶθῃ νεῖλα.

Ὅλοι εἶναι φοβισμένοι ἀπὸ τὴν τρομερὴ φωνὴν καὶ τὴν ἀπειλὴν του.

—Ναί, ἐξακολουθεῖ εἰς τὴν διαπρασίαν ὁ Δαυὶδ. Ἄς μὴ μοῦ φέρον πῶς σὲ στιγμὴν τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἀμαξάκι μου καὶ θὰ ἰδῇτε τί θὰ γίνῃ. Νά, φοβῶνται μὲ κῶψη, ἂν δὲν κάμω ὅ,τι ἔκανε κι' ὁ πατέρας μου, ὅταν τοῦ συνέβη καὶ παρόμοια.

Ἐνας ἄλλος Ἑβραῖος ἐν τῷ μεταξύ ἔχει βγῇ ἔξω. Σὲ λίγο ξαναγυρίζει καὶ λέγει πῶς βρῆκε τὰ χαμένα καὶ πῶς τὸ ἄλογο μονάχο του εἶχε ἀποκαταστήσει.

Ὁ Δαυὶδ ἡσυχάζει ἀμέσως.

Καὶ τότε ὁ ἄλλος τὸν ρωτᾷ:

—Δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, τί ἔκανε ὁ πατέρας σου ὅταν τοῦ ἔκλειψαν τὸ ἀμαξάκι.

—Τί ἔκαμε; Τί ἤθελες νὰ κἀν; Ἐφυγε μὲ τὰ πόδια....

—Καλὸς γιατρός.

Ἐνας ἀσθενὴς πάσχων ἀπὸ καρκίνον καὶ ἔχων φρικτοὺς πόνους, λέγει μιὰ μέρα τὸν γιατρόν ποὺ τὸν περιποιεῖται:

—Ἀχ, γιατρέ! Δὲν ὑποφέρω πιά αὐτοὺς τοὺς τρομεροὺς πόνους. Δώσε μου μιὰ ὥρα γρηγορότερα τὸν θάνατο, σὰς παρακαλῶ!...

—Δὲν ἔχω ἀνάγκην συμβουλῶν καὶ παρακλήσεων, ἀπαντᾷ ὁ γιατρός μὲ αὐστηρότητα, γιὰ νὰ κάμω τὸ καθήκον μου! Ξεῶρω καλὰ τὴν δουλειά μου!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Πρέπει νὰ περιμένουμε, Σίντι, ὡς ποὺ νὰ φθάσουμε ἐκεῖ κάτω. Ἡ Εὐρώπη εἶνε τόσο περὶ, ὥστε δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ταξιδεύῃ ἥσυχα, ἂν δὲν ἔχῃ τὸ διαβατήριό του ἐν τάξει. Στὸν Κανάσο ὅμως, καὶ σ' ὅλην τὴν Ἀνατολή, τὰ πράγματα εἶνε διαφορετικά. Ἐκεῖ λοιπὸν θὰ σὰς ζητήσω τὴν προστασία τοῦ ὀνόματός σας, γιατί ὁ Μιρζά Χουσεῖν ὑποσχέθηκε ἀμοιβὴ ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρυσὰ ρούβλια σὲ ὅποιον τοῦ πᾶν, νεκρῇ ἢ ζωντανῇ, τὴν τρίτη θυγατέρα τοῦ Ἀἰσᾶ. Θὰ μπορέσετε λοιπὸν νὰ πλουτίσετε, κ' ἐγὼ θὰ μείνω αἰχμάλωτός σας, Σίντι.

—Γιὰ τρεῖς χιλιάδες χρυσὰ ρούβλια, ποὺ εἶναι βέβαια μεγάλο ποσό, δὲν θὰ πωλοῦσα ὅτε μὲ τὸδεφα ἀπ' τὰ μαλλιά σου, Ἀἰσᾶ.

—Καθὼς βλέπει, ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' ἐσένα, Σίντι, μιὰ ἐμπιστοσύνη ποὺ δὲν εἶχα σὲ κανέναν ὡς τώρα ἀπ' ὅσους μὲ γέμισαν μὲ φιλία καὶ κοσμήματα. Αὐτὸ ὅμως ποὺ θ' ἀνοήτως τώρα ἀπ' τὰ χεῖλιά μου, Σίντι, ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπ' τὴν αἰχμαλωσία μου. Ἡ τύχη θέλησε ἀκριβῶς νὰ σὲ συναντήσω ὅταν πῆγαίνα σὸ Κάιρο γιὰ ν' ἀποσπᾶσθαι ἀνέρεπε νὰ πάω στὴν Περσία ἢ ἀπ' εὐθείας πρὸς Κανάσο, ἀποφεύγοντας τὸν κίνδυνον νὰ μὲ ἀναγνωρίσουν οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ μουσικτοὶ πράκτορες τοῦ Τσάρου.

—Ξέρεις καλὰ, Ἀἰσᾶ, ὅτι κατάρθωσα νὰ μοῦ μέσα στὰ τεῖχη τῆς Ἀπαγορευμένης Πολέως καὶ νὰ μείνω μιὰ ἐβδόμηδα ἐκεῖ, ἂν καὶ δὲν ἤξερα μιὰ λέξι ἀραβικῇ.

—Εἶναι περὶ τὸ, Σίντι, νὰ σὰς πῶ ὅτι ἔχω ἀπὸλυτὴν ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν γίνομαι πάλι ἡ μικρὴ σας σκιάβα καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμη γιατί παραδόξα γιὰ χεῖματά σου σὲ μερικὸς πλουσίους καὶ ἰσχυροὺς, μετὰ τῆς φυγῇ μου ἀπ' τὴν Σαλονίκη. Ἀλλὰ τὸ κορίμι μου παραδόθηκε ψυχρὸν στὴν ἀγκυλιά τους, κ' ἐμένα πάντα ἡ γυναῖκα ποὺ σὰς ἀκολούθησε δίχως νὰ προφύγῃ λέει ὅταν τὴν ἀγοράσαντε σὸ σπίτι τοῦ Μπέν Κελί. Δὲν εἶμαι πιά ἡ ἰδία, ἀλλὰ πέφω ἀκόμη μιὰ δειγμὰ σκλαβιάς τῆς χερσὶ σας ἀλυσσάδα σὸ ποδάρι.

—Κι' ἐγὼ, ἔχω ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὸ γράμμα σου στὴν καρδιά μου, Ἀἰσᾶ. Σὲ κάθε χαλὶ γυναικὸς ἐξήγησα τὸ στόμα σου, Ἀἰσᾶ. Εἶχα μαζί μου τὴν μαγείαν τῶν ὑπερόχων πρᾶσινον ματιῶν σου καὶ στῆς φλέβες μου ἔρρεε, μαζὶ μὲ τὸ αἷμα μου, τὸ φίλτρο τῆς ἀνεκφραστῆς ἡδονῆς, ποὺ σὺ μονάχα μοῦ τὴν ἔδωσες, Ἀἰσᾶ.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ σμαράγδινα μάτια ὠθέθηκε, τυλιχτὴ στὸ κορμί μου, ἐσφίξε τὸ στόμα της ἀπάνω στὸ δικό μου, μ' ἐσπρωξε μὲ τῆς κορυφῆς τοῦ στήθους της, φουσκωμένον ἀπὸ ἀνάσιν, μὲ τυλίξε μὲ τὴν ὀσμὴ καὶ λαγνεία τῆς φρενιασμένης γαστέρας της καὶ μὲ ἀνεστραμμένα τὰ μάτια της, ποὺ τ' ἄστρα τὰ σόλιζαν μ' ἕνα φωτεινὸν τρέμουλο, μὲ ἀνάγκασε νὰ τὴν ἀκούσω, σὲ χεῖλος τῆς κατακλίσεως, ἐνῶ τὸ ὕψος τῆς στόμα γελοῦσε μὲ μιὰ πνιγμένη χαρὰ καὶ μιὰ νευρικότητα ποὺ λαμποκοποῦσε. Μετὰ εἶπε:

—Ὁ ἀταμάνος Μιρζά Χουσεῖν εἶχε τρεῖς θυγατέρες, ἀπ' τῆς ὁποῖας ἐγὼ ἦμουν ἡ τελευταία. Τὸ βράδυ ποὺ συμπλήρωσα τὰ δεκαεὶς χρόνια, ἀφοῦ μοῦ χάρισε τὸ ταχύτερον

"ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ"

GUIDO DA VERONA

ἀπ' τὰ ταρταρικά τοῦ ἄλογα καὶ τὸ πῶς γὰρ λῆξι περιδέραιο ἀπὸ τουρκουάζ, ὅταν ὅλοι εἶχαν κοιμηθῇ σὸ σκοτεινὸ σπῆτε, τὸν εἶδα νὰ παρουσιάζεται ἑξῆς ἀνάμεσα στὰ βαρεῖα παραπετάσματα καὶ τὰ χαλὰ τοῦ δωματίου μου. Ἦμουν σχεδὸν μισογυμνὴ κ' ἐδιάβαζα τὸ θεῖο ἐκεῖνο βιβλίον ποὺ λέγεται «Τὰ Τραγούδια τῆς Βιλιτούς», καὶ ἀπὸ ντροπῇ προσπαθῶνα νὰ κρύψω τὸ γυμνὸ μου στήθος μὲ τῆς σελίδες τοῦ βιβλίου. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν πολὺ χλωμός. Τὰ δαχτυλίδια μὲ τὰ μυρμιλάκια ποὺ φοροῦσε στὰ δάχτυλα, ἔδιναν σ' ὅλο του τὸ σῶμα μιὰ ἐπικίνδυνη καὶ λαμπρὴ ἀνταίγεια. Ἀν καὶ ἦταν σχεδὸν σαρὰντα χρονῶν, φαινόταν σὰν ὑπέρτοχος ἐφηβός. Ἦταν λιγνὰ πῶς ψηλὸς ἀπὸ σένα, Σίντι, καὶ στὰ μάτια, στὴ λεπτὴ ὄμορφη τοῦ προσώπου του, σὲ ὅλες τῆς γραμμῆς, εἶχε μιὰ ἐκφραση τόσο διαφορετικὴν ἀ-

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε ἀπὸ μένα, Μιρζά Χουσεῖν...

Καὶ βρῆκα πολὺ φυσικὸ νὰ τὸν φωνάξω μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, ποὺ ἔδινε λιγνὰ ἀπὸ τὴν φρίκη ποὺ ἔπρεπε νὰ δοκιμάσω ἀπ' τὴν χειρονομία του κ' ἀπὸ τὰ λόγια μου. Κι' αὐτὸς μοῦ εἶπε μ' ἕνα γέλιο γεμάτο σκληρότητα:

—Θέλω νὰ μείνω σιμά σου ἀπόψε, Ἀἰσᾶ.

Ἐτύλιξε κ' ἐγὼ τὸ γυμνὸ χερί μου στὸ λαμό του καὶ τοῦ εἶπα μὲ φωνὴν τὸ ἔτρεπε:

—Σιμά μου; ... τί τρέλλα!

Ὁ Μιρζά Χουσεῖν ἔπρεπε χωρὶς συζήτησι τῆς γυναῖκες τῶν φίλων του καὶ τῶν ἐχθρῶν του. Ἐκανε ἐπιδοχές, ἀρπαγές καὶ λεηλασίες σχεδὸν κάθε μέρα. Καὶ ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ σφίξῃ τὸν γυμνὸ μου λαμό, ποὺ ἀνέπνεε πάνω σὸ στόμα μου, γιὰ νὰ μὲ ἀνατρέψῃ μισολιπόθυμην σὸ σωρὸ τῶν μαξιλαρίων.

—Βλέπεις, τοῦ εἶπα, μὲ ἐνόηλινες, ἐνῶ διάβαζα τὰ «Τραγούδια τῆς Βιλιτούς».... Γιατὶ ἤθελε σὸ δωμάτιό μου τώρα ποὺ κοιμούνται ὅλοι, Μιρζά Χουσεῖν;

Αὐτὸς μὲ κύτταξε μὲ τὰ μαγνητισμένα καὶ λαμπε

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ ΩΣ ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ

Αι μελέται εις τὰς ὁποίας ἐπιδίδονται οἱ κατάδικοι γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν ὥρα τους.—Αἱ πρωτότυποι ἐφευρέσεις τῶν καταδικῶν.—Καὶ μὴ πλέον πρωτότυπος μέθοδος δραπέτευσως.—Τὰ περίεργα τῶν φυλακῶν.

προσέφερα καὶ ἐσφίξε τὸ μέτωπο μὲ τῆς γροθιῆς του. Τὰ λόγια μου εἶχαν μαστιγώσει τὴν φιλοτιμία του καὶ ἐγὼ ἐχαίρομαι πὺν τὸν ἐβλεπα τόσο ταπεινωμένον, τὸσον ἡττημένον, στὰ πόδια μου. Κι' ἐπειδὴ ἐγνώριζα ὅτι θὰ τὸν ἔκανα νὰ ὑπακούσῃ σὰν μικρὸ παιδί, ἔκανα τὴν κοιλιά μου νὰ κυματίσῃ, εἰναιετα λυγὰ τὰ ῥόδια ἀπὸ ζωντανὸ κρέας πὺν ἀνθίζαν ἀπ' τὴ σκιά τῆς ἀμασχάλης, καὶ τοῦ εἶπα :

—Τί παράξενη ἰδέα ἡ δική σου, Μιρζά Χουσεΐν !... Ἄν μὲ κυττάξῃς καλὰ, θὰ δῷς ὅτι δὲν εἶμαι καὶ ὥραϊα... Κρίμα... Ἄν δὲν ντρέπομαι τὸ ἄσχημο κορμί μου, θὰ ἐβγαζὰ τὰ λίγα αὐτὰ φορέματα γιὰ νὰ ἰδῇς τὰ φυσικά μου ἐλαττώματα...

Ῥωαίτατος στὴ γλωμάδα του, μ' ἕνα τρε μούλιασμα στὸ στόμα, μοῦ ἀπάντησε :

—Θέλεις ὅλα μου τὰ πλοῦτα ; Θέλεις νὰ κλείσω σ' ἕναν πύργο ὅλες τῆς ἄλλης γυναικες τοῦ σπιτιοῦ ; Θέλεις νὰ φέρω γιὰ σένα ἀπ' τὴν Τυφλίδα ἢ ἀπ' τὴν Σαμαρκάντα, ἕνα φορτίο χαλὰ καὶ κοσμήματα, καλύτερα ἀπὸ ὅσα ἔχουν ὅλες τῆς πριγκίπισσες τοῦ Κανκάσου ; Πές μου τί θέλεις, Ἀΐσα. Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σὲ πάρω, ὅπως θὰ ἔκανα γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη γυναίκα. Θέλεις νὰ σὲ ἀερώ μὲ τὸ ἀλόγῳ μου σὲ μὴ μακρινὴ πολιτεία ὅπου τὸ βράδυ νὰ σοῦ παραδώσω τὰ κλειδιά τῶν δώδεκα πυλῶν, νὰ στάξουν αἷμα ; Θέλεις νὰ λάμπῃς τ' ὄνομά σου ; Θέλεις τὸ ὠραιότερο τέμενος τοῦ Κανκάσου νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τῆς θυγατέρας τῆς Μιρζά Χουσεΐν ; Θέλεις νὰ περάσῃ ἕνα ποτάμι ἀπ' τὸν κῆπο σου καὶ στὴς ὄχθες αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ νὰ χτισθῇ μὴ πολιτεία ἢ νὰ ληστέψω καὶ νὰ σκοτώσω γιὰ σένα, Ἀΐσα, κάθε τί πὺν ἀγαθὰς ἢ ἀποστρέφουσαι ;

—Ὀχι, τοῦ ἀπάντησα. Θέλω μονάχα γιὰ ἑξή μῆνες νὰ μὴ ξυγώσῃς καμμιὰ γυναίκα, ἂν καὶ θὰ ἐξακολούθησῃς νὰ ζητᾷς τὴ γυναίκα πὺν θὰ σὲ κἀνῃ νὰ ἐσχίσῃς τὴν Ἀϊσα...

Καθὼς τοῦ ἔλεγα αὐτὰ, τοῦ προσέφερα τὴ γύμνια μου, πὺν γινόταν πὺν γλομὴ ἀπ' τὴν ἀνταγμία τῶν ἀσημένιων μαγαλιῶν καὶ αὐτὸς ἐβλεπε τὰ ζωντανὰ μου στήθη νὰ ταράζονται, τὴν κοιλιά μου νὰ συστρέφεται, ὅπως μοῦ εἶχε μάθει ἡ μητέρα μου, πὺν ἦταν μὴ Κιρκασία ἀπὸ τὸ Ἐνζελί. Ὅταν τέλειωσα τὸν ἡδοναϊκὸν ἐκεῖνο χορὸ, αὐτὸς ἄρπαξε τὸ κορμί μου καὶ μὲ ἀπόκτησε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μὲ κατακτήσῃ.

Ἡ γυναίκα μὲ τὰ σμαραγδένια μάτια ἔκαμε μὴ μικρὴ παύση καὶ μετὰ ἐσυνέχισε :

—Ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ φαντοῦν φρικαλέα στὸ πνεῦμα καὶ στὴ μόρφωση ἑνὸς Εὐρωπαίου. Μπορεῖ καὶ νὰ εἶναι. Πρέπει ὅμως νὰ σκεφθῇτε, Σέντι, ὅτι ἡ ἠθικὴ διαφέρει στὰ διάφορα μέρη, ὅτι τίποτε δὲν ὑπάρχει τὸ ἀπόλυτον στὸν κόσμον. Ἐγὼ ἤμουν κόρη ἑνὸς ἀταμίαν τοῦ Κονκάσου. Ὁ Μιρζά Χουσεΐν, ἀνάμεσα σὲ τόσες χιλιάδες ἀπὸ νόμιμα καὶ παράνομα παιδιά, ἀπόκτησε καὶ μὴ θυγατέρα, στὴν ὁποία ἡ Κιρκασία ἀπὸ τὸ Ἐνζελί ἔδωσε τ' ὄνομα Ἀΐσα. Αὐτὸ εἶχε συμβῇ δεκαεξή χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη, καὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ὁ Μιρζά Χουσεΐν δὲν τὸ θυμῶταν πιά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ἄλλους μὲ γλέντια καὶ χαρὰς ἄλλους μὲ πίκρας λόγια πολλοὺς σὲ τρώγες σκεπτικὲς καὶ ἄλλους σ' οὐρανοξύστες στὸ πέρασμά σου γιγάντια θ' ἀκούσεις μοιρολόγια

Μὰ σὺ γελᾷς μὲ σαρκασμὸν σὰν αἰνίγμα σωπαίνεις καὶ ἐνὸς ἡμέρας νομίζουμε πὺν γιὰ ταξίδι φτύνεις ἡμεῖς—ἄλλοι μᾶς !—φεύγουμε καὶ ἐπὶ ὁ ἴδιος μένει.

ΜΗΤΣΟΣ ΤΖΑΦΕΡΗΣ

Β. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

—Ὅτε τὸ βράδυ; Σύμφωνοι; Ὅλα θὰ εἶναι ἑτοιμα.

—Μάλιστα ! Ἀλλὰ ἄλλη μιά φορά σὰς ῥωτῶ. Ἐκεῖ ποῦ θὰ πάμε θὰ ζήσῃς εὐτυχισμένη;

—Εὐτυχισμένη μόνο ; Μὰ τὸ μέρος ποῦ θὰ πάμε βρίσκεται πρὸς τὸν Θεόν. Ἐννοῶ τὴν ἐκτελέσειν τὸν Παράδεισον νὰ σὲ μεθάνει καὶ πρὸς τὸν ἀγγέλου καθὼς ἀνοικοδομεῖται ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, νὰ σοῦ ἀνακατεῦσιν τὰ μαλλιά.

—Τί ὥραϊα ! Πόσο ἡ ζωὴ ἄλλου εἶναι ὠραία.

—Ὅτε σύμφωνοι ; πρὸς τὸν Παράδεισον ποῦ.

—Ναί, γλυκεῖο μου.

Ἐνα φίλιν ἐπισφραγίζει τὴν πρόθεσιν, μεταβάλλει τὸ ὄνειρόν σου πρὸς πραγματικότητα καὶ κἀνὶ τὸν ἥλιο νὰ κρυφθῇ πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ ἄλλη ζωὴ ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἔχει ἀλλὰ διὰ τὸν σκοπὸν τῆς τῆς μονοτονίας. Ἡ γὰρ γυνὴ σφραγίζει τὸ τραγούδι τῶν δυστυχισμένων, πὺν μερικὸι τὸ νομίζουσιν πὺν εἶναι ὁ ἴδιος πρὸς τὴν εὐτυχία. Δυστυχισμένοι πλάσματα.

Τὰ παραπάνω γλυκὰ λόγια, πὺν νομίζει κανεὶς ποῦ τὰ εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ ἔρωτας, ποῦδς μὴς καταστρεφῇ ; Μερικοὶ θὰ πῶν ὅτι ὁ ἔρωτας, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ, ἕνα βῆμα πρὸς τὴν καταστροφή. Ἐστὼ !

Ὅτε τόσο γλυκὸν μαχαίρι εἶναι ἐκεῖνο, πὺν σκοτώνει τὴν ἀγνότητα ; πὺν κάνει τὸ πνευματικὸν μέτωπο νὰ ζωῶσιν ἀπὸ χίλιες ἀνέμους σκέψεις καὶ τὸ ὄνειρόν σου νὰ μαζευτοῦν σὲ μὴ γυνὴ καὶ νὰ κλαίει ; Πόσα παράδοξα γινώσκω, ὦ ! ζωὴ, κρύβεις μὲς στὴ σακκούλῃ σου, πὺν εἶναι μὲ κλειστὰ μάτια βάζουμε πρὸς τὸ χέρι μᾶς καὶ πλάνουμε τὴ μοῖρα μᾶς. Ἀλλὰ ὅς γινώσκω πὺν ἀπλοῖ.

Ἡ ἀπόθεσις ἀρχίζει στὴν βεράντα ἑνὸς ἐξοχολοῦ Λουτροπόλεως. Ἐκεῖνος εἶναι ἕνας κίτριος κομψὸς ντυμένος, τόσο κομψὸς, πὺν θυμίζει τὸ φινιρίσμα. Ἐνα ἄνθος, κατὰ τὴν ἀποτίμησιν καμὲλεια, στολίζει τὸ πέτο τοῦ καὶ μὴ νοσταλγία, πὺν ἔχει νὰ δίνει αὐτὸς στὴν ἐκφρασί του, τὸν κάνουν συμπαθητικόν. Ὅ ! ἐκεῖνη ἡ μυστηριώδης ἐκφρασίς, πὺν εἶναι κατὰ τὴν σκληρότητα τῆς Σφινγὸς καὶ κατὰ τὸ δέμα ἑνὸς πετάλλου καπνοῦ τριανταφύλλου, πὺν κυλίστα περιφρονιμένο στὸ πάτωμα ἑνὸς καμπαρέ. Σκλαβώνει πρὸς τὸ ἐπιβάλλεται καὶ ἀρχίζει νὰ ἐξομολογῇ τὴν ἀρχὴ εἶναι ἡ μαγεία, ἡ γλυκεία, τὸ ἀγνωστον φῶς. Στὸ τέλος γίνονται τὸ μασιγίον καὶ ἡ φυλακὴ.

Ἐκεῖνη μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα, πὺν ἦρθε μὲ τὸ φίλο της νὰ περάσῃ λίγο καιρὸ, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἡλεκτρισμὸν καὶ τὴν κίνησιν, μακριὰ ἀπὸ τὴν πεζοπορία ἑνὸς πεζοδρομίου καὶ ἑνὸς πεζοδρομίου καὶ τῆς γῆς, πὺν ἡ θάλασσα σὲ προσεγγίζει ἀκουμπάει τὸ ὕψος κεφαλῆς της σ' αὐτὴ καὶ τὸ ἀναπαύει. Πιστεύει πὺν ἐκεῖ τὸ φεγγάρι σὰν μὴ τεράστιον φεγγάρι, γιὰ τὴν φῶς ποῦ προσφέρεται σὲ καπνοὺ καυλὸν—ὅπως εἶναι ἡ γῆ, λάμπει περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ φεγγάρια τῶν πόλεων. Πόσο ρομαντικὴ ψυχὴ. Πόσο ἀγνή.

Καὶ ὁ φίλος της. Ὁ συμπαθητικὸς ἀστροφροῦς, ὁ πραγματικὸς προστάτης, ὁ ἀνθρώπος πὺν τὴν ἀγαπᾷ. Γιατὶ μήπως δὲν μπορεῖ

ἕνας ἀστροφροῦς νὰ τευνώσῃ τὸ τόξον ποῦ κρατεῖ ὁ ἔρωτας καὶ νὰ καρφώσῃ τὸ σύμπαν μὲ τὰ βέλη.

Καὶ ἀρχίζει τὸ δράμα.

—Ὁ καὶ τὰδε, ἔμπορος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

—Ἡ κυρία τὰδε.

Δύο χέρια παραδίδονται σ' ἕνα τυπικὸν

—Τί ἀνέμενε, πὺν σοῦ εἶπα χθές ;

—Ἀ ! ναί, ἤθελα νὰ τὰ δῶ. Τὰ ἔχω στὸ δωμάτιόν σου.

—Τί λέτε, κυρία μου, θὰ σὰς περιμένω. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν φεύγει.

—Συγγνώμην ! Ἐξέρετε ἐκεῖνα τὰ...

—Παρακαλῶ, τὴν διακόπτεται.

Μπαίνει μέσα καὶ μαζεμένη κἀθαίρει σὲ μὴ φωτεινὴ. Ἐκεῖνος τῆς δείχνει τὰ κιμονὰ.Κατὰ τὸν ἄνθρωπον τῆς γυναικὸς ἀντιπαραδίδεται.

—Τί παραξένου χρωματισμοί.

Τόσο παραξένου σὰν τοὺς τόπους πὺν τὰ φτιάχνουν.

—Ἀλήθεια εἶναι ὁμορφα ἐκεῖ κάτω.

Καὶ ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ διηγῆται. Ἐνας ἥλιος τεράστιος φωτίζει τὰ λόγια του, ἕνας ἥλιος χειμωνιάτικος πὺν μεταδίδει μὴ ζέστη γλυκεῖα σὲ παγωμένα κορμιά.

—Τί γλυκὸς τόπος, τί μαγευτικὸς τόπος.

Ἄν μποροῦσε νὰ ζῆσιν κανεὶς ἐκεῖ.

—Ἄν μποροῦσε ; Μὰ εἶναι στὸ χέρι σου.

—Πῶς ;

—Ἀλήθεια ; μουρμουρίζει ἀνάμεσα σ' ἕνα πνιγμένον γέλιο.

Κι' ὁμοῦ ἔχει πρὸς ἀποφασίσει.

Στὴν ἄλλη συνάντησιν τοῦ λέει μόνῃ της.

—Θέλω νὰ μὲ πάρτετε μαζὺ σας.

Κι' ἡ στιγμή τῆς ἀναχωρήσεως φτάνει.

Μὰ ἐκεῖ κάτω ὅπου θγαίνουσιν τὰ μυστηριώδη κιμονὰ δὲν εἶναι παράδεισος. Εἶναι ἡ κόλασις. Ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος στὸν τόπον τοῦ γίνεται ὁ σκληρότερος γυναικὶς. Ὁ ἐκτετατὴς μετὰ ἀγγέλους ἀισθάνεται νὰ τῆς γαργαλῇ τὴ μὴ τῆς μὴ τῆς οὐρῆς τοῦς οἱ δαίμονες.

Ἐ ! τὸ ρομαντικὸν ἐκεῖνο κορίτσι γίνετα σὲ λίγο ἡ κοκόττα. Τὸ φεγγάρι τῆς φαίνεται σὰν πεντόλιον, πὺν ἂν τῆς τὸ προσφέροισιν μπορεῖ νὰ κἀνῃ γιὰ μὴ νύχτια ἑρμῶνον τὸν οὐρανὸν ἀσπρὸν, στὸν ὁποῖον ἀνθρώποι τὸ φεγγάρι.

Β. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

ΕΥΧΕΣ

Τῆς ἀνοιξῆς μυρόπνοια λοιλοῦδια στὸ δρόμο σου νὰ βροῖσῃς νὰ μαζεύῃς τ' ἀρόδια νὰ σου πλέκουνε τραγούδια στὰ μονοπάτια τῆς ζωῆς πὺν θὰ διαβαίνεις

Ἀραδιασμένες ἡ χαρὲς νὰ θάβουνε, φίλη μου, στοῦ σπιτιοῦ σου τὰ σκάνια, καὶ εὐτυχισμένη μὲς στὰ ῥόδια νὰ σὲ βροῖνε νὰ τραγουδᾷς ἀνάμεσα μὲ τ' ἀρόδια.

Ἰσως ποτὲ τοῦ πόνου νὰ μὴ φτάσῃ καὶ τὸ κατὰφῆ τοῦ σπιτιοῦ σου νὰ πατήσῃ τῆς εὐτυχίας σου τὴν ὁδὸν καὶ σκιάσῃ τὸ γέλιο ἀπ' τὰ χεῖλη σου νὰ ὀδύσῃ.

Ἀγάπη σὰν τὸ κύμα τῆς θαλάσσης ὅπου κυλάει στὴ στεριά γαληνεμένο, ἔτσι καὶ σὺ στὰ γηραιὰ νὰ φτάσῃς ξεκινημένη ἀπὸ στατὶ εὐτυχισμένο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΘΥΕΛΛΑ

Τό κατ' εὐθείαν τραῖνο θά σταματοῦσε μόνο πέντε λεπτά. Στό διαπεραστικό σφύριγμά του ποῦ ἀντήχουσε στό σκοτάδι ἀπὸ τῆς μονότο- να ἡ καμπάνα τοῦ σταθμοῦ. Ἐπειτα ἕνας κα- τὰμαυρος ὄγκος μὲ δυὸ τρύπες μπροστά, μιὰ πρόσκην καὶ μιὰ κόκκινη φάνηκε ἀπὸ τὸ τοῦ- νελ νὰ τρέχει μ' ἕναν ὑπόκοφο κρότο πρὸς τὸ σταθμό. Σιγά-σιγά ἐκίψε τὸ δρόμο τοῦ ὅσο πλησίαζε, γέμισε τὸ τόπο μ' ἕνα σύννεφο κα- πνοῦ, σφύριξε καὶ σταμάτησε.

Ἀμέσως γύρω του ἔτρεξαν σκιές μὲ κόκκινα δαυλιὰ καὶ τριγύρισαν τὶς πόρτες.

Τὸ ἄσθμα τῆς ἀπομονωμένης σταμάτησε καὶ οἱ ἐπιβάτες κοινοῦλόμενοι κατέβηκαν βιαστι- κά κ' ἐχώθησαν στὸ μαγαζὶ τοῦ σταθμοῦ, στρι- μοχνομένοι στὶς θυρίδες τῶν εἰσιτηρίων ἐνῶ ἡ μηχανὴ ποῦ ἀντικατέστησε τὴν ἄλλη προχώ- ρησε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὰ βαγόνια.

Ὁ μηχανικός σκεπασμένος μὲ τὴν κουκού- λα του ἔδωσε ὁδηγίες στὸ βοηθό του καὶ κα- τέβηκε. Ἐτρίψε τὰ ξυλίσματα χέρια του καὶ μὲ γρήγορα βήματα διευθύνθηκε στὸ σπιτάκι του νὰ ξαναῖδῃ τὴν γυναῖκό του ποῦ μόλις πρὸ ἐνὸς χρόνου τὴν εἶχε στεφανώσει. Βοήκε τὴν πόρτα κλειστή. Τὴ χτύπησε μὲ δύναμι ἐνῶ προσηλαύοντο νὰ ξεσταθῇ χτυπώντας καὶ τὰ πόδια του στὸ χῶμα.

— Ἄνοιξε, Μαργαρίτα. Ἐγὼ εἰμαι. Θὰ φύ- γω ἀμέσως.

Κανείς δὲν ἀπάντησε.

— Μαργαρίτα, φώναξε ἄγρια.

Ἡ ἴδια σιωπή.

Ἀρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ γροθιὲς καὶ μὲ κλω- τοῖς. Ἄλλὰ ἄδικα.

— Μαργαρίτα! Νὰ πάω' ὁ διάβολος... ξανα- φώναξε.

Φοβισμένος κ' ἄγριος στήριξε τὶς φαρ- διές του πλάτες στὴν πόρτα καὶ τὴν ἐπρω- ξε. Ἡ πόρτα ἔσπασε κ' ὁ μηχανικός πῆ- δωσε μέσα.

— Μαργαρίτα... Μὰ τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο.

Ἡ καμπάνα τοῦ σταθμοῦ ἀκούστηκε νὰ σημαίνει ἀναχώρησι.

— Γεώργη, Γεώργη, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ θερμοστοῦ, ἡ καμπάνα χτύπησε. Ὁ κατο- τραῖνος θὰ δώσῃ ἀναχώρησι.

— Ποῦ εἶνε ἡ Μαργαρίτα; ρώτησε μὲ πνι- γμένη φωνὴ ὁ μηχανικός τὸ βοηθό του σὰ γύ- ρισε στὸ τραῖνο.

— Ἀ! τὴν ἄτιμη, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἔ- φυγε!

— Ἐφυγε! Τί εἶπες; φώναξε ἄγρια ὁ Γεώργης καὶ ἄρπαξε τὸ βοηθό του ἀπὸ τὸ λαμό.

— Ἐλα, ἄστα αὐτά. Θὰ σοῦ πῶ. Συλλο- γίσου ὅτι ἔχεις κορίτσι...

— Ἐμπρός, τί κάνετε εἰς ἐκεῖ, φώναξε ὁ σταθμάρχης. Ἐχομε καθυστέρησι τρεῖς λε- πτά.

Ὁ Γεώργης ἀσυνείδητα ἄρπαξε τὴν μανι- βέλλα, ἔδωσε ὅλο τὸν ἀτμό στὴ μηχανὴ καὶ τὸ τραῖνο μὲ μεγάλο θόρυβο κύλησε στὸ σκο- τάδι σφύριζοντας δαιμονισμένα.

— Πρόσεξε! Τί κάνεις; φώναξε ὁ Νίκος, ὁ θερμοστάτης.

— Λέγε μου, ἄτιμο σκυλί, θέλω νὰ τὰ μά- θω ὅλα, ὅλα.

Μιὰ ἀστρατὴ ἔλαμψε ἄσφανα. Ὁ ἀτέλειω- τος κάμπος φαντάζετο μαυροπράσινο γιὰ μιὰ στιγμή κ' ὕστερα ξέσπασε ἡ βροχή. Τὸ τραῖνο πετοῖσε μέσα στὸ σκοτάδι τριγυλί- ζοντας πάνω στὶς γραμμές.

— Προσοχή, θὰ πεταχθῶμε ὅσο, φώναξε ὁ θερμοστάτης.

— Ἐλα, μίλα τί ξέρεις γι' αὐτήν. Νὰ πά- ρῃ ὁ διάβολος τὴ ψυχὴ μου. Θὰ ταῖσω ἐγὼ τὴ φωτιά.

Ἀρπαξε τὸ φτυάρι κ' ἄρχισε σὰν τρελ- λὸς νὰ ρίχνῃ κάρβουνο στὸ φούρνο. Ὁ ἄ- τμός μούγγριζε μέσα στὸ καμίνι. Ἡ ρόδες ἐτρίψαν στὰ σίδερα καθὼς γύριζαν γρήγορα.

— Γιὰ τὸ Θεό, πῆς νὰ βάλουν τὰ φρένα!...

Θὰ σκάσῃ τὸ καμίνι... Ποῦ θὰ πάμε μ' αὐτὴ τὴ γρηγοράδα;...

— Στὴν κόλασι! λέγε τί ξέρεις; στὴν κό- λασι!...

Οἱ φύλακες τῆς γραμμῆς σήκωσαν τὰ σι- νιὰ γιὰ νὰ λιγοστήσῃ τὸ δρόμο καὶ μὲ ἀπελπιστικὰ φωνὲς καὶ χειρονομίες στὸ τραῖ- νο ποῦ περνοῦσε μὲ τρομερὸ θόρυβο προσ- παθοῦσαν νὰ δώσουν στὸ μηχανικὸ νὰ κα- ταλάβῃ τὸν κίνδυνο.

Τὰ κεφάλια τῶν ἐπιβατῶν ἄρχισαν νὰ προ- βάλλουν τρομαγμένα ἀπὸ τὰ παράθυρα.

Μὰ οὐτ' οἱ φωνὲς τῶν φυλάκων οὔτε τὰ κλάματα καὶ τὰ παρακάλια τῶν ἐπιβατῶν ἀκούγονταν μέσα στὸ κύλισμα τῶν τροχῶν καὶ τ' ἀστροπελέκια.

Τὰ σύννεφα ἀνοῖξαν σὲ λίγο καὶ ἡ βορρὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ ὀρηκτικῇ. Ὁ ἄτμος βογ- γούσε στὸ καζάνι καὶ ἡ φωτιά τοῦ φούρνου

Ἔτσι κ' αὐτὸς τὴν εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά του.

ἐτρίψε μὲ μεγάλες κόκκινες φλόγες.

— Λέγε μου λοιπόν!... Εἰπες πῶς ἐφ- γε... Μὲ ποῖον;

— Μὲ τὸ γυνὶ τοῦ βαρόνου.

— Εἰσαι βέβαιος;

— Ἔτσι λέω. Τοὺς εἶδα προχθὲς ποῦ κρυ- φονοῦνταν ἐκεῖ, ἐνῶ σὺ λάδωνες τὴ μηχανή.

— Καὶ γιατί δὲν μοῦ τώπες τότε;

— Θὰ μὲ σκότωνες, θὰ νόμιζες πῶς ἤθελα νὰ σοῦ βάλω σπιγουνιές. Ἦξερα πῶς ἦσαν τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀγάπῃ μαζὶ τῆς. Ἦξερα ὅ- μως πῶς τὸν ἀγαποῦσε πρὶν τὴν στεφανώ- σης σου... Μὰ βιάστη τὴν μηχανή, σὲ παρακα- λῶ. Στὴ ζωὴ τῆς κόρης σου. Σταμάτα!... Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ κόκκινο φῶς; Εἶνε κοντὰ τὸ ποτάμι... Δὲν ἀκούς τὸ μούγγρισμα ποῦ σκεπάζει τὸ βογγετὶ τῆς μηχανῆς;

— Ἡ κόρη μου! Γι' αὐτὸ ἤθελε νὰ τὴν δώσῃ σὲ παραμάν... Δὲν εἶνε δική μου... Ὁχι! Εἶνε ἐκεῖνης τῆς ντροπισμένης! ἔ- λεγε ὁ μηχανικός.

Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται τὸ μούγγρισμα τοῦ ποταμοῦ. Ἀστραπὲς γλιστροῦσαν στὸν ὀρί- ζοντα καὶ πάλι σκεπτινιζε ἀμέσως καὶ ἡ ὀρηκτικὴ βορρὴ ἔπεφε ἀτελείωτα.

Ἐδῶ πάντα τὸ τραῖνο λιγότερε τὸ δρόμο του, γιατί τὸ γεφυρὶ δὲν ἦταν οἰκονομικὸ καὶ τὰ νερά τὸ σκεπάζαν. Τώρα ὅμως ἔτρεχε μὲ σφύριγμα καὶ ἡ φωνὲς τῶν στριμωγμέ- νων στὰ παράθυρα ἐπιβατῶν ἀνακάτωσαν τ' ἀνθρώπινα στενάγματα μὲ τὰ οὐρλιάσματα τῆς θύελλας.

Ὁ Γεώργης, ὀρθὸς σὰ νὰ ἀψηφοῦσε τὸν ἀέρα ποῦ ἔδερνε τὸ τραῖνο, μὲ τὸ χερί στὴ μανιβέλλα, ἄφηνε τὸν ἀτμό νὰ χύνεται στὰ κύλινδρα καὶ νὰ σπρώχνῃ τὸ σφυρὸ σὰ δαι- μονισμένο. Τί τὸν ἐμελλε γιὰ τὸν ἄλλον τῆς ψυχῆς. Μέσα στὸ σκοτάδι ποῦ φωτίζονταν ἀπ' τὶς ἀστραπὲς κάθε τόσο, τὴν ἔδρανε νὰ σπαρταρᾷ ἀπὸ εὐχαρίστησι στὴν ἀγκαλιά του' ἀκούγε τὰ λόγια τῆς τῆς γλυκῆς, ἔδρανε

τὰ μάτια τῆς τὰ φλογισμένα. Ἔτσι κ' αὐ- τὴν εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά του ὅσο ὅσο ἀπὸ λατὰρα τριῶν χρόνων, ὅταν τὴν στεφανώσε. Καὶ τώρα ὅλη αὐτὴ ἡ εὐτυχία ποῦ εἶχε στὸ σπῆτι τοῦ τῆς εἶχε ἄλλος καὶ τὴ βραδυὰ τῆς φουρτουνιασμένη.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ τραῖνα κυλοῦσε ἀπὸ σι- ο κ' ἡ μηχανὴ σὲ κάθε ἀναπνοὴ τῆς πε- τοῦσε φωτιές. Ὁ μηχανικός ψυχρὸς σπα- τοῦσε σὲ κάθε τίναγμα τῆς μηχανῆς καὶ σὲ λάμψῃ τῆς φωτιᾶς τοῦ φούρνου τὸ πρόσω- πο φωτίζονταν ἀπαίσια.

Ὁ θερμοστάτης ἀλαλιασμένος σπριζοῦνταν ἀπὸ μιὰ ἀλυσίδα καὶ στὶς φωνὲς τῶν ἐπι- βατῶν ἀπαντοῦσε μὲ στεναγμοὺς καὶ παρα- κλήσεις.

Ξαφνικὰ ὁ ὀρίζοντας φάνηκε σὰ νὰ πῆ- ρε φωτιά. Μιὰ κοκκινωπὴ φλόγα ἀγνάλισε τὸ τραῖνο κ' ἕνα ἀστροπελέκι ἔσκασε κ' ἔπε- γε γλιστροῦντας σὲ κάποιο δέντρο ποῦ τὸν πε- ρέλασε. Ἐπειτα πάλι σκοτάδι. Ἀλλὰ κ' ἐν- κοντὰ τώρα, φρικτὸ καὶ φοβερὸ κύλισμα νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Μαῦρο ἀπὸ τὶς πλάτες κατέβαινε καὶ φαινόταν μέσα στὸ σκοτά- δι ποῦ κυλοῦσε στὸν κάμπο.

Ἐνα κόκκινο σημάδι φάνηκε στὴ μιὰ πλά- τῃ τῆς γραμμῆς καὶ χάθηκε.

— Ἡ γέφυρα ἔπεσε! φώναξε μ' ἀπελπί- κη φωνή.

Ὁ θερμοστάτης μ' ὅλο τὸν κρότο τῶν τρο- χῶν καὶ τοῦ ἀέρα τὸ οὐρλιάσμα τ' ἀποτο- νήσκει.

Πετᾶχθηκε ἀποφασισμένος νὰ σωθῇ καὶ νὰ σώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Σὲ λίγο ὅλοι θὰ πέ- φταν στὸ ποτάμι. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ κα- ρὸ. Πλησίασε τὸ Γεώργη, ποῦ ἀκόμα τὰ ἔ- χε σὰ χαμένα καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ αὐ- τοῦ εἶπε:

— Γιὰ τὸ Θεό, φέρεμα. Τὸ γεφυρὶ ἔπεσε!

— Ὁχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος βράζοντας τὴ μανιβέλλα τοῦ ἀτμοῦ, μὲ σφιγμένα τὰ δό- τια κ' ἄγριεμένα τὰ μάτια.

Ὁ θερμοστάτης τότε μ' ἕνα σάλτο ῥιζοῦ- σάντου τοῦ σὰν τίγρις, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν ὄμω καὶ τὸν ἔρριξε ἔξω ἀπὸ τὴ μηχανή, ἔπᾳντο στὴ γραμμή. Ὑστερα ἔπιασε τὴν νιβέλλα, ἔκλεισε τὸν ἀτμό, γύρισε τὸν κεντρά κ' ἔδωσε ὅλο τὸν ἀτμό πίσω. Τὸ τραῖνο τινάχθηκε, ὁ δρόμος τοῦ κόπρου καὶ σταμάτησε.

Λίγα μέτρα πρὶν 'κεῖ κατέβαινε φουρ- μένο τὸ ποτάμι. Οἱ πόρτες ἀνοῖξαν καὶ πε- τᾶχθηκαν τρομαγμένοι οἱ ἐπιβάτες. Ὁ κα- ποτραῖνος ἔτρεξε στὴ μηχανή.

— Γεώργη, Γεώργη, ἤθελες νὰ μᾶς σκο- τώσῃς;

— Πᾶει ὁ Γεώργης, ἀπάντησε ὁ θερμοστάτης φουσκοκινῶν ἀκόμα. Τὸν σκότωσα.

— Τί λές;

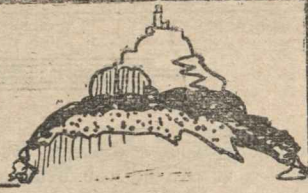
— Εἶχε τρελλαθῇ. Τὸν σκότωσα γιὰ νὰ σώσω τοὺς ἄλλους.

Τὸ πτώμα τοῦ Γεώργη βρέθηκε στὰ δυὸ κομμένο πάνω στὰ σίδερα...

ZAN ZIMPLO

ΔΟΗΝΔ'ΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΣ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΗΝ - ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ

Τὸ ἐπεισόδιον εἰς τὴν Βουλὴν.—Ἡ ἀνταλλαγὴ μαρτύρων.—Μάταιαι προσπάθειαι συμβιβασμοῦ.—Ὁ κ. Στάης ἐπιμέ- νει.—Τὸ τραγικὸν ἀποτέλεσμα.—Ἡ μωυπία τοῦ Χατζηπέτρου.—Πῶς ἐπηρεάσθη ἡ Βουλὴ.

Ἀρχίζομεν ἀπὸ σήμερον δημοσιεύον- τας τὰς ἀναμνήσεις τοῦ «Παλαίου» ἀπὸ τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τῆς προπολεμικῆς πρωτευού- σης Ὑπὸ τὸ ψευδωνυμὸν «Πα- λαίος» κρύπτεται ἐκλεκτὸς δημο- σιογράφος καὶ πολιτευτῆς, ὅστις θὰ μᾶς παρέχῃ τακτικὰ τὴν πο- λυτιμὸν συνεργασίαν του.

Ἄλλοτε τὰ ἐπεισόδια εἰς τὴν Βουλὴν δὲν περιερίχοντο, ὡς συνήθως, εἰς ἀνταλλαγὴν μαρτύρων μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων. Κατέλη- γον καποτε καὶ εἰς μονομαχίαν καὶ μάλιστα αἱματηράν.

Αἱ μονομαχίαι μεταξὺ τῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἦσαν μὲν καὶ πολὺ συ- γκαί, δὲν ἦσαν ὅμως καὶ σπανιώταται. Καὶ ἡ κοινὴ γνώμη πολλὰκις ἐδοκίμασε τὰς συγ- κρούσεις τὰς ὁποίας προκαλεῖ μιὰ μονομαχία μεταξὺ δύο πολιτικῶν προσώπων.

Τώρα μέσα εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς Βουλῆς ἀνταλλάσσονται φράσεις καὶ ὕβρεις θυρότε- ραι. Οἱ βουλευταὶ ὕβριζον καὶ προσβάλ- λουν ἀλλήλους, ἀλλὰ περὶ μονομαχίας οὔτε σκέψις κ' ἔνεται. Δίδονται ἀμοιβαίαι ἐ- πηγήσεις, ὁ ὕβρις «ἀνακαλεῖ» καὶ τὸ ἐπει- σόδιον «θεωρεῖται λήξαν». Οἱ μόνον ἱκα- νοποιημένοι. Αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τὴν σημε- ρινὴν ἐποχὴν.

Δὲν συνέβαινον ὅμως τὰ ἴδια καὶ εἰς πα- λαιοτέραν ἐποχὴν, τὴν προπολεμικὴν, ὁπότε τὰ ἴδια, τὸσον τὰ πολιτικά, ὅσον καὶ τὰ κοι- νωνικά, ἦσαν κατὰ πολὺν ἀυστηρότερα, οἱ ἄν- θρωποι δὲν ἐκρίνοντο περισσότερον τῆς τιμῆς των καὶ τῆς ὑπολήψεώς των.

Ἀπὸ τὰς μονομαχίας ποῦ εἶχαν τραγικὴν ἀποτέλεσμα καὶ συνεκίνησαν βαθύτατα τὴν κοινὴν γνώμην καὶ τὸν πολιτικὸν κόσμον, εἶ- ναι καὶ ἡ μονομαχία Χατζηπέτρου—τῆς.

Ὅταν κατὰ τὸ 1903 ὁ Κοκὸς Χατζηπέτρος, βουλευτῆς Τρικινίων, ἀπήλυθεν βαρεῖαν ὕ- βριν πρὸς τὸν κ. Σπύρον Στάην, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἡ ἀνταλ- λαγὴ μαρτύρων μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων ὑπερ- ἔβη ἡ πρώτη πράξις τῆς αἱματηρᾶς τραγο- δίας, ἥτις ἐπικυλοῦσθην.

Ὁ Χατζηπέτρος εἶχε ἀπευθίνει ἐντὸς τῆς Βουλῆς ὕβριν πρὸς τὸν κ. Στάην, ἀφορῶσαν τὴν οἰκονομικὴν του τιμὴν καὶ διὰ τοῦτο ὁ προσβληθεὶς ὑπουργὸς ἤξιώσε βαρεῖς ὀ- ρους πρὸς διεξαγωγὴν τῆς μονομαχίας.

Μεταξὺ τῶν μαρτύρων τῆς μονομαχίας αὐ- τῆς ἦτο καὶ ὁ τότε βουλευτῆς Μεγάρων κ. Γ. Ἀναστασίου, ὁ ὁποῖος μάτην προσπα- θῆναι νὰ συμβιβάζῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ δώ- σῃ διέξοδον εἰρηρικὴν εἰς τὴν ἀναφύεσαν διαφοράν μεταξὺ ὑπουργοῦ καὶ κυβερνητι- κοῦ βουλευτοῦ.

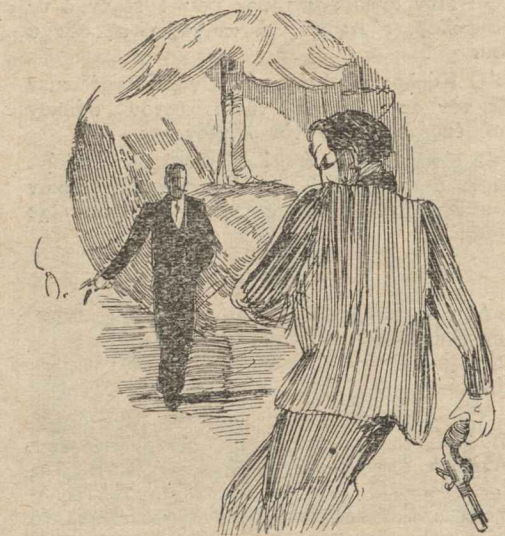
Ἄλλ' ἡ ὕβρις δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὸν κ. Στάην νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἡ Βουλὴ εἶχε ἀκού- σαι τὴν ὕβριν καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐμ- φανισθῇ ὁ ὑπουργὸς χωρὶς μειωμένην τὴν θέσιν του. Ἐξῆτι λοιπὸν βαρεῖς ὀρους καὶ ἀνταλλαγὴν δύο βολῶν διὰ περιστροφήν.

Ὁ Κοκὸς Χατζηπέτρος ὅμως ἦτο φοβερὰ μωυπ καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σκοπεύσῃ διὰ τοῦτο, ἂν ἡ μονομαχία ἐγίνετο μὲ πι- στόλι, ἐθεωρεῖτο βέβαιον ὅτι θὰ ἐπύγαινε σὰν τὸ σκυλὶ στ' ἀμπέλι. Δὲν εἶχε ὅμως τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ὁπλίων, τὸ ὁποῖον

εἶχεν ὁ προσβληθεὶς. Καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ ὁ- πουργός.

Ὁ κ. Στάης λοιπὸν ὥρισεν ὅτι ἡ μονομα- χία θὰ ἐγίνετο μὲ πιστόλια. Καὶ ὁ ἀτυχὴς Χατζηπέτρος ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἦτο εἰς θέσιν, λόγῳ τῆς παθῆσεως τῶν ὀφθαλμῶν του, νὰ σκοπεύσῃ.

Αἱ ἐφημερίδες εἶχαν ἀφιερῶσαι στήλῃς ὁ- λοκλήρους διὰ τὸ ἐπεισόδιον Χατζηπέτρου—Στάην καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν ἀνέμενε μὲ ἄ- γωνίαν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας, τὸ ὁ- ποῖον προεβλέπετο αἱματηρόν, λόγῳ τῆς ἐπι-

Δύο πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν καὶ ὁ Χατζηπέτρος ἐθεάθη πίπτων.

μονῆς καὶ τῆς ἀδιαιλαθείας τοῦ δεινῶς προ- σβληθέντος κ. Στάης. Καὶ αἱ προβλέψεις ἐπι- λήθυσαν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης ὥρισθη ὁ χρό- νος τῆς μονομαχίας, ἡ ὁποία θὰ ἐγίνετο μὲ πιστόλια. Οἱ ἀντίπαλοι μὲ τοὺς μάρτυράς των τὴν ὀριθεύσαν ὥραν εὐρίσκοντο εἰς τὸν τό- πον τῆς μονομαχίας, παρὰ τὸν Ποδονύστην. Ὁ κ. Στάης προηγουμένως ἀπέστειλε καὶ πρὸς τὸν τότε πρωθυπουργὸν Γεώργ. Θεοτό- κην ἐπιστολήν, ἐξηγὼν τοὺς λόγους τῆς ἐπι- μονῆς του διὰ τὴν μονομαχίαν καὶ ζητῶν νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παραίτησις του ἐκ τοῦ ὑπουρ- γείου τῆς Παιδείας. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε ὑπουργός, ἐκπροσωπῶν τὸ κράτος καὶ νὰ μονομαχῇ!

Αἱ θέσεις τῶν ἀντιπάλων καθορίσθησαν, τὰ πιστόλια ἐπληρώθησαν καὶ ὁ κ. Στάης, συνο- φως, ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ Χατζηπέτρου, ἀ- παθὴς καὶ ψυχραῖως ἀντιμετωπίζοντας τὸν πρῶτον καὶ τὸ πιστόλι του.

— Ἐν, δύο, τρία, πῦρ! ἐφώναξαν οἱ μάρ- τυρες.

Δύο πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν. Καὶ ταυτοχρόνως ἐθεάθη ὁ Χατζηπέτρος στρεφόμενος περὶ ἐαυτὸν καὶ πίπτων χαμᾶι.

Κροῦντες αἵματος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε εἰς τὸν λαμπὸν καὶ τοὺς πνεύμονας. Οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ μάρτυρες παρέσχον εἰς αὐτὸν τὰς πρώτας βοηθείας ἀλ- λά τὸ τραῖμα ἦτο καίριον.

Νέοι κροῦνοι αἵματος ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χατζηπέτρου. Ἐνας σπασμὸς συνεκλόνησε τὸ σώμα του καὶ οὐδὲν πλέον. Ὁ Χατζηπέ- τρος ἦτο νεκρός.

Ὁ κ. Στάης καὶ οἱ μάρτυρές του χαιρετί-

σαντες τοὺς μάρτυρας τοῦ νεκροῦ πλέον ἀντι- πάλου ἀπῆλθον. Ὀλίγον ἀργότερον ὁ νεκρὸς τοῦ Χατζηπέτρου μετεφέρετο εἰς τὴν οἰκίαν του ἐν μέσῳ θρήνων καὶ κοπετιῶν.

Ἡ Βουλὴ ἔμαθε μὲ κατὰπληξιν τὴν εἰδησιν τοῦ αἱματηροῦ ἀποτέλεσματος τῆς μονομαχίας. Ἡ συνεδρίασις διεκόπη καὶ τὴν ἐπομένην ἡ ἀνακοίνωσις τῆς παραίτησεως τοῦ κ. Στάης ἡμ- πόδισε τὴν ἀντιπολιτευτικὴν νὰ κάμῃ ἐπερώτη- σιν περὶ τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ ἀποτέλεσματος τῆς μονομαχίας.

Ἡ ἱκανοποίησις ὅμως τοῦ προσβληθέντος βουλευτοῦ καὶ ὑπουργοῦ ὅσον καὶ ἂν ἐδικαιο- λογεῖτο ἐκ τῆς δεινῆς ὕβρεως, δὲν ἀπήχνησεν εὐμενῶς εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τοὺς πολιτι- κούς κύκλους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο λίαν συμπαθὴς ὁ Κοκὸς Χατζηπέτρος. Ὁ κ. Στάης ἐπὶ μακρὸν δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον δὲν ἐγίνε πλέον ὑπουρ- γός.

Ἡ Βουλὴ ὅμως ἔσχε μέγαν ἐπηρεασμὸν ἐκ τοῦ αἱματηροῦ τοῦτου γεγονότος. Τὰ ἐπεισό- δια δὲν ἐγίνοντο συχνὰ καὶ ὁ καθ

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Να έλθω εδώ ο άριθμός ενενήντα ! έφω-
ναξεν ο επιστάτης του σταθμού του Τσέρνιν
Κρόν του Λονδίνου εις ένα από τα παιδιά
τά οποία ήσαν εκεί μαζεμένα, αναμένοντα
να προσφέρουν τας υπηρεσίας των εις τους
ταξειδιώτας.

Ο μικρός παρουσιάσθη και ο υπάλληλος
του είπε :

— Με το τραίνο των ένδεκα θα έλθω έ-
νας ιερεις τυφλός από τον Σαίν Λονάρ.
Είπε ο αιδεσιμώτατος Άργκους, ο οποίος
πρόσδίδον έτυφλώθη. Θα τον παραλάβω
και θα τον οδηγήσω όπου θέλει. Θα σέ πλη-
ρώσω με την ώρα.

Ο μικρός ονομάζετο Κάρολος. Μόλις έ-
φθασε το τραίνο, έπλησίασεν, είδε τον ιερέα
και παρουσιάσθη εις αυτόν, δηλώσας ότι
του είχαν ανατεθεί να τον οδηγήσω.

— Φώναξε, παιδί μου, του είπε, ένα ά-
μάξι. Έχω μια κόρη που θα πανδρευθί και
θέλω να της αγοράσω έπιπλα και άλλα πρά-
γματα. Θα πάμε λοιπόν με το άμάξι να τα
πάρουμε.

Πράγματι, κατά την αίτησίν του, ο μι-
κρός τον ώδηγησεν εις ένα κατάστημα επί-
πλων, όπου συνφερόντοσ ώραίότατα έπιπλα
τετρακοσίων λιρών. Από εκεί μετέβησαν εις
άλλα καταστήματα διά διάφορα αντικείμενα
του σπιτιού. Είς όλους είπεν ότι το πρώ-
τό πά στην Τράπεζα να πάρω χρήματα και
θα περάσω να τα πληρώσω. Οι έμποροι συ-
νφερόντοσ με τους όρους αυτούς.

— Τώρα να με οδηγήσω, είπεν εις τον
Κάρολον, εις ένα άδμαντοπωλείον από τα
καλύτερα.

Μετ' όλίγον ή άμαξα τους έφερεν εις το
πρώτον άδμαντοπωλείον του Μπόν Στρήτ.
Τον έδόθησεν να κατεβή και να μνη εις το κα-
τάστημα. Εξήτησε να ιδή διαμάντια διά να
άποτελέσθ ένα περιδέραιον διά γαμήλιον δώ-
ρον της κόρης του. Ο καταστηματάρχης,
του έφερε τα καλύτερα διαμάντια. Με την
αφήν τα έψαχνεν ο τυφλός ιερεις.

— Είπε πράγματι ώραίότατα, άλλα φαν-
τάζομαι ότι θα εινε ακριβότα.

Ο μικρός Κάρολος εκύτταξε με κατάπλη-
ξιν εκείνον τον λαμποκοπούντα θησαυρόν.
Ο καταστηματάρχης έφερε άλλα διαμάν-
τια μικρότερα. Ο Κάρολος δέν έπλησίαζεν
εις τον θησαυρόν εκείνον, άλλ' ήρκετο να
τον άποθαιμάξη εξ άποστάσεως.

Ο τυφλός ιερεις έδιάλεξε δέκα διαμάν-
τια. Τα συνφερόντοσ άντί δύο χιλιάδων λι-
ρών, υπό τον όρον να του τα προσόδωσιν καλ-
λιτεχνικώς με χρυσάφι.

— Αύριο θα πάρω λεπτά από την Τράπε-
ζα, θα σάς τα πληρώσω και θα τα παραλά-
βω, είπεν ο τυφλός, άκουμβών επάνω εις
τον όμον του μικρού. Και ξεκίνησε να
φύγη.

— Άλλ' ένφ ο καταστηματάρχης έμάθευε τα
διαμάντια του, έβγαλε δυνατήν φωνήν :

— Μου κατοφαίνεται, σεδασιμώτατε, του
είπε, άλλα βλέπω ότι μου λείπει ένα δια-
μάντι από τα μεγάλα, άξιας πεντακοσίων λι-
ρών....

Ταυτόχροτως ένας υπάλληλος, κατόπιν
νεύματος του καταστηματάρχου, έποδοθηθή
εις την πόρταν, έμπόδιζον την έξοδον. Ο
ιερεύς άτάραχος είπε :

— Έν τοιαύτη περιπτώσει σάς παρακαλώ
να με ψάξετε.... Δέν πειράζει διά την προσ-
βάλήν..... Θέλω να σάς βγί κάθε ιδέα....

— Έως έπεσε κάτω, είπεν ο καταστημα-
τάρχης. Και έψαξε με τον υπάλληλόν του
έξον το πάτωμα. Άλλα τίποτε. Τότε είπεν
εις τον τυφλόν :

— Παρακαλώ να με ακολουθήσετε εις το
μέσα δωμάτιον διά να σεδασιωθώμε.

Πράγματι ο υπάλληλος τον ώδηγησεν εις
το έσωτερικόν γραφείον και τον έψαξε.
Ο Κάρολος ήκολούθησεν άνήσυχος. Η έ-
ρευνα του τυφλού δέν έφερε κανέν άποτέ-
λεσμα. Τό διαμάντι έλειπε. Την στιγμήν έ-
κείνην έφθασεν ένας άστυφύλαξ, τον όποιον

είχε ζητήσει τηλεφωνικώς ο καταστηματάρ-
χης. Και ή έρευνα του άστυφύλακος άπέβη
εις μάτην. Τό διαμάντι είχε κάμει πτερά.

Ο άστυφύλαξ έφθασε μέχρι του σημείου
να του άνοίξη και έρευνήσθ το στόμα. Μά-
ταιος κόπος. Και ο άστυφύλαξ ήναγκάσθη
να δηλώσθ ότι ο τυφλός ήτο άθώρος.

— Σας ζητώ συγγνώμην, αιδεσιμώτατε,
είπεν ο καταστηματάρχης.

— Είμαι άδιάθετος και ταραγμένος, είπεν
ο ιερεις και θέλω να πάω στο ξενοδοχείό
μου να αναπαυθώ. Παιδί, έλα συνώδεσέ
με !

Ο Κάρολος έπλησίασε τον ιερέα. Άλλ' ο
άστυφύλαξ τον έσταμάτησε. Μία ιδέα του
ήλθε, να ψάξη και τον μικρόν.

— Τό παιδί αυτό ήτο κατά την ώραν που
ο ιερεις εξέταζε τα διαμάντια εδώ ;
— Μα ένφ δέν έπλησίασα καν εις το μέ-
ρος που ήσαν τα διαμάντια, διεμαρτυρήθ ο
Κάρολος, ταραγμένος.

— Μην άνησυχήσ μικρέ μου ! είπεν ο ά-
στυφύλαξ. Άφρησε να κυττάξω τη σάκκα σου.

Ο Κάρολος με άγέρωχον κίνημα παρέδωκεν
εις τον άστυφύλακα τον πέτινον σάκκον
που έκρέματο από τον λαμόν του.

— Άμέσως όμως έρριξε τρομεράν φωνήν.
Διότι ο άστυφύλαξ έβγαλε από τον σάκκον
τον ένα μεγάλο διαμάντι, εκείνο που είχε
χαθί.

Αί άπεννοσμένα διεμαρτυρία του μικρού
δέν έλήφθησαν υπ' όψιν. Ο άστυφύλαξ τον
διέταξε να τον άκολουθήσθ εις την άστυνο-
μίαν.

Ο καταστηματάρχης έλυτήθ τιν μικρόν
και έδέχετο να άποσύρθ την κατηγορίαν.
Άλλ' ο άστυνομικός έπέμεινε. Ο Κάρολος
είχε συλληφθί κλέπτων και έπρεπε να τιμο-
ρηθί. Και ο τυφλός ιερεις προσεπάθησε να
πέισθ τον άστυνομικόν να μη καταγγείλθ
τον μικρόν. Άλλ' εις μάτην. Μάλιστα ο ά-
στυνομικός παρεκάλεσε τον τυφλόν να τον
άκολουθήσθ έως την άστυνομίαν.

— Μα βιάζομαι να κάμω τίς δουλειές
μου και να φύγω ! διεμαρτυρήθ.

Άλλ' εις την επιμονήν του άστυνομικού
ο ιερεις ήναγκάσθη να άνεβί μαζί των εις
το άμάξι που έπεριέμενε άπ' έξω και μεταβί
εις την άστυνομίαν.

Είς την Κεντρικήν άστυνομίαν ο άστυφύ-
λαξ εξέθηκε το συμβάν εις τον ειδικόν ά-
γανακτίν. Μόλις έτελεσθ, ο Κάρολος με
στενωχωρίαν διεμαρτυρήθ :

— Είμαι ένα τιμιο παιδί, δέν ξέρω τίπο-
τε... Ο πατέρας μου εινε και αυτός άστυ-
νομικός. Ονομάζεταν λοχίας Ντάβιθ.

ΤΙ ΕΚΡΑΤΗΣΕ

—Τής είχα πη ότι είχα έναν έραστή
και την παρεκάλεσα να το κρατήσθ μυ-
στικό.

—Και αυτή ;
—Αυτή έκράτησε τον...έραστή !

Ο άνακριτής έκάλεσεν ένα άστυνομικόν
και του έδωσε μίαν διαταγήν.

Ο τυφλός διεμαρτυρήθ ότι δέν μπορεί-
σε να χάνη τον καιρόν του και να παραινά-
σε να του έπιτραπή να φύγη.

— Πρέπει να μείνεται, παρετήρησεν ο ά-
νακριτής. Πρέπει να εξακριβώσωσεν πρώ-
τον αν ο μικρός αυτός είχε προηγουμένως σή-
σεις μαζί σας.

— Για πρώτη φορά σήμερα τον είδα !
διεμαρτυρήθ ο Κάρολος. Με έστειλαν να
τον παραλάβω από την άστυνομίαν και τον
ώδηγώσ διά άγοράς. Μου είπε μάλιστα ότι
είνε φίλος του επισκόπου του Χάστινξ.

Στοιχηματίζω ότι αυτός μου έρριξε κρη-
τό διαμάντι εις το σάκκο μου.

— Παληολοποδότη ! έφώναξε σινοσ-
ρημένος ο τυφλός. Έχεις τό θάρρος...
— Σιωπή ! διέταξεν ο άνακριτής. Να
συνάψετε κι' οι δύο !

— Έπειτα έγραψε βιαστικά δύο γράμματα,
τά έδωσεν εις ένα άστυφύλακα και του έπι-
τάρισε κάτι σιγά.

Την στιγμήν εκείνην έμπηκε εις το γρα-
φείον ο λοχίας Ντάβιθ σάν δούλας.

— Είπε αλήθεια αυτό που μου είπαν ; έ-
φώναξε θυμωμένος. Ο γυνίός μου κατηγο-
ρείται ότι έκλεψε ;

— Όχι ακριβώς κατηγορείται, είπεν ο
άνακριτής με ήρεμίαν. Κάνωμε μόνον μερι-
κάς έρεύνες. Καί διηγήθθ όλην την ίστο-
ρίαν.

— Πιστεύω κι' ένφ ότι ο κύριος αυτός
του την έφικασε την παληοδοουσία ! είπε ο
πατέρας... Άλλά πρέπει να πληρώσθ το έν-
κλήμά του, ως εινε και πατάς !

Μετ' όλίγον κληθείς με τό ένα γράμμα
του άνακριτού, ήλθεν ο διευθυντής των μι-
κρόν κλητήρων του σιδηροδρομικού στα-
θμού, ο οποίος έβεβαίωσεσεν ότι ο Κάρολος
ήτο τιμιώτατο παιδί και δέν μπορούσε να
κλέψθ. Έβεβαίωσεσεν επίσης ότι ο Κάρολος
δέν έγνωρίζε τον ιερέα, τον όποιον του συ-
νέστησεν ο ίδιος, κατόπιν ενός τηλεφωνή-
ματος, το όποιον έλαβεν από κάποιον άγνω-
στον, ο οποίος του άνήγγελεν ότι θα έφθα-
νεν εις τον σταθμόν ο τυφλός ιερεις και
τον παρεκάλει να του εύρη ένα μικρόν ό-
δηγόν.

Μετ' όλίγον ο άνακριτής έλαβεν ένα τη-
λεγράμμα από τον έπίσκοπον του Χάστινξ,
το όποιον έλεγεν :

«Ο αιδεσιμώτατος Ιάκωβος Άργκους
είνε πράγματι παλαιός φίλος μου και τι-
φλός. Θα έλθω έντός όλίγου αυτοπροσώπως
να τον ιδω. Θα φύγω άμέσως από την Βου-
λήν των Λόρδων όπου μου έδωσαν το τη-
λεγράμμα σας !»

Ο δυστυχής Κάρολος τά έχασε. Άλλ' ο
άνακριτής άντελήφθη ότι ή άνάγκησ του
τηλεγραφήματος εύροδύθησεν τον τυφλόν, άν-
τί να τον εύχαριστήσθ. Προτού περάσουν
πολλά λεπτά ή θύρα ήνοιξε και εισήλθεν γέ-
ρον κληρικώς σεδασιμός.

— Άγαπητέ Ιάκωβε ! είπεν ο νεοεισελ-
θών έπίσκοπος του Χάστινξ, τί σου συμβάι-
νει ; Και έπροχώρησε με άπλωμένους τους
βραχίονας.

— Άλλ' άποτίμως έστάθθ και έπρόσθεσε με
τόνον άλλαγμένον :

— Μα ποιός είσθε, κύριε, δέν σας γνω-
ρίζω ! Δέν είσθε ο Ιάκωβος Άργκους !
Κραυγή χαράς εξέφυγγε από το στόμα του
μικρού Κάρολου, ένφ ο νευτοκληρικώς, ο ό-
ποιός δέν ήτο διόλου τυφλός, έννοήσας ότι
το παιγνίδι έχάθησε με κλονισμένην
φωνήν :

— Είμαι ύποχρεωμένος να όμολόγησω
την πράξιν μου ! Έγώ έρριξα τό διαμάντι
εις το σάκκο του μικρού !

ΟΥΤ'ΑΛΙΑΜ ΣΤΕΡΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο Τιμ της είπε :
—Θα σας καλέσω στο τηλέφωνο αύριο το
πρωί. Θα σας τηλεφωνήσω και θα σας πώ
αν είναι όλα εν τάξει.

— Έν τάξει, έννοείται αν θα ξεμπλέξθ ο
Λιού από τις αισθηματικές του περιπετειές
για να μπορούσε να φύγετε μαζί του στην
εξόρισήν... Ένώ όμως έν τάξει έννοώ τό
αν θα συλλαβήθ ο άνθρωπος αυτός για να
κλεισθ στην φυλακή περιμένοντας την δίκη
του...

— Η κυρία Ντάνεϋ έγέλασε ύπεροπτικά.
—Τέτοιος άνθρωπος δύσκολα πηγαίνει στη
φυλακή, είπε.

Άλλα ή διαθέσις της είχε αλλάξει ήδη και
ή άπογοήτευσιν είχε αρχίσει να την κυριεύη
με ζωής άνησυχίας. Όταν έφυγε ο Τιμ ή-
ταν σχεδόν βεβαίος ότι δύο τηλεφωνούσε
πάλι εντός της ήμερας, άλλα εκείνη δέν του
έπρεπε άνησυχία.

Την άλλη μέρα το πρωί δέν εξέπνησε ένα
κοινόσημο του τηλεφώνου.

— Δέν έχω μάθει ακόμη τίποτε ! έλεγε ή
κυρία Ντάνεϋ με φωνή τρεμουλιαστή και τα-
ραγμένη. Δέν υπάρχει ούτε μία γραμμή στις
εφημερίδες... Αυτό δέν τό είχε κάμει άλλη
φορά.

Γιατί έλαβε τον κόπο να του τηλεφωνήσθ
ο Τιμ δέν μπορούσε να καταλάβθ. Τό άπε-
λθε όμως μάλλον στην νευρική όλη της.

— Θέλετε να έλθετε με με όποτε σήμερα τό
άπόγευμα ; τον ρώτησε. Η μάλλον να έλθω
ένφ στο Κάρλτον.

Προτού αυτός προλάβθ να άπαντήσθ, ή
κυρία Ντάνεϋ είχε κρεμασει τό άκουστικό.
Ο Τιμ σηλώθηκε από το κρεβάτι και έκτυ-
πησε τό κοουδύνι για να του φέρουν τό τσάι
του.

Έτελείωσε τό πρόγευμά του όταν τό κου-
δύνι του τηλεφώνου άκούσθηκε πάλι.

— Σας καλουν από την Σκωτία, είπε ο
υπάλληλος του τηλεφώνου.

Ο Τιμ έπεριέμενε με τό άκουστικό στο
χέρι. Ήταν ή Μαίρη, και άμέσως άνεγνώ-
ρισε τη φωνή της.

— Έσείς είσθε, κύριε Τζόρνταν ; Μπο-
ρείτε να έλθετε άμέσως ;... Μπορείτε να έλ-
θετε με άεροπλάνο ;

— Τί συνέβη ; ρώτησε αυτός βιαστικά.
— Ο κ. Άουράιτ έξηφανίσθη, άπήντησε
αυτή.

Έπειτα από μία ώρα ένα άεροπλάνο ταξί
άπεγειώνετο από τό αεροδρόμιον του Στάγκ
και κατηρβύνετο προς βορράν. Προσεγγισθή
στο Κάρτερικ, για να άνανεύσθ την παρακα-
ταβή της δενζίνης του και έφθασε τέλος
στο τεμα λίο πριν από τας δύο του άπο-
γευματός. Εκεί ο Τιμ εύρησε την νέα να
τον περιμέναν με τό μικρό της αυτοκίνητο.

Ένώ δέν ήταν τό διάστημα των δέκα μιλίων
που τους έχώριζαν από την έπανι Κλέντε,
ή Μαίρη του διηγήθηκε με λίγα λόγια τα γε-
γονότα.

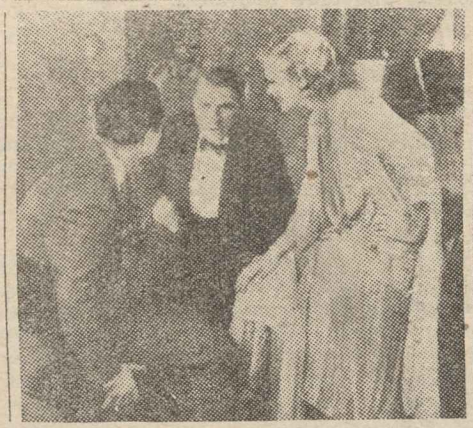
Είχε αφήσει τον Άουράιτ να εργάζεται
μέσα στο γραφείο του. Ο γέρος είχε άνα-
λάβει λίγο από την ταραχή στην όποία τον
είχε βυθίσει ο φόνος του Τζέλαφ. Όταν έ-

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛ...

πειτα από λίγην ώρα μπήκε μέσα στο δωμά-
τιό του ο Στόκερ το εύρηκε άδειο και τό
κρεβάτι του κυρίου άπείρακτο. Άρχισε ά-
μέσως να τον άναζητή.

Τά φώτα ήσαν άναμμένα στο γραφείο. Τά
παράθυρα ήσαν κλεισμένα όταν ο Στόκερ
έμπηκε μέσα. Έκτός από τας χαρτιά και τους
λογαριασμούς που ήσαν επάνω στο τραπέζι
έταρχε και ένα μικρό περιστόφο, τό όποιον
ο γέρος έβγαζε πάντοτε έξω όταν ειργάζετο
μέλος του.

Ο κ. Άουράιτ είχε μία κουνιστή πολυ-
θρόνα, ή όποία έγεννε πάρα πολύ πρόσ τα
πίσω, και ή πολυθρόνα αυτή είχε βρεθί ά-
ναποδογυρισμένη. Έκτός άπ' αυτό όμως κα-
νένα άλλο σημείον άταξίας δέν ήταρχε μέσα
στο δωμάτιο και ούτε, όπως άπεδείχθη από
την έρευνα που έγινε, έλειπε τίποτε. Η
μάλλον έλειπε μόνον ένα πράγμα. Κάθε βρά-
δυ προτού άποσυρθθ, ο Στόκερ άφινε δίπλα

Δέν ξέρω τίποτε περισσότερο από
όσα σας είπεν ή δεσποινίς.

στο τραπέζι του κυρίου του ένα μικρό ήλεκ-
τρικό φαναράκι, για να βλέπη να πηχ στον
κοιτώνά του, όταν θα ήσαν σδυσμένα τα
φώτα της σκάλας. Τό φαναράκι αυτό έλειπε.

Ο Στόκερ έτρεξε άμέσως και εξέπνησε
την Μαίρη και οι δύο μαζί άρχισαν να ψά-
χνουν γύρω από την έπανι. Είχε βρέξει
την περασμένη μέρα και στο έδαφος έπεσε
να διατηρούνται τα ίχνη. Έν τοιούτοις παυ-
θεν δέν έφαινότο σημάδια από τας θήματα
του κ. Άουράιτ. Όταν έμενε μόνος στο
γραφείο του φορούσε παντοφύλες. Σε μία
γωνία του δωματίου εύρέθησαν ή μπότες της
όποιες φορούσε πάντοτε όταν έβγαίμε έξω
και ή μπότες αυτές ήσαν άνέπαρες.

— Είδοποιήσατε την άστυνομία ; ρώτησε
ο Τιμ.

Η Μαίρη εκούνησε τό κεφάλι της.

— Όχι. Ο κ. Άουράιτ είχε τη συνήθεια
να φεύγη έαφνικά χωρίς καμιά προειδοποί-
ση. Γι' αυτό δέν έτηλεφώνησε στην άστυ-
νομία. Ο κ. Άουράιτ θα έθιπινε...

Ο Τιμ την άκολουθήσθ στο γραφείο του
θειον του. Όπως διεπίστωσε ή Μαίρη τό
δωμάτιο ήταν ακριβώς όπως τό είχε αφήσει.
Έτόνισε στον Τιμ τό γεγονός ότι είχε χαθί
μόνον τό φαναράκι της τσέπης καθώς έτίσθη
και ότι όταν ο Στόκερ έμπηκε στο δωμάτιο
τά φώτα ήσαν άναμμένα. Έν τοιούτοις ο κ.
Άουράιτ ήταν οίκονόμος μέχρις φθλαγγ-
ρίας...

Ο Τιμ εξέτασε τό γραφείο.

— Άκούσατε κανένα θόρυβο την νύχτα ;
Η Μαίρη έφάνηκε διστακτική.

— Ναι, είπε, άλλα πάντοτε άκουγα κρό-
τους από τό δωμάτιο αυτό.

— Τί είδους κρότος ήταν ;

— Σάν να είχε πέσει κάτι στο πάτωμα.
Τό δωμάτιό μου εινε επάνω ακριβώς από
τό γραφείο.

Ο Στόκερ είχε μείνει πολύ άφανής από
την στιγμή που είχε έλθει ο Τιμ. Έφαι-
νετο πολύ ταραγμένος όταν τον έκάλεσε έμ-
πρός του ο Τιμ.

— Δέν ξέρω τίποτε περισσότερο από όσα
σας είπε ή δεσποινίς. Η πολυθρόνα ήταν
άναποδογυρισμένη στην θέσι που την βλέ-
πετε.

— Είχατε πλαισίσει εσύ ; ρώτησε ο Τιμ.
Ο Στόκερ εκούνησε τό κεφάλι που.

— Όχι, ή πληγή μου έπονόσσε και έμενα
ξυπνητός. Είχα μείνει στο δωμάτιό μου έως
τας τρεις τό πρωί.

— Άκουσεσ τίποτε ;
— Άπολύτως τίποτε.

Ο Τιμ έκαμε ένα γύρο στο σπίτι άλλα
δέν βρήκε κανένα ίχνος. Στο γραφείο κοντά
παρετήρησε πρόσφατα θήματα, τά οποία ή-
σαν προφανώς του Στόκερ. Όταν τον έκά-
λεσε και του είπε ότι είχε έλθει εκεί άσφα-
λώς την περασμένη νύχτα, ο ύπηρέτης ό-
μολόγησε ότι είχε κάμει μερικάς έρευνες μό-
νος του.

— Είχα περπατήσει επάνω στη γλόν, εί-
πε, όταν ο Τιμ τον ρώτησε γιατί δέν είχαν
φανή άλλοι τα ίχνη του. Ξέρετε, κύριε Τζόρ-
νταν, φυλάγομαι από τότε που με χτύπησε
εκείνος ο κλέφτης !

— Πιστεύεις ότι ο ίδιος άνθρωπος άπή-
γαγε τον κ. Άουράιτ ;

Ο Στόκερ δέν άπήντησε άμέσως.

— Τό μόνο που μπορώ να σας πώ, είπε
στο τέλος, εινε ότι ο άνθρωπος που έχτύ-
πησε έμένα και άπήγαγε τον γέρο κύριο δέν
μπορούσε να εινε ο Λιού Ντάνεϋ !

Η φωνή του ήταν ταραγμένη.

— Γιατί μιλάς με τόση βεβαιότητα ; ρώ-
τησε ο Τιμ.

Ο Στόκερ τον εκύτταξε κατάματα.

— Γιατί ο Λιού Ντάνεϋ εινε άδελφός μου.
είπε άργά. Δέν σας τό είπε αυτό ή γυναίκα
του ;

Ο Τιμ τον εκύτταξε έκπληκτος.

— Άδελφός σου ; είπε με διστακτικά.
Ο Στόκερ έκαμε ένα βεβαιωτικό νεύμα.

— Νταίνν Στόκερ, αυτό εινε τό όνομά
του. Ντάνεϋ τον λέγαμε όταν ήταν παιδί,
και με τό όνομα αυτό εινε γνωστός τώρα.

— Θα ξέρετε ίσως, κύριε Τζόρνταν, ότι ο
Ντάνεϋ δέν θα έπείραζε ούτε μία τριχά από
τό κεφάλι του γέρω Άουράιτ. Και αυτό για
χατήρ της νέας κυρίας. Ο Ντάνεϋ εινε
κακούργος. Άν τον πιάσετε κάποτε καμιά
φορά, τό κεφάλι του δέν θα εινε σίγουρο...

Δέν σας κρύβω ότι ή πρώτη ιδέα που μου
πέρασε όταν έσοπάθθη ο Τζέλαφ ήταν ότι
ο Ντάνεϋ είχε έλθει πίσω άπ' αυτόν, επειδή
ο Τζέλαφ ήταν ένας προδότης. Είχαν λάβει
μέρος μαζί στην επιχείρησιν της Γλασκώθης

καί ο Τζέλιφ δὲν ἦταν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ μερίδιό του.

— Ἐσὺ εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ δικό σου ; ρώτησε ὁ Τίμ.

— Ὁ Στόκερ ἐχαμογέλασε.

— Δὲν εἶχα λάβει ἐγὼ μέρος σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, κύριε Τζόρνταν. Νομίζω ὅτι σὰς τὸ εἶπα ἤδη. Ἀπὸ τότε πὺρ με προσέλαβε στὴν ὑπηρεσία του ὁ κ. Λεντιπέτερο τὰ γέ-
ρια μου εἶνε καθαρὰ ὡς καὶ κλεψιά.

Αὐτὸ τὸ εἶπε μὲ ἕνα στόμφο πὺρ ὁ Τίμ δὲν τὸν εἶχε παρατηρήσει ἄλλοτε.

Ὁ Τζόρνταν ἐτηλεφώνησε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία καὶ ὅταν ἦλθαν οἱ ἀστυνομικοὶ. ἔβλεψαν μὴ λεπτομερῆ ἐρευνα σὲ ὅλο τὸ σπίτι. Ἡ Μαίρη τοὺς ἐξηγήσε τὴς συνήθειες τοῦ προϊσταμένου της καὶ αὐτοὶ ἀπέκλιναν σὺν τὴν παραδοχῇ τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ κ. Ἀουράιτ εἶχε φύγει γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκ-
κεντρικὰ του ταξείδια.

Κάποτε εἶχε φύγει τὰ μεσάνυχτα καὶ ἔ-
λειψε ἕξι μέρες, ὅπως εἶπε ἡ μὲς Γκρήαρ.

— Πότε θὰ γυρίσετε στὸ Λονδίνον ; ρώ-
τησε τὸν Τίμ ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐφύγαν.

— Θέλετε νὰ φύγω.

— Ἡ νέα ἐκκίνηση τὸ κεφάλι της.

— Ὅχι, θέλω νὰ μείνουμε. Κάτι τρομερὸ συμβαίνει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Κύριε Τζόρ-
νταν, μὴς θραυρῶν ἀρχίζω νὰ φοβάμαι. Καὶ ὁ Στόκερ φαίνεται πολὺ ἀνέσυχος καὶ
πρόχειρ ἐπ' αὐτὸ μὴς ἀκούω τὸν παρανοικὸ
κρότο.

Ὁ Στόκερ ἔδειχνε πράγματι πολὺ παρ-
ένο φέροισμο. Ὅλη τὴν ἡμέρα τὸν εἶδαν
πολὺ λίγο. Μία ἀπὸ τὴς ὑποθετικῆς εἶπε ὅτι
ὁ ὑπηρετὴς κοιμότανε στὸ δωμάτιό του.

Ὅταν ἀρχισε νὰ νυχτώνη ἐφθασε ἀπὸ τὴν
Γλασκώδη ἕνα μικρὸ κλειστὸ φορτηγὸ αὐτο-
κίνητο. Ὁ Τίμ τυχαίως ἀντέληφθη τὴν ἄ-
φιξιν τοῦ αὐτοκινήτου αὐτοῦ καὶ εἶδε τὸν
Στόκερ καὶ τὸ μιάξι μέσα στὸ καρόζι. Τὸ
μικρὸ αὐτὸ φορτηγὸ ἦταν δολοκίνοιο καὶ
προήρχετο ἀπὸ τὸ κατὰστημα ἀπ' εὐθείας.
Ὁ Στόκερ ἐξηγήσε στὸν Τίμ ὅτι τὸ εἶχαν
παραγγεῖλει πρὸ ἐνὸς μηνός.

— Εἶχαμε ἕνα ἄλλο τέτοιο ἀλλὰ εἶχε πέ-
σει μέσα σὲ ἕνα χαντάκι καὶ ἐγίνε συντρίμ-
ματα, εἶπε.

Ὁ Τίμ δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ ἀργότερα
ἐξήγησε τὸ τηλέφωνο τὸν ἔμπορο πὺρ εἶχε
προμηθεύσει τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἔμαθε ὅτι τὸ
μικρὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο εἶχε ἀγορασθῇ
τὴν προηγούμενη μέρα ἀπὸ τὸν Στόκερ, ὁ
ὁποῖος ἐπλήρωσε τοὺς μετρητοὺς.

Ὁ Τίμ ἐμπήκε μέσα στὸ καρόζι. Τὸ βλέμ-
μα του ἔπεσε πρῶτα ἐπ' αὐτὸ μεγάλο εν-
μολικὸ αὐτοκίνητο καὶ εἶδε ὅτι πίσω ἀπὸ
τὸ ρυμολικὸ δρικολιότανε μὴ δυνατὴ ἄλυσ-
σιδα. Ἀπὸ τὸ ταβάνι τοῦ καροζι παρελ-
ρησε ἐπίσης ὅτι ἦταν κρεμασμένος ἕνας με-
γάλος γάντζος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε προσέξει
ἄλλοτε.

— Εἰς τὴν χρησιμοποίησιν αὐτοῦ ὁ γάντζος ;
ρώτησε τὸν Στόκερ.

— Δὲν ξέρω οὔτε ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ ὑπ-
ρέτης. Φαίνεται ὅτι σὴν παλαιὰ ἐποχὴ νο-
μιμοποιούσαν τὸ μέρος αὐτὸ γιὰ νὰ κρεμοῦν
ἀνθρώπους καὶ ἴσως γι' αὐτὸ νὰ εἶνε ὁ ζαν-
τζος ἐκεῖ...

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νύκτας, δὲν συ-
νέβη ἀπολύτως τίποτε. Ἐβόρε συνεῶς καὶ
ὁ Τίμ ὑποπτεύθη, ἂν καὶ δὲν ἦταν βέβαιος,
ὅτι ὁ Στόκερ ἐπέεσε ὅλη τὴν νύκτα κάνον-
τας περιπολίες ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐπειδὴ τὸ
πρῶτο παρετήρησε ἰχνη θημάτων στὴν λά-
σπη.

Λίγο ἀργότερα ἦλθε ἕνας ἀστυνομικὸς γιὰ
νὰ μὴ ἂν ὑπάρχει τίποτε νεώτερο γιὰ τὸν
κ. Ἀουράιτ. Ὁ Τίμ καὶ ἡ νέα ἐκκίνηση γιὰ
νὰ προγευματίσουν. Τότε ὑπηρετοῦσε μίαν
ἀπὸ τῆς ὑπηρετικῆς. Ὁ Στόκερ ἔμεινε στὸ
κρεβάτι του καὶ εἰδοποίησε ὅτι ἦταν ἄρ-
ρωστος.

— Νομίζω ὅτι θὰ χρειασθῇ νὰ σὰς πάρω
μαζὶ μου στὸ Λονδίνον, εἶπεν ὁ Τίμ ἑα-
φνικά.

— Γιατί ; Δὲν μπορῶ νὰ φύγω προτοῦ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ

Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμε-
ρικῆς ἕνας γρανιτώδης βράχος ὕψους 100 μέ-
τρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς πεδιάδος εἰς
τὴν πολιτείαν Δακότα, θὰ γλυφῇ ὥστε νὰ
σχηματισθοῦν αἱ κεφαλὴ τῶν κυριωτέρων
προέδρων τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας.
Τὸ πελῶριον αὐτὸ μνημεῖον θ' ἀποτελεσθῇ
ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν προέδρων Γέφφερσον,
Βάικινγκτον, Λίγκολν καὶ Ρούσβελτ, οἱ ὁποῖοι
συντέλεσαν εἰς τὸν σχηματισμὸν, τὴν ἀνά-
πτυξιν, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἔννοιαν τῶν
ἀμερικανικῶν πολιτειῶν.

Τὸ 1927 τὸ βουνὸ αὐτὸ καθιερώθη εἰς ἀ-
νάμνησιν τῶν τεσσάρων μεγάλων Ἀμερικαν-
ικῶν προέδρων δι' ἐορτῆς καὶ ἀμέσως κατό-
πιν ἤρξαν αἱ ἐργασίαι τῆς κατασκευῆς τοῦ
ἀνδριάντος. Σήμερον εἶνε ἐτοιμοὶ αἱ κεφαλὴ
τοῦ Βάικινγκτον καὶ τοῦ Γέφφερσον, ἡ ἐργα-
σία δὲ τῆς γλύψεως γίνεται διὰ φορητῶν.
Οἱ ἐργασίαι διὰ νὰ ἐργασθοῦν ἀνέχονται εἰς
στερεὰς σκαλωσίαις ἀπὸ χάλυβα καὶ δέγμα.
Δημιουργὸς τοῦ ἀνωτέρου μνημεῖου εἶνε ὁ
γλύπτης Γκούτσον Βοργλίου.

ΜΙΑ ΕΚΠΕΣΟΥΣΑ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΣ

Εἰς τὰς Βρυξέλλας ἔχ' σήμερον πολὺ πε-
ριορισμένα, ἢ ἄλλοτε διάδοχος τοῦ θρόνου
τῆς Σαξωνίας Λουίζα, μὲ τὸ ὄνομα κομῆσσα
Ἰζαβέττα, τῆς ὁποίας τὰ ἐρωτικά σκάνδαλα ἔ-
καναν μεγίστην ἐντύπωσιν εἰς ὅλον τὸν κό-
σμον τῷ 1902, ὅτε ἔλαβον χώραν.

Κατὰ τὸ ἔτος ἐκείνου ἡ πριγκίπισσα Λουί-
ζα ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὰ πατρικά ἀνάκτορα,
ἀκολουθήσασα τὸν ἐλκετὸν τῆς καρδίας της,
τὸν γυναικίστην Γκιρβόν. Τῷ 1907 ἐνυμφεύθη
τὸν Λονδίνον τὸν περιφημὸν πιανίσταν
Τοζέλλι, τὸν ὁποῖον ἐχώρισε μετὰ πενταετῆ
συζυγικὴν βίον. Τώρα εἶνε πᾶν ἡλικιωμένη
καὶ ὁλομόναχη φροντίζει γιὰ τὸ νοικοκυριὸ
της.

ΛΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΝ ΑΕΡΟΠΛΟΙΟΝ

Τὸν τρέχοντα μῆνα Ἰούλιον τελειώνει ἡ
κατασκευὴ τοῦ μεγαλύτερου ἀεροπλοίου τοῦ
κόσμου. Τὸ νέον αὐτὸ ἀεροπλοῖον κατασκευ-
άζεται εἰς τὰ ἐργοστάσια ἀεροπλάνων Γκούδ-
χιγ εἰς τὴν πόλιν Ἀργκὸν τῆς πολιτείας Ὁ-
χιο τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἶνε διπλασιὸν μεγέ-
θους ἀπὸ τὸ γερμανικὸν ἀεροπλοῖον «Κόμης
Ζέππελιν». Τὸ σχέδιον τοῦ ἀεροπλοίου ἐξε-
πονήθη ἀπὸ τὸν μηχανικὸν Κάρολον Ἀρν-

μάθω τί ἀπέγινε ὁ κ. Ἀουράιτ καὶ δὲν θέλω
νὰ πᾶω στὸ Λονδίνον.

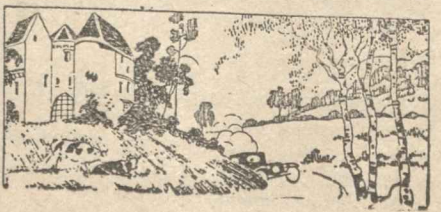
— Εἶνε προτιμότερο ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ
Κλῆντις σὲ τέτοιες μέρες, εἶπε αὐτός.

— Θὰ μείνω ἐδῶ ἕως ὅτου... Πιστεύετε
ὅτι συνέβη τίποτε σοβαρὸ στὸν κ. Ἀουράιτ;
Προτοῦ αὐτοῦ ἀπάντησιν, παρουσιάσθηκε
ἑαφνικά ὁ Στόκερ καὶ διέταξε τὴν ὑπρέ-
τρια νὰ δοῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Ἐμαθα πρὸ ὀλίγου νέα γιὰ τὸν κ. Ἀου-
ράιτ, εἶπε. Σὰς ζητήσῃ ἐσῶς, μὲς Μαίρη,
καὶ σὰς, κύριε Τζόρνταν, νὰ πᾶτε νὰ τὸν
συναντήσετε στὸ ξενοδοχεῖον Ἐνοκ.

— Ἐτηλεφώνησε ; ρώτησε ὁ Τίμ μὲ ἐκ-
πληξιν καὶ ἀνακούφισιν.

(Ἀκολουθεῖ)

στάιν, ἐπέβλεπον δὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ
δεκά ἄλλοι μηχανικοὶ, καὶ θὰ ἀποτελέσῃ
νῦν τὸ ἀμερικανικὸν ἀεροπορικὸν στόλον.
Παρὰ τὸ γιγαντιαῖον τοῦ μεγέθους δὲν ἔ-
δύναται νὰ φορτωθῇ μὲ μεγάλα βάρη καὶ νὰ
φέρῃ πολυπληθεῖς πλήρωμα, διότι γεμίζει
μὲ αέριον ἥλιον καὶ οὐκ ἔχει ὑδρογόνον, καὶ
ἔχει μεγαλυτέραν δύναμιν, ἀλλὰ περιέχει
τὸν κίνδυνον ἀποτομίου ἀναφλέξεως. Τὸ πῆ-
ρωμά του θὰ ἀνέρχεται εἰς 40 ἄνδρας. Τὰ
ἔξωδα τῆς κατασκευῆς του ἀνέρχονται εἰς 8
ἐκατομ. δολάρια καὶ θὰ ἔχῃ ταχύτητα 130
χιλιόμετρων τὴν ὥραν.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΉΣΑΝ ΓΝΩΣΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ

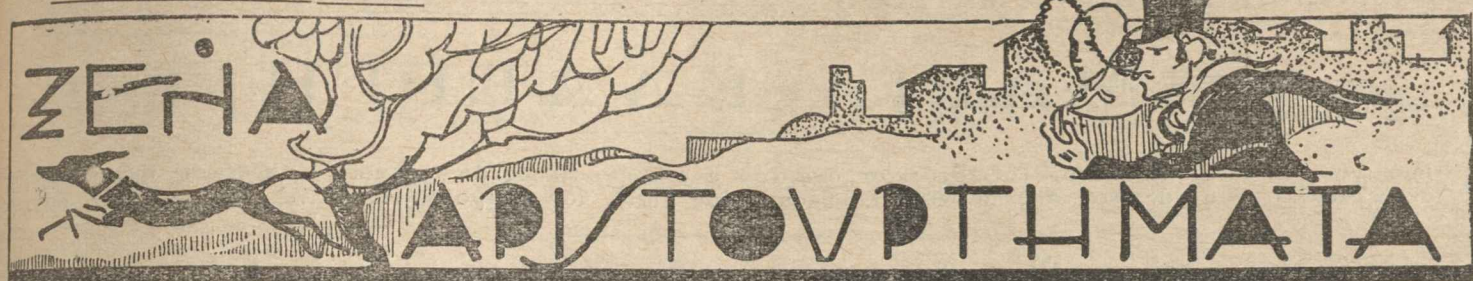
Πολλοὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι οἱ αἱ νῆαι ἐ-
φευρέσεις δὲν εἶνε καθόλου νέαι, ἀλλ' ἐ-
πηρεάζαν καὶ ἀνεκαλύφθησαν πρὸ αἰώνων. Ἀλ-
λοτε, οὔτε ἰδέα ὑπῆρχε περὶ ἀεροπλάνων καὶ
ὁμοίως οἱ ἄνθρωποι ἀνεκάλυψαν τὸ ἀερίπλο-
ν. Τὸ σχέδιον ἐνὸς ἀερίπλοκου εὑρίσκει-
ται εἰς διασωθέντα ἱερογραφήματα τοῦ
ἀνωτέρου ντὰ Βίντι. Εἶνε ὅμοιον πρὸς
νῦν καὶ ἀπὸ χονδρὸν λινὸν ἔφασμα καὶ
ἔχει πλάτος 12 πηχεῖς. Ἐπίσης τὸ ὅμοιον
εἶνε 12 πηχεῖς. Μὲ αὐτὸ μπόρουν ἕνας ἄν-
θρωπος νὰ πέσῃ ἀπὸ μεγάλο ὕψος χωρὶς
κίνδυνον νὰ φονευθῇ.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πὺρ ἐχρησιμοποίησε
τὸ ἀερίπλοκον, ὅπως πηδίσθη ἀπὸ ἀεροπ-
λάν, ἦτο ὁ Ἰάκωβος Γκιρνερέν, τῷ 1797,
δηλαδή δύο αἰῶνας ἀργότερα, ἀπ' ὅπου ὁ
Ντὰ Βίντι ἐσχέδιασε τὸ ἀερίπλοκον. Καὶ
παρήλθε πάλιν ἀπὸ τότε ἄλλος ἕνας αἰὼν,
μέχρις ὅτου τελειοποιήθη καὶ λάβῃ τὴν ση-
μερινήν του μορφήν.

Εἰσὶν ἡ νεωτέρα ἐφευρέσεις τῆς νῦν
σεως ἐνὸς αὐτοκινήτου μὲ ρουκίτιον, τῆς
ὁποίας τὰ πειράματα δὲν ἔχουν τελειώσει
κόμην, δὲν εἶνε καθόλου νέαι. Κατὰ τὸ 1420
ὁ πρῶτος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παδοῖας
εἶχε σκεφθῇ τὴν ρουκίτιαν καὶ εἶχε σχεδιά-
σει ἕνα ἀεροπλάνον πὺρ ἐκινεῖτο μὲ αὐτὴν.
Ὁ ἀερίπλοκος τοῦτον εἶχε τὸν πόλεμον καὶ
θὰ ἐξερίπτοντο εἰς τὸ ἐχθρὸν στρατόπεδον
δὲ ἐφερον δὲ τὰς αἰχμὰς καὶ πανικὸν εἰς τὰς
τάξεις τοῦ ἐχθροῦ. Κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ
πρῶτος αὐτοῦ εἶχε μάλιστα τὴν ρουκίτιαν ἀπὸ
πρὸς τὸν Ἀραβὰς. Τὸ 1285 πρῶτος ὁ ἄρχις
Χασάν Ἀλραμμάχ εἶχε κατασκευάσει ρου-
κίτιαν καὶ ἐχρησιμοποίησε διὰ τὴν κινήσιν
της πυρίτιδα.

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΖΩΑ

Ἐνα τμήμα τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ
Βερολίνου εἶναι ὠρισμένον γιὰ νὰ παίζουσι τὰ
παιδιά, σήμερον ὅμως ἐπιτρέπονται νὰ περι-
εργάζονται εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνον καὶ τὰ μικρὰ
ζώων, ὥστε οἱ μικροὶ ἔχουν τὴν
εὐκαιρίαν νὰ παίζουσι μαζὶ τοῦς. Τὰ νεοτὰ
τῶν ζώων εἶνε ἐπίσης παιγνιδίσματα, ὅπως
καὶ τὰ μικρὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐπίσης περι-
εργάζονται αὐτὰ καὶ ἐπιτρέπονται ἐνδύ-
σασθαι ὡς αὐτὰ καὶ παιδιὰ, ἀνεξαρτήτως τοῦ εἴδους καὶ
τοῦ ὀνόματος τῶν. Εἰς ἕνα κοινὸν παιγνίδι
μεταξὺ παιδιῶν καὶ ζώων, ἕνα πρᾶγμα εἶνε
ἀναγκαῖον : νὰ εἶνε ὅλα τοῦ ἴδιου ἀναστή-
ματος καὶ νὰ ἔχουν τὸ ἴδιον ὕψος τοῦ βλέμ-
ματος. Οἱ ἄνδρες, ὅταν καταλαβαίνουν νὰ
παίζουν μὲ παιδιὰ κάθονται κάτω, ὥστε τὰ
παιδιά νὰ εὐρίσκονται εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος
μὲ αὐτούς. Καὶ τὰ μικρὰ ζῶα καταλαβαί-
νουν νὰ παίζουσι μὲ παιδιὰ καὶ παίζουν μὲ
μεγάλῃν εὐχαρίστησιν, ὅπως καὶ τὰ παιδιὰ.
Γιὰ τὰ νεοτὰ τῶν ζώων ὁ παιδικὸς κήπος
δὲν εἶνε ἀπλῶς ἕνα σχολεῖον παιγνιδίων,
ἀλλ' ἐπίσης ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ μεταδιδόνον
μέχρι τοῦ πραγματικοῦ σχολείου, ὅπως καὶ
γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν ἀνθρώπων, γιὰτὶ κατὰ
τὰ παραλάβῃ ὁ δασκάλης καὶ θὰ τὰ συ-
νηθίσῃ εἰς τὰς διαφόρους ἐργασίας.

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἐκείνη τὴ νύκτα τοῦ Ἰουνίου, στίς τρο-
πικὲς χώρες, ἡ ἔσση ἦταν τόσο ἀνυπόφορη,
πὺρ ὁ Ζὰν Λερούα ἀργησε πολὺ νὰ τὸν πάρῃ
ὁ ὕπνος.

Τώρα ἀναπαύονταν ἀποκαταμένος πάνω
στὸ κρεβάτι του πὺρ τὸ προφύλαγε μίαν κου-
νουπιέρα. Ἦταν σχεδὸν ὀλόγυμνος, ἔχοντας
μόνον τὴν κοιλίαν του σκεπασμένην μ' ἕνα ἐ-
λαφρὸ σεντόνι. Ἡ κρεββατοκάμαρά του βρι-
σκότανε στὸ εἰσόγειο, πὺρ ἔβγαλε στὸν κή-
πον. Τὰ παράθυρα ἦσαν ὀρθάνοιχα καὶ μο-
νη τὰ λεπτὰ ἦσαν κατεδασμένα. Ὁ
λόγυρος στὸ δωμάτιο ἐκτείνονταν ἡ βεράντα,
μὲ τὰ λινὰ στὸν κατεδασμένον ἐπίσης γιὰ νὰ
διατηρήσῃ ἡ δροσιά.

Μὰ τὴ νύκτα ἐκείνη, ὁ Ζὰν Λερούα ἀναστή-
θηκε ὅλα τὰ παραπετάσματα γιὰ νὰ μπαῖν
τὸ φέριδον ἀπὸ τὴν αὐγῆς, καὶ ἔτσι τὸ
δωμάτιο τοῦ ἦταν φωτισμένον ἀπὸ τὸ ἀργυρὸ
φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὅταν περίπου ἡ τρίτη πρωΐνη ὥρα, ὅταν
ἀπόμακα ὁ Ζὰν συνήλθε ἀπὸ τὴ νύκτα του.
Αἰσθάνθηκε μίαν τρομερὴν πίεσιν, σὰ νὰ ἐπρό-
κειτο νὰ πεθάνῃ. Εἶχε τὸ στήθος καὶ τὸ λαμπρὸ
ἐκτελέσει ἐλευθερία, καθὼς ἦταν ἐξαπλωμένος ἀ-
νάσκελα, μὲ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια ἀπλωμένα
γιὰ νὰ δροσίζεσθαι. Καὶ ὅμως, ἐννοίωθε μίαν
δυσφορίαν, ἐπειδὴ τοῦ φαινόταν σάν
νάτανε τοποθετημένον πάνω στὴν καρδιά του
ἕνα κομμάτι σίδερον... Μισοῖνεξε τὰ βλέφα-
ρα... καὶ ἀμέσως νόμιζε πὺρ θὰ λιποθυμήσῃ.

Πάνω στὸ στέγνον τοῦ ἦσαν ἀπλωμένα ἕνα
φεριδὸν φέριδον, πὺρ τὸ μισὸ κομμάτι τοῦ ἦταν
γυρισμένον σάν κουλουρά. Τὸ ἄλλο μισὸ ἦταν
ἀνοήτως σάν μεταλλινὸς κορμός, στήν κο-
ρυφὴν τοῦ ὁποῖου ἔβριζε ἕνα φορικαστικὸ μι-
κρὸ κεφάλι μὲ μίαν ἀπαίσια φαλλιδιότη γλώσ-
σα.

Ἡ ἀνάσφρη κινήσιν πὺρ ἔκανε ὁ Ζὰν Λε-
ρούα, ξυπνώντας, ἀνστήχοντες τὸ ἐρπετό. Ἀρ-
γεῖα νὰ συρρίξη ἐπανειλημμένως, ἔπειτα νὰ
κινήσῃ τὸ κεφάλι πίσω - πρὸς, λές καὶ ἤθελε
νὰ πᾶν γοῖα γιὰ νὰ βυθίσῃ τὰ θανατηφό-
ρα δόντια του στὸν λαμπρὸν τοῦ θύματος του.

Πιότερο πεθαμένος, παρὰ ζωντανός, ὁ Ζὰν
Λερούα ἔμεινε ἀκίνητος, προσπαθώντας νὰ
συντηρήσῃ τὴν ἀναπνοήν του. Καταλάβαινε
πὺρ ἡ παραμικρότερη χειρωνακία ἀπὸ μέρους
τοῦ, θ' ἀνάγκαζε τὸ φέριδον νὰ τὸν χτυπήσῃ,
χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι του σάν ἕνα γρή-
γορον σφυρί.

Ἡσυχασμένον ὅμως ἀπ' τὴν ἀκίνησιν αὐ-
τὴν, τὸ ἐρπετὸ ἔβγαλε τὴν προηγούμενην πό-
σιν. Καὶ μὲς στὴ νύκτα πᾶνω στὸ γυ-
μνὸ ἐκτελέσει σῶμα τοῦ νέου, τὸ φορικαστικὸ
αὐτὸ σήμασμα φάνταζε σάν καὶ κείνη τὰ
λεπὰ σήματα πὺρ στολίζονε συνήθως τὴς ἐλ-
σίδους τῶν Ἰνδιάνων ναῶν.

Ἡ λάμψις τῆς σελήνης ἔριχνε ὀπλίανες ἀ-
ναμύχτες πάνω στοὺς λαμπεροὺς τοῦ χαλκά-
δος καὶ μέσα στὰ στρουγγυλά καὶ ὑγρά του
μάτια, πὺρ ἀστράφτανε σάν πολὺτιμα πετρά-
δια, περνοῦσε μίαν φλόγα τοῦ ἀδῆ.

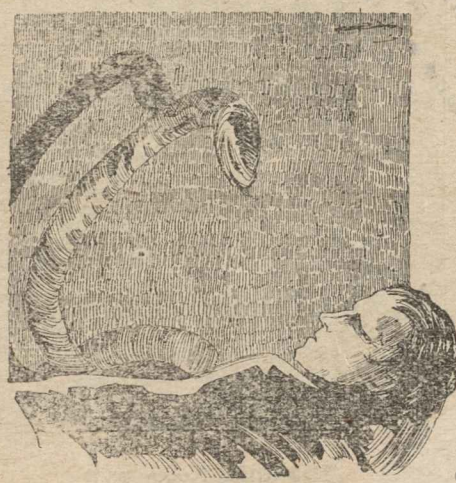
Ἀδύνατον, τὸ θηρίο ἐπρότεινε, ἔπειτα κα-
τάπνε τὴ μαύρην καὶ φαλλιδιότην του γλώσ-
σα, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ πὺρ ἦταν ζωντανὸ, μο-
λοῦτι ἦταν καρφωμένον στὴ θέσιν του.

Ἀδύνατον ὁ Ζὰν Λερούα ἀναθυμήθηκε
διαφορετικὰ φανταστικὰ ἱστορίες πὺρ τοῦ διη-
γόντουσαν καμιά φορὰ ὅτι ἱθαγενεῖς γιὰ τοὺς
θαλάσσους, γιὰ τὰ κακὰ πνεύματα, γιὰ τὰ ξο-
νὰ πὺρ τοὺς ἀρέσσουν νὰ ἐνσαρκιώνονται
ἐν δολιχόρῳ ζῶα, γιὰ νὰ πηγαίνουν νὰ
βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους.

Βέβαια, τώρα ἀντικρίζοντας μὲ τὰ μάτια

τοῦ τὸ τρομερὸ αὐτὸ θέαμα, δὲν ἀμφέβαλλε
γιὰ τὴν πραγματικότητά του. Ὅμως δὲν ἔ-
φταιγε κανεὶς γι' αὐτὸ, ἐπειδὴ μόνος του
εἶχε τὴν ἀπονοήσιν ν' ἀφίσῃ τὰ παράθυρα
ὀρθάνοιχα καὶ τὸ φέριδον, ἐρχόμενον ἀπ' τὸν
κήπον, γλίστρησε στὴ βεράντα καὶ κατόρθω-
σε νὰ τρυπώσῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χωρίσματα
τῆς κουνουπιέρας, ἴσως τὸ κρεβάτι του...

Μὰ ὁ Ζὰν Λερούα ἦταν ὑπνωτισμένος ἀπὸ
τὸ μαγνητικὸ ὕδρὸ πὺρ ἔβγαλε ἀπ' τὸ βλέμ-
μα τοῦ φεριδιοῦ καὶ σιγὰ - σιγὰ κάθε ἀστρα-
πὴ λογικοῦ ἀρχισε νὰ σβύνῃ μέσα στὸ ζα-
λισμένον μυαλό του. Ἀδύνατον, ἄκουε ἀκόμα
τὰ βατράγια πὺρ κράζανε μακριὰ στίς ὄχθες
τοῦ βάλτου μὲ τὸ ριζὶ καὶ ἀκόμα μίαν μεγάλην
σάβρα πὺρ φώναζε μὲ τὴν ἀρσενὴ φωνήν της,
κάπου κοντὰ στὸν κήπον. Μὰ τὸ φαινότανε,

Μισοῖνεξε τὰ βλέφαρα καὶ ἀμέσως
νόμιζε πὺρ θὰ λιποθυμήσῃ.

πὺρ ὅλα αὐτὰ ἀκούγονταν μέσα σ' ἕνα ὄνει-
ρο ! Καὶ δὲν ἔβλεπε πλέον τίποτε ἄλλο παρ-
εὖος τὰ σπινθηρόβλα ματὰ τοῦ φεριδιοῦ !...
Ὅλα τ' ἄλλα γινόνταν, μέσα σὲ μίαν συγκε-
χυμένη ομίχλη !

Πόσες ὥρες ἔμεινε ἄραγε, ἐξαπλωμένος ἐπὶ
κάτω ἀπ' τὴν ἰσχὺν τοῦ συκαμένου αὐτοῦ ζώ-
ου ; Δὲν τῶμασε ποτέ του... Ὁ χρόνος δὲν
ὑφίστατο πᾶν γι' αὐτόν, οὔτε καμιά ἄλλη
αἴσθησι τῶν γύρω του !... Δὲν ἤξευρε καν,
ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμα ὁ ἴδιος
πᾶνω στὴ γῆ... δὲν ἀισθανότανε πᾶν τὸ κορ-
μὶ του... εἶχε τὴ σκοτεινὴ συναισθησὶν τοῦ
αἰωνίου χρόνου !

Τέλος ἔχασε τὴς αἰσθήσεως του !...

Ὅταν συνήλθε, ἡ πρῶτη λάμψις τῆς αὐ-
γῆς ὀδύνησε τὴν κουνουπιέρα... Ἐβριζε ὀ-
λόγυρος τοῦ βλέμματος γινώματα τροχῶν... μὰ
δὲν διέκρινε τίποτε τὸ ὑποκρινόμενον. Τὸ μυστη-
ριώδες φέριδον εἶχε χαθῇ !... Τότε ὁ Ζὰν Λε-
ρούα ἀναστήθηκε ἂν ἡ ὁπτασία αὐτὴ ἔγινε
πραγματικὰ... Μήπως ὑπῆρχε ἄλλος θῆρας ἐ-
νὸς φοβεροῦ ἐφιάλτης ;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀναστήναξε μ' ἀνα-
κούφισιν καὶ ἀνοίγοντας τὴν κουνουπιέρα, ση-
κώθηκε χωρὶς λύπη ἀπ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι
πὺρ μεταμορφώθηκε γι' αὐτόν σὲ

ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΕΡΓΗ

Μιά γυναίκα κοσμοπολίτισσα.—Ταξιδεύοντας ανάμεσα από ρωμαντικούς άστερισμούς.—Αποθέωση της παρήγορης στους καλλιτέχνες γυναίκας από τον Θεόφιλο Γκωτιέ, τον Λίστ, τον έτοιμοθάνατο Χάινε και τον θείο Βάγνερ.

Στις τόσες γυναίκες που στους αιώνες αφίσανε όνομα για την έμπνευσι που προέφεραν στα μεγάλα ταλέντα, θάταν κρίμα να μη ξεχωρίζονταν μια τιμητική θέση για την Μαρία Καλέργη, ένα απ' τα δωραϊότερα γυναίκες λουλούδια στον άνθωνα του ρωμαντισμού.

Γερμανικής άριστοκρατικής καταγωγής, είχε για πατρικό της όνομα το Νέσελνροντ. Γεννήθηκε στο 1822 στη Βαρσοβία και η μητέρα της, η Θέκλα Γκόρσκι, μια όμορφη Πολωνίδα, ποθνούσθε δυό φορές τη σκληρία γιατί είχε ποντρευτή Γερμανό στην ύπηρεσία της Ρωσσίας, δέν μόνονιας καθόλου με τον άνδρα της, τον κόμη Φρειδερίκο Νέσελνροντ.

Από τα μικρά της χρόνια η Μαρία έδειξε μια κλίσι στις γλώσσες. Γαλλικά, αγγλικά, γερμανικά, Ιταλικά, είχε γι' αυτό τόσο εύχέρεια όση έννοιωθε το χαϊδεμένο της χεράκι πάνω στα κόκκαλα του πιάνου.

Στα 1835 πέρασε το καλοκαίρι στο Βάδεν, στη λουτρόπολι που τόσο ξεχώριζε την εποχή εκείνη, με την παρουσία ενός ταλάντου, του πιανίστα Κάλκμπρεννερ.

Κι' όσο η μητέρα της ζητούσε την φίλτα της περιφύμου χορευτριάς Ταλόνι, τόσο η Μαρία πιλιόρκοιις τον πιανίστα. Κι' ό έμψυχώτης εκείνος, που στη σχολή του δέν διότασε άκόμη λίγο να γραφή ό μεγάλος Σοπέν, μετέδωσε στην Μαρία όλο τό δαιμόνιο της τέχνης του.

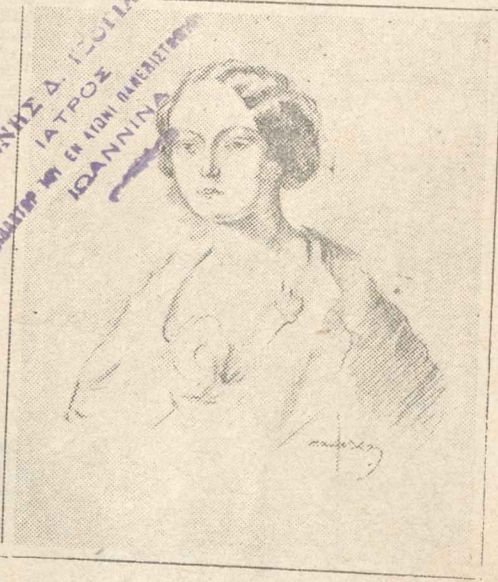
Η κοσμικές της έπιτυχίες μεγαλώνιαν όσο η έξωρες χάρες της, ψιλή, κάτασπρη, γλυκεία, όλο γοητεία, δημιουργούσε να πιδ όμορφα χαϊδευτικά παρατηούκλια, που οι θαυμαστές της βασανίζονταν να εφεύρουν. Ήταν ό τύπος της παρθένας του Βορρά. Ήταν η Κυμοδόκεια, όπως χαρακτηρίσε ό Σατωβριάνδος στους «Μαρτύρους» του την γυναίκα του Εζζάρου. Κι' αν ό Σατωβριάνδος κέρδιζε την αγάπη της Μαρίας με τό παρατσούκλι αυτό, ό θαυμαστής της, ένας νεαρός άξις ματικός που την πρωτοκάλεσε, βρήκε κλεισμένη την καρδιά της.

Μιά τέτοια Αεά άξιζε βέβαια για έναν πρίγκιπα ή τουλάχιστον έναν άνθρωπο ά νόλογα όξιο της. Κι' όμως η μοίρα τ' έθελε να χειροπιαστούνε η φτώχεια με τό χρήμα, η μόρφωση με την άμάθεια.

Στα 1838 ό θέσις της της παρουσίασε τον Γιάννη Καλέργη. Ήταν έλληνικής καταγωγής και πλούσιος πολύ. Χωρίς άπαχολόγησι καμιάς καρδιοχτυπήθηκε για την όμορφη ξανθεία, και την ζήτησε σέ γάμο. Προσφέρθηκε μάλιστα να της καταβάλει μια προγαμιάια δωρεά ως 600.000 ρούβλια. Και η Μαρία, για να άποχτήση έλευθερία, δέχθηκε για σύντροφο τον κτηνίατρο, τον στενόχωρο έκείνον άνδρα, δέν άγνωστ όμως να μετανόηση, για τη ζήλια του. Ό Γιάννης Καλέργης ήταν η πρωτοποίησι του Όθέλλου. Έπειτα από έξη μήνες παντρειάς, ένω βράδυ στο Βάδεν κατάφερε μια γραθιά στον πιανίστα Θαλμπέρ, γιατί μίλησε της Μαρίας. Τό σιάνδαλο αυτό χάρισε για λίγο καιρό τό άνδρόγυνο και μ' όλο που στο διάστημα του χωρισμού, μια μικρή κόρη, η Μαρία, ήρθε στον κόσμο, ό Γιάννης Καλέργης τηρούσε την ίδια τυραννική στάσι απέναντι της γυναίκας του. Ντροπιασμένο στο τέλος, άποφάισε να άπομακρυνθή. Γενναίως της χάρισε μια έπαυλι στο Νέβουκ, 250.000 φράγκα εισόδημα, και έφυγε για την Άγγλία.

Έπειτα από μια τόσο σκληρή δοκιμασία, η Μαρία, μόλις δακαπέτα χρόνων, βρισκόταν πάλι μόνη στον κόσμο. Οι θαυμαστές της την πολιορκούσαν στενώτερα τώρα. Ένας από τους πιδ πλούσιους άνδρες της εποχής της, «τό λιοντάρι της Πετρούπολης», ό Ντέμιντωφ, την έπεισε τέλος να πάρη διαζύγιο και να ζήση σιμά του. Η τόσες όμως δυσκολίες και διατυπώσεις που άπαιτούνται για μια καθολική, την μεταπίσανε. Η φλόγα που γιά μια στιγμή άναψε στις δυό έκείνες υπάρξεις, άργόβυσε. Η Μάρα άποφάσισε να ζήση πιά για την κόρη της.

Την κοσμική αυτή θέσι που ποθούσε να έχη, την ήθελε ν' άπολυνεται σ' όλες της πρωτεύουσες της Εύρώπης. Ό πιστότερός της βιογράφος, ό Κωνσταντίνος Φα-

Η Μαρία Καλέργη
(Σκίτσο της εποχής)

τιάδης, την χαρακτηρίζει «διαβατάριο πουλι».

Στό Πάοισι γνωρίστηκε με την Κυρία Ρεκαμιέ και τον Σατωβριάνδο. Τους πρωτουνάντησε στο Μοναστήρι των Δασών. Παρηγοριόταν και η δυό τους, στον μεγάλο τους έρωτα, σ' ένα βουρδ περιβάλλον, όλο μουσικούς, τριγυρισμένοι από γέρους άλλο τόσο βουρδούς.

Συνδέθηκε φιλικά, για λίγο καιρό όμως, με τον Άλφρεδο ντε Μυσέ, τον μελαγχολικό ποιητή, τον κατακτητή των γυναικών καρδιών, μα που την εποχή εκείνη, έπειτα από την άποτυχία του στον έρωτά του με τη Χοποτίνια Μπερζιόζο, είχε χάσει την κάποτε έλακουστή έπιρροή του στις γυναίκες. Έλεγες και της υποσείσ τώρα, όσες δέν σκλάβωνε. Η Μάρα δέν του χάρισε τον έρωτα. Τού πρόσφερε μια φίλτα, που τού ήταν τόσο παρήγορη.

Η σχέσεις της με τον συνθέτη Φράνς Λίστ ήταν μάλλον μια πνευματική έπικοινωνία, έπειτα από την τέλεια άποκάλυψι της αρμονίας που ό μεγάλος μουσικός κατέδεχτηκε να της κάμη. Στα 1843, στη Δρέσδη, παιζόταν τό «Τονχάουζερ» του Βάγνερ. Ό Φράνς Λίστ ύπηρεν ό συνδετικός κρίκος της Πολωνέζας με τον «νεοτεριστή», μ' έκείνον που έφερε «καινά δαιμόνια» στη μουσική, στο μελόδραμα. Η γνωριμία της με τον Σοπέν την ίδια εποχή, τον Σοπέν άρρωστο, παθιάρη, ήταν τό κορμόφωμα της εύτυχίας της. Πολωνίδα αυτή, μαθήτριά του στο πιάνο, αληθινά

θαύμα στην έκτέλεσι, μόρεσε καλύτερα από κάθε άλλον να νοιώσει της σχεδόν νοσηρές μελαγχολίες του Πολωνού συνθέτη. Τό μουσικό αίσθημα κυριαρχεί πια σ' αυτήν και έκδηλώνεται μ' όλο τό επιβλητικό μεγαλείο του. Άπόστολος έμπνεύσεως, ζωογόνα άκτίνα κάθε μεγάλης ταλάντης, δίδει εικόνες στο ζωγράφο Ντε λακρουά, φίλο του Σοπέν, για τον άπομνημόνιο του Βάγνερ.

Στα 1856 παίρνει με τόσο τέχνη στη Βαδ, που ό γέρο έπικουρήσι Ροσσίνι να μη μπορεί να συγκρατήση τό άσπρη του.

Η φαντασία του Θεοφίλου Γκωτιέ δέν μένει άκρηνη μπρός στη θαλκή έκείνη νεότητά που τόνεμπνεί τό άριστοόργημα του, την «Συμφωνία σ' άππο ματζόρε». Στην αφιέρωσι της αληθινής έκείνης συχοργικής συμφωνίας, που την θεοποιούσε, η Μαρία Καλέργη δέν πρόσφερε άππο πόδοσι αλήθεια άνάλογη, έκτίμησι, όπως αυτή την έννοιωθε, για τον ποιητή. Εύχρηταν πιστότερο να γνώριζε τον Έρρίκο Χάινε, τον μισοθαμμένο Γερμανό, που φανερωόσε στο Παρίσι πάνω σ' ένα ξυλόκεβατο και που δέν ήθελε να γίνη θέαμα στής περιέργες κοσμικές, σαν λέγανε πιδ τον συμπονοόσαν. Έσερνε τότε βαρύνει την ύπαρξί του στη γη, τό άθλιό του κορμί, σκελετωμένο, τον κακεκτικό ρυτίδα με του λυμφο κατω από ένα πετσόνο μενιλάρι, τα μισοσπαρτάλα του μαυιά, τέσθενικά, που για να δη έπρεπε να εισακούη τα βλέφαρα με τό χέρι, ό ποιητής ό έξόριστος, ό περιφρονιμένος, μα άόρηστος της ήμέρας.

Θά προσπαθήσω να δώ, σιγοτρανιά με μικρόχολη εύγενεία στην κ. Σωπέρ, αυτό τό θαύμα που μοι έπαινείτε σαν έκείνη του πρότερου να τού συστήτη την «έμπνευση» του Θεοφίλου Γκωτιέ.

Την γνώρισε και τα χείλια του έταυμάθαντου έξακοντίσανε τον λιβέλλο: —Είναί ένα ζωντανό μνημείο, η μητρόπολη του θεού Έρωτα...

Στην εποχή του Λουδοβίκου Ναπολέοντα - Βοναπάρτη και του Γκιζώ, τό σιάνε της στην όδδ Ντ' Ανζώ ήταν τό πιδ πολυσύχναστο κέντρο, όπου κόπαζε ό σέλος της πολιτικής διαμάχης, όπου τα κομμάτικα πάθη οβύνανε μπρός στη λαταρία του ώραιου, του θείου.

Άδικα της άποδόσανε την κατηγορία ότι έπαίξε άθλιο ρόλο στην πολιτική άναλογο μ' έκείνον της πριγκίπισσας Λιέβιν που έστειλε στη Ρωσία της πληροφορίες που έπρεπε από της γνωσιές της η Μαρία Καλέργη έννοιωθε τον πατριωτισμό της να πάλλη για τό κάθε τι που άφορούσε την Πολωνία. Στις έπαναστάσεις της πατρίδας της, που προσπαθούσε να έλευθερωθή από τό ζυγό της Ρωσίας, γίνηκε πολλές φορές άγγελος προστατής του κάθε έμπνευσμένου μ' έλευθερωτικά συναισθήματα συνωμότη.

Έπειτα από τον γάμο της κόρης της στα 1857 μ' έναν διπλωμάτη αυστριακό πλούσιο πολύ, τον Φράνς Κουδενχουβ, η Μαρία Καλέργη έννοιωσε ένα κενό γύρω της. Ζητούσε παντού την εύτυχία της καρδιάς, που τόσο ποθούσε.

Έπειτα από τον θάνατο του Γιάννη Καλέργη παντρεύτηκε τον Σέργιο Μουκανόβ, συνταγματάρχη Ρώσου, κολοσόσ λεπτό στο χαρακτήρα, τρυφερό, μα που κι αυτός, σαν τον πρώτο, της χάρισε την ίδια άπογοήτευσι.

Στην άναζήτησι της εύτυχίας, έλασγύρισε στο περιβάλλον έκείνο του καλλιτεχνικού, που τόσο είχε έμψυχώσει. Προστά

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ό Πιέρ Άλασώ, με τό βλέμμα άγριεμένο, με τα χείλη σφιγμένα, φαινότανε σαν να κοιμάται, συντριμμένος από μια νύκτα, απ' την όποια τίποτε δέν ήταν ικανό να τον τραβήξει.

Πάγον από δω, έπινε επί τέλους ό εισαγγελές σ' έναν χωροφύλακα. Είνε τρελός, έκτός από προσποίηση τον τρελλό. Οι γκαρδι θα μας διαφωτίσουν. Άς έλθη ό Μάξιμος Δελού.

Ό τελευταίος αυτός ήταν ένα ψηλό παλινδρομικό, πολύ μελαγχολικό, άρκετά συμπαιθές, με ύψος ενεργητικό.

—Ονομάστετε Δελού Μάξιμος, ό έπονομαζόμενος Μυστέρειους. Είστε σαφέντα έπόν. Έξασκείτε τό έπάγγελμα του χαρτομάντου, του χειρομάντου, του νοομάντου...

—Τού μάγου και του νευρομάντου, συνεπάρωσε ό Δελού μ' ένα χλωμό χαμόγελο.

—Πέστε μας ό τι γνωρίζετε.

—Εύχαρίστος, άποκρίθηκε ό Δελού με μια φωνή έξαιρετικά σοβαρή. Είνε μια έξομολόγησι που έχω να σας κάνω, κύριε εισαγγελέ, Κοντεόνιν να κλείσουν δυό χρόνια από τότε που δουλεύω με την οικογένεια Μπιρό. Όπως έχετε, γυρίζω τα χορδιά και τις κομπούλες για να προσβάλλουμε διάφορα φίλα. Μια μέρα, τους ήλθε η ιδέα να προσθέσουν ένα νούμερο στην παράστασι: και με θέλανε έμένα να τό κάνω. Τό νούμερό μου έπρόκειτο να γίνη της μέσης της παρστάσις. Εγκατασταθήκαμε, για λίγες μέρες, σ' ένα χωριούδακι, μας δώσανε ένα δωμάτιο παντοφύγι για την προβολή της ταινίας. Έπειτα θα φεύγαμε.

Όταν γνώρισα τους Μπιρό, η οικογένεια άποτέλειτο από πέντε άτομα: τον πατέρα, την μητέρα, τις δυό κόρες του, την Ζιλιμπέρτ και την Μαριέττα, και τέλος τον Πιέρ Άλασώ, τον άνεψιό του Μπιρό, που τον συμμάζεψανε απ' τους δρόμους. Ό πατέρας άσολέιτο στις προσβολές των ταινιών, η γυναίκα τον έπαιζε πιάνο, οι άλλοι τον βοηθούσανε για τα ύπνολοια. Ό Πιέρ γύριζε τό ρηγάνημα, τό κορίτσι κρατούσαν τό νοικοκυριό. Μά η Ζιλιμπέρτ δέν είχε μεγάλη όρεξι για δουλειά... Την κορτάσανε πολλοί τον ώμορφη Ζιλιμπέρτα. Δέν σας λέγω πως ήταν πιδ όμορφη απ' την αδελφή της, έπειδή δέν θα δαχόμωνα ποτέ να βάλω πιδ ψηλά απ' την Μαριέττα μιάν άλλη γυναίκα: μα η Ζιλιμπέρτα ήταν μαργιόλα, έξολογίστρα... Μας άφω έπειτα από λίγο καιρό μετά της προσ-

τευσε στα τελευταία της χρόνια τον Ριχάρδο Βάγνερ, πληρώνοντας τα χρέη του, κατέβαλε χίλιες προστάσεις στην έπιτυχία του μνημειώδους του έργου και βοήθησε όχι λίγο στη σύστασι του θεάτρου του Μπαϊρόιτ.

Και η φωτεινή αυτή πηγή, που έδωσε λάμψι σε τόσους ρωμαντικούς άστερισμούς, γύρω από τους όποιους ταξίδιωνσε, η ζωντανή έμπνευση, που θαυμάστηκε συγχρόνα κι' έξύψωσε μια όδολιγρη έποχή, μοιράσια έβυσε, έξέλειπε.

Άραγε η λαμπρόσια θ' άπολείπει για πάντα τό φτερά της γύρω της ή θά βρίσκειτα κάθε τόσο θαυμαστής της του άποστολικού της έργου στο πνευματικό έπιπέδο, να ζωντανεύη τη φλόγα της όστεροφίμιας της;

Ό Βάγνερ της άφιέρωσε τον «Ίουδαισμό στη Μουσική» και την δόξασε στα «Απομνημονεύματά» του, ό Λίστ έγραψε γι' αυτήν την πρώτη από της έλεγείας του για πιάνο.

Έπειτα από μια συναντία που δόθηκε στη Βαϊμάρι, μπρός στο βασιλικό άκροατήριο, για την μνήμη της Μαρίας Καλέργη, τό γέρικο ρωμαντικό λιοντάρι με την άσπρη χαίτη, την άποθανάτισε με την άποστροφή:

—Πέρασεσ όνειροπόλα, ζητώντας, συλλυμάνοντας, τό καλό, τό ώραίο, τό ίδανικό!

ληψί μου. Θά έξερτε, βέβαια, την έξελίξι της:

—Καθόλου, έπινε ό δικαστής. Την άγνοώ. —Αλήθεια; Αυτό είνε περίεργο! Μά κύριε εισαγγελές η Ζιλιμπέρτα Μπιρό είνε άπλούστατα η Ντόρα Κλαρίν, η διάσημη στά!

—Αδύνατον! Άλλά τότε ό Πιέρ Άλασώ έπυροβόλησε εναντίον της εξαδέλφης του, η μάλλον εναντίον της εικόνας της εξαδέλφης του! Δέν έσκότισε λοιπόν την Ντόρα Κλαρίν, μα την Ζιλιμπέρτα Μπιρό!

—Μάλιστα κύριε, αφού η ήρωίδα του χθεσινού φίλμ δέν είνε άλλη από την Ζιλιμπέρτα Μπιρό, με την όποια ό νεαρός Πιέρ είνε τρελλά έρωτευμένος.

—Σημειώστε το αυτό, έπινε ό άνακριτής στον γραμματέα. Έξασκολούηστε Δελού.

—Κύριε άνακριτά, έστε ξαφνικά ό Δελού,

—Δέν περίμενα πολλή ώρα.

είμαι πολύ ένοχος. Διέπραξα ένα έγκλημα και κατηγορώ τον έαυτό μου! Άκούστε με: Άν ό Πιέρ άγαπούσε την Ζιλιμπέρτα, ένώ ήμωνα τρελλός για την Μαριέττα. Προσπαθούσα να της άρέσω, με την συγκατάθεσι πάντα των γονέων της. Μά δοκίμασα την πιδ μεγάλη λύπη να μη γίνω δεκτός. Μιλήσαμε, έγω κι' αυτή, με μεγάλη ειλικρίνεια. Κατάλαβα πως άγαπούσε άλλον. Ποιόν; Αυτό δέν ήταν δύσκολο να τό ματέψη κανείς: τον Πιέρ! Έκείνη ήλπιζε πως θα τού περνούσε η τρέλλα του για την Ζιλιμπέρτα και τα μάτια του θ' άνοίγανε για να δη επί τέλους την εύτυχία, την αληθινή εύτυχία που τού προσφέρονταν.

Δέν είμαι καλός, κύριε. Έίσις να γίνωμουν καλύτερος αν μ' άγαπούσε η Μαριέττα. Μά η τύχη δέν με εύνόησε. Κι' από τη στιγμή έκείνη συλλογιζόμουν ότι αν έφτανε από τη μέση ό Πιέρ, η Μαριέττα θα γινότανε δική μου.

Μια μέρα ό Πιέρ μοιπέ: «Δέν μπορώ να ύποψέσω πιά την εγκατάλειψι της Ζιλιμπέρτας. Θά την σκοτώσω και θα άκουσθω έπειτα». Τότε μια φοβερή ιδέα φανταζόμην τό μυαλό μου. Ό Μυστέρειους άπεράτισε να παίξη πραγματικά τον φανταστικό του ρόλο, —ό Μυστέρειους, ό άνθρωπος που διαβάσει τό μέλλον, που μιλεί με τους πεθαμένους και ξέρει όλα τα μυστικά της μαγείας.

Έπειτα λοιπόν τον Πιέρ ότι μπορούσε να πετύχη τον θάνατο της Ζιλιμπέρτας καρφιστώνοντας τό πορτραίτο της στην καρδιά. Βεβαίως στον Πιέρ πως ήταν τό μόνον εύλόγο να καρφιστώση τό φίλμ που ό μπάμπι-Μπιρό έπρόβαλε κάθε βράδυ στο κοινό —τό φίλμ που έταίξε η Ζιλιμπέρτα. Μάλιστα

κύριε! Καυχήθηκα γι' αυτό... Ό Πιέρ πίστεψε πως ήμωνα ικανός να δημιουργήσω μεταξδ της Ζιλιμπέρτας και της ζωντανής φωτογραφίας της ένα στενό, στενώτατο σύνδεσμο, γεμάτο διαβολική ένέργεια.

Αντίπροχθε, τα μεσάνυχτα, με βρήκε ό Πιέρ, και έγώ πρόφερα μπροστά του, πάνω στη πρώτη μπομπινα του φίλμ, τα λόγια που οι μάγοι του μεσαιώνα μωρμουρίζανε στα σπλήια τους, πάνω στα κερμένα όμοιώματα των θημάτων τους. Η εικόνας της Ζιλιμπέρτας καρφιστώθηκε άδιόρατα...

Μά την στιγμή έκείνη, κύριε άνακριτά, συνέβηκε ένα πράγμα περίεργο. Ξαφνικά έννοιωσα ένα βαθύ τρόμο και μετάνιωσα γιατί δέν είχα πρόσφέρει μερικά λόγια στην τύχη, αντίς τα παλιά έκείνα καθάλαστικά ρητά που διάβασα σ' ένα βιβλίο μαγικό. Βέβαια και η συνείδησί μου άρχισε να διαμαρτύρεται για τό δουλέψω τόσον ύπουλα για την καταστροφή ενός ζωντανού όντος που δέν με πείραζε σε τίποτε, έκτός μονάχα πως μ' ένοχλούσε. Μά τη στιγμή έκείνη μού πέρασε από τη σκέψι και κάτι άλλο άόρημ πιδ τρομερό: τί φοβή να προκαλέσω ίσως ένα μυστηριώδες έγκλημα. Σκέφθηκα για μια στιγμή αν ό Πιέρ έδωζε σ' ένέργεια τό σχέδιό του—αν τραβούσε στην εικόνα, προτού τραβήξη απάνω του—θα μάθαινα, την άλλη μέρα απ' τις έφημερίδες τό ξαφνικό θάνατο της Ντόρας Κλαρίν... Μ' αυτό δέν ήταν παρά ένας σύντομος διαταγμός φόβου, μια άδυναμία για την όποια χαμογέλασα άμέσως.

Εδραστηθήτε, έπινε ό άνακριτής, να μού κάνετε την περιγραφή της σκηνής.

—Έπειτα από τό νούμερό μου, μπήκα μέσα στην αίθουσα. Τό δωμάτιο αυτό δέν ήταν μεγάλο, όπως τό είδατε. Πάνω στο πανί τα πρόσωπα δέν ήταν μεγαλύτερα από τό φυσικό μέγεθος. Στάθηκαν σιδ βάθος της αίθουσας, λίγο νευρικός. Ό Πιέρ καθόταν μπροστά. Ήξευρα πια στιγμή θα διάλεγε για να έκτελέση την παράλογη πράξι του: την στιγμή που η νεαρή γυναίκα, αντιπροσωπευμένη απ' την Ζιλιμπέρτα, θαμνε άκίνητη, ρεμβώδης, άκοιμισμένη στην αόχη μιάς καρέκλας, προτού άνασκηωθή με τα χέρια άπλωμένα, με μιάν έκφρασι πόνου πάνω στο πρόσωπο.

Δέν περίμενα πολλή ώρα.

Σαν ήχο του πυροβολισμού μια κραυγή σπαρακτική άπήντησε: Η πληγωμένη εικόνα φώναξε σαν μια ζωντανή γυναίκα! Τό βουρδ φίλμ είχε γίνει ξαφνικά τραγικό παρλάν. Ό μπάμπι-Μπιρό σταμάτησε μονομιάς την προβολή. Η φωτογραφία της Ζιλιμπέρτας είχε μείνει καρφωμένη πάνω στην όθονη, με τα χέρια σταυρωμένα, με τό στόμα μισανοιγμένο σ' ένα σπασμό άγώνιας—τό στόμα αυτό, που σφίλιαζε σπαρακτικά προτού περνώση, προτού πεθάνη η εικόνα!

Τό κοινό άρχισε να θορυβή άμέσως κι' όλες. Στάς άρχας δέν έβρανε ποιος είχε τραβήξει. Έν τω μεταξύ ό Πιέρ κρατούσε άκόμα τό όπλο του στο χέρι.

Στα στην εικόνα, η κυρία Μπιρό είχε άνασκηώσει τό πανί που την σκέπαζε πέφτοντας ίσως τό πάτωμα. Από κει κάτω, πραγματοποιήσε ένα κίνημα, ούκ αν κλυσις αγανά.

Ανάμεινα στον τοίχο κεί τό πανί, ένα σώμα ήταν έσπλωμένο, αμόρφωτο. Ό Πιέρ σκότισε την Μαριέττα!...

Η φτωχή κοπέλλα φαίνεται πως άκουσε την νυχτερινή μας κουβέντα. Και κάθε έπίπτα χάθηκε μέσα της για να κερδίση την άγάπη του εξαδέλφου της. Τότε θέλησε κι' αυτή να φύγη, να πεθάνη από τό χέρι του Πιέρ. Κ' η Μαριέττα γλίστρησε πίσω από τό πανί, κρυφτηκε πίσω απ' τό σώμα της αδελφής της—για να τελειώση.

Ό αληθινός ένοχος είμαι λοιπόν έγω, κύριε άνακριτά. Η δικαιοσύνη των ανθρώπων πρέπει να με τιμωρήση όπως μού άξιζέι. Και όχι τον άλλον... Ό Θεός με έτιμωρήσε ήδη πολύ άσπρη!

Ο φωτογράφος, όπλισμένος και αυτός μέτην προσωπίδα του, λαμβάνει φωτογραφία εις γυμνάσια με άσφυξιόγωνα

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΠΕΙΛΕΙ

ΠΩΣ ΘΑ ΑΜΥΝΘΟΥΜΕ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΦΥΞΙΟΓΟΝΩΝ;

Ο κίνδυνος που διατρέχουν τα έμπόλεμα κράτη από τα άσφυξιόγωνα.— Εις την Γερμανίαν ήρχισαν να φροντίζουν διά την άμυναν του πληθυσμού.— Ειδικοί και σχολαί και μαθήματα.— Πώς έκμανθάνεται ή χρήση των προσωπίδων.— Εις τον προσεχή πόλεμον μεγαλύτερον κίνδυνον θα διατρέξουν οι άμαχοι πληθυσμοί των πόλεων.

Εις τον πόλεμον του μέλλοντος, που θα διεξαχθή με όλα τα μέσα προς εξόντωσιν του αντίπαλου, τα δηλητηριώδη αέρια θα παίξουν ένα καταστρεπτικόν ρόλον πολύ σοβαρόν. Ο κίνδυνος από αυτά δεν απειλεί μόνον τους πολεμιστάς του μετώπου, οι οποίοι αναγκαστικώς θα είναι έφοδιασμένοι με προφυλακτικάς προσωπίδας και θα εκπαιδεύθουν ειδικώς όπως προφυλάσσονται αποτελεσματικώς, αλλά και τον άμαχον πληθυσμόν των μετόπισθεν, ο οποίος πρέπει επίσης να έφοδιασθ ή με προσωπίδας και να εξασκηθ ή πώς να προφυλάσσεται από τον

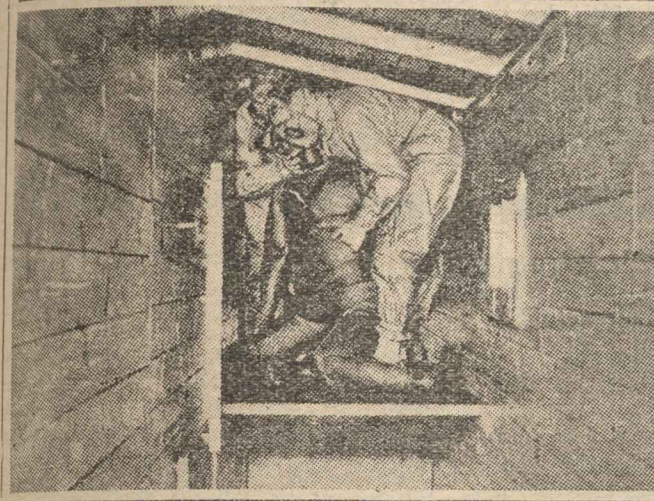
τρομερόν κίνδυνον των άσφυξιόγων.

Εις πολλάς χώρας της Εύρώπης, εις την Γαλλίαν, την Πολωνίαν και την Ρωσίαν, οι παραμεθόριοι πληθυσμοί άσκούνται από τώρα εις το να λαμβάνουν τα άναγκαία μέτρα και να προφυλάσσονται από τον κίνδυνον των δηλητηριωδών αερίων. Ο χημικός πόλεμος θα επιφέρη με γαλός καταστροφάς εις τον άμαχον πληθυσμόν των έμπόλεμων κρατών, ακόμα δε θα κινδυνεύση και αυτή ή ύπαρξις αυτών, ώστε τα μέτρα προς προφύλαξίν των νύ συζητούνται από τώρα.

Πρό όλίγου καιρού ένας μεγάλος τα-

Εις την Γερμανίαν έχουν ίδρυθ ή ειδικοί σχολαί διδασκαλίας του πληθυσμού διά την χρησιμοποίησιν των αντιασφυξιόγων προσωπίδων. Η εικών παριστά ομάδα μαθητών κατά την ώραν της σχετικής διδασκαλίας εις την αίθουσαν της ειδικής σχολής.

Διδασκαλία παροχής πρώτων βοηθειών εις πληγέντας έξ άσφυξιόγων αερίων, εις κλειστόν χώρον. Παρόμοια πειράματα γίνονται συχνά διά την πρα κτικήν εκπαίδευσιν του πληθυσμού.

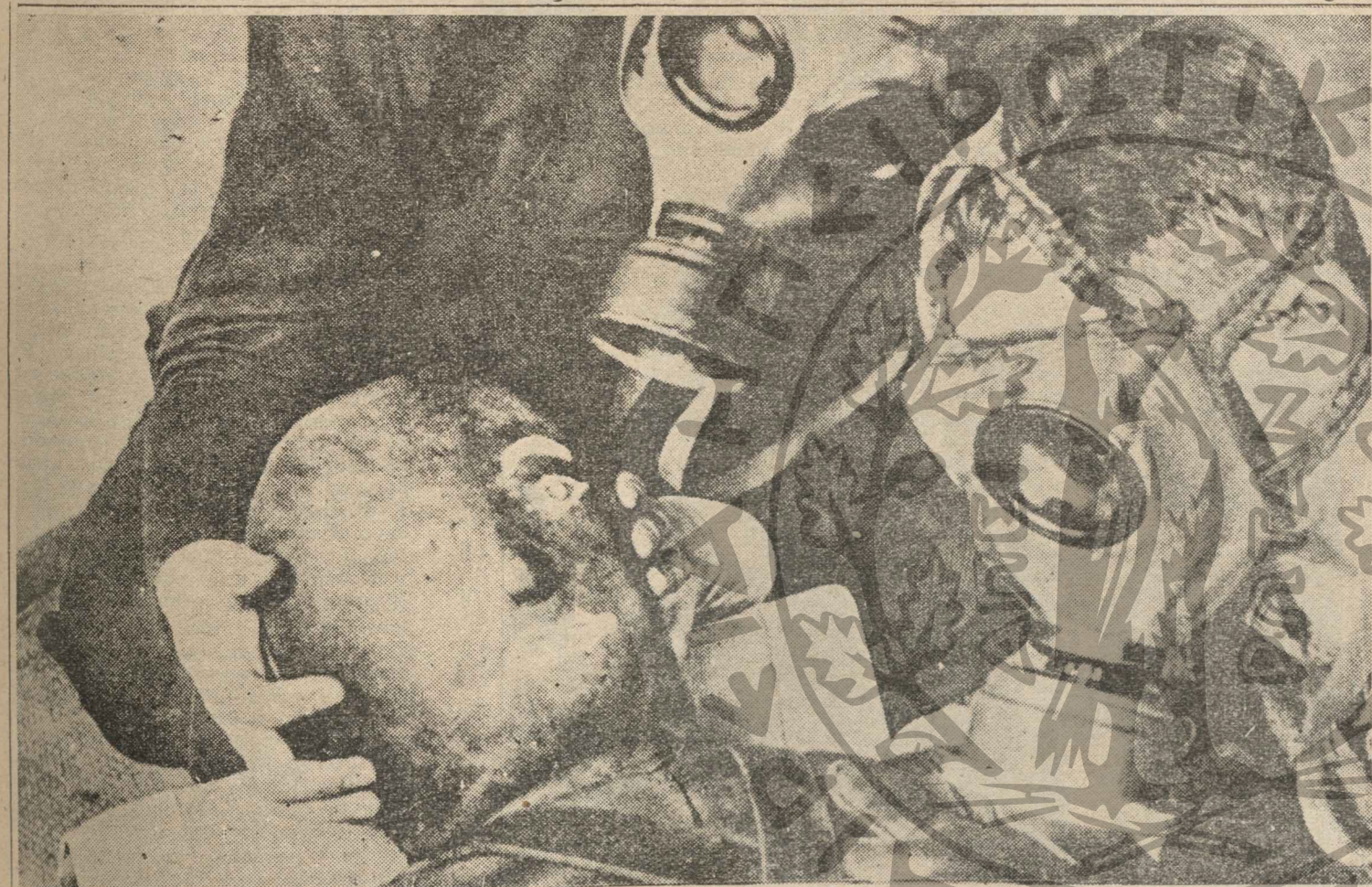
Οι μαθηταί πριν άρχίσουν έξάσκησιν με τας αντιασφυξιόγουνους προσωπίδας, δοκιμάζουν εις μίαν συσκευήν την πίεσιν της ανασπνοής των και την ποσότητα του αέρος που εύρίσκεται έντός των πνευμόνων.

την Γερμανίαν κινούνται και φροντίζουν όπως έφοδιάσουν τα μέλη των με προσωπίδας κατά των άσφυξιόγων και ή κίνησις ατή γίνεται έντονωτέρα με τον καιρόν.

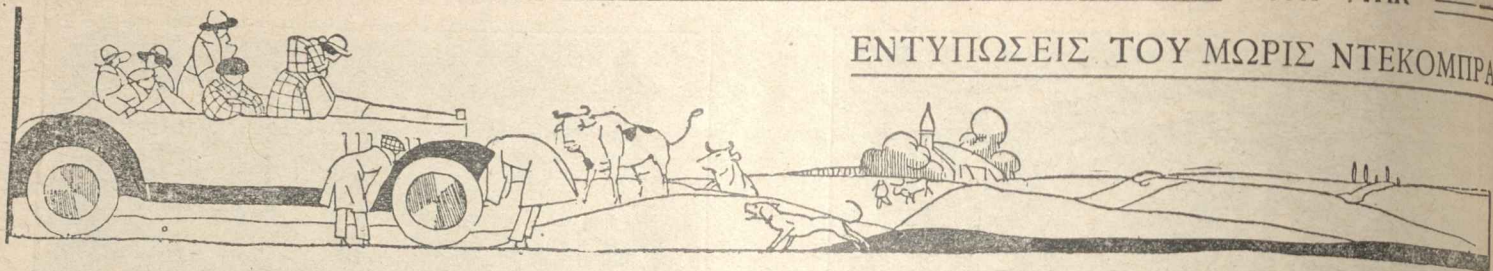
Μία προσωπίς κατά των άσφυξιόγων αερίων διά να προφυλάσση τον φέροντα αποτελεσματικά, πρέπει να συνοδεύεται και με τεχνικάς γνώσεις και της χρησιμοποίησής της. Η χρησιμοποίησις της είναι πολύ απλή, αλλά απαιτεί ειδικήν έξάσκησιν. Μία μεγάλη γερμανική εταιρεία, που κατασκευάζει προσωπίδας, δια τηρεί και σχολείον εκμαθήσεως του χειρισμού των εις το Όρνιενμπουργ, προάστειον του Βερολίνου. Εις τήν σχολήν ατήν έξασκούνται ιατροί, νοσοκόμοι, πυροσβέσταί και εργάται εργοστασίων άσφυξιόγων εις την θεωρητικήν και πρα-

κτικήν χρησιμοποίησιν των. Το πρόγραμμά της διδασκαλίας περιλαμβάνει μαθήματα περί των κινδύνων και άνωμαλιών που προκαλούν τα άσφυξιόγωνα, πώς είναι δυνατή ή προφύλαξις από αυτά, περί των προφυλακτικών κατ' αυτών όργάνων διαφόρων ειδών και τέλος πρακτικήν έξάσκησιν εις τον χειρισμόν τους. Υπάρχει όμως σκέψις ή διδασκαλία της προφυλάξεως του άμάχου πληθυσμού από τα άσφυξιόγωνα αέρια να εισαχθ ή εις όλα τα σχολεία, παντός είδους.

Προς συμπλήρωσιν των μέτρων κατά των άσφυξιόγων αερίων, οι έμπειροί γνώμονες συνιστούν την κατασκευήν ειδικών καταφυγίων, εις τα όποια να καταφεύγ η ο λαός μιας πόλεως, έναντίον της οποίας γίνεται επίθεσις αεροπλάνων και διακύνονται εις την ατμόσφαιραν ατμός άσφυξιόγωνα.

Κατά τας προσβολάς των πόλεων από άσφυξιόγωνα αέρια, πρωτεύοντα ρόλον θα παίξουν οι ιατροί. Εις την εικόνα φαίνονται δύο ιατροί προφυλαγμένοι με...αντιασφυξιόγουνους προσωπίδας, διδάσκοντες πώς δίδονται αι πρώται βοήθειαι εις δυστυχήματα έξ άσφυξιόγων. Η διδασκαλία γίνεται εις ένα ανδρείκελλον από δέρμα.

ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τά θύματα του τελευταίου πανικού.—Η μανία του παιχνιδιού.—Περιουσία που γίνονται με το τίποτε και εξαφανίζονται εν ριπή οφθαλμού.—Ο κ. Σμιθ και η ιστορία του.

Στην Αμερική μεταξύ άλλων αξιοπεριέργων πραγμάτων μου είχαν δείξει και εκατομμυριούχους, θύματα του μεγάλου «κράχ» του Νοεμβρίου 1929. Είχα συναντήσει πολλούς απ' αυτούς τους κυρίους στο Μείφαρ Κλούμπ, στο Ριτζ ή στο "Αμπασου", άλλ' όλοι φαίνονταν να υπομένουν με μεγάλη στωικότητα της γαστρώσε τους στο Χρηματιστήριο, που κυμαίνονταν από 10 έως 200 εκατομμύρια. Έκείνο όμως που μ' ενδιέφερεν ιδιαίτε- ρως, ήταν να γνωρίσω κανένα Αμερικανό άσσο, κανένα από τα πολυάριθμα θύ- ματα της τρελλής αυτής κερδοσκοπίας, που βάλε σε πειρασμό και τους πιο συντηρητικούς και τους οδηγεί στην κατα- στροφή.

Η τύχη με βοήθησε και μια μέρα ηδ- ρα τον άνθρωπο που ζητούσα, έναν από τα είκοσι εκατομμύρια των ταπεινών αυ- τών κερδοσκόπων, που για κείνους ή 12 Νοεμβρίου σήμαινε το τέλος του όνειρου των.

Αυτός ο άνθρωπος λοιπόν, ως τον όνο- μάσουμε κύριον Σμιθ, είναι τώρα υποδι- ευθυντής σ' ένα κατάστημα της Μάντιζον "Αβενου. Είναι νέος τριάντα τεσσάρων έ- τών, πανδρεμένος, μ' ένα παιδάκι. Ο ίδιος μου διηγήθηκε την οικονομική του περιπέτεια. Δεν διαφέρει σε τίποτε από τόνων άλλων. "Ας χρησιμεύσει λοιπόν ως μάθημα στής πεταλούδες που τραβάει ή λάμψη του χρυσού και ή...πώλησις επί προθεσμίας.

—Αγαπητέ μου κύριε, μου έλεγε, θα σάς πω με λίγα λόγια το δράμα που άνε στάτωση την ζωή μου εδώ και 4 μήνες. Γύρισα από τον πόλεμο είκοσι δύο χρό- νων και ηδρα μια καλούτσικη θέσι σ'ε- να κατάστημα που ανέλαμβανε την δια-

κόσμησι οικιών. "Επερνα τότε έξηνατ δολλάρια την έβδομάδα. "Όταν ο μισθός μου έφθασε τὰ εκατό δολλάρια στο 1924 σκέφθηκα να παντρευθώ και πήρα μια νέα από τόν Νιού Ίέρσεϋ, που μ' άγαπού σε και δεν είχε μεγάλες απαιτήσεις.

—Δέκα χιλιάδες φράγκα τόν μήνα ει- ναι ένα εισόδημα που θα ίκανοποιούσε πολλούς Εύρωπαίους μεσαίας κοινωνι- κής τάξεως...

—Τόσο τόν καλύτερο για κείνους. "Ε- γώ ζητούσα περισσότερα και για κακή τύχη μου έτυχε να έπιπλώσω τόν σπιτί κά ποιου χρηματιστοϋ. Μια μέρα που έργα- ζόμην τόν άκουσα να λέγει :

—Κύριε Σμιθ, θέλετε να περισσεύσετε τόν εισόδημά σας ; Τότε έλάτε να με βοή- τε στο γραφείο μου, στο Ουάλλ Στρήτ.

Πήγα και τόν είδα. Με ρώτησε αν είχα οικονομίες. Τού έξηγησα ότι είχα περί τας έξ χιλιάδες δολλάρια σε μετοχές.Με παρατήρησε όπως ένας πρωταθλητής τού τέννις θα έβλεπε έναν άρχαριο τού πίκ- ν-πόγκ, και είπε :

—Είστε ένα παλληκάρι άξιο, αλλά δεν μπορείτε να καυχήητε ότι άνακαλύψα- τε ούτε και τόν καρδουσάστη. "Εγώ θα σάς κάμω να κερδίζετε λεπτά. "Υπογρά- ψετε μου μια διαταγή για ν' αγοράσω για λογαριασμό σας διακόσιες μετοχές τής Τζένεραλ Μότορς προς έβδομήντα δολλάρια. Αυτή είναι ή τιμή τής ημέρας.

—Μα διακόσιες όμολογίες κοστίζουν 14.000 δολλάρια, είπα, κι' εγώ δεν έχω παρά μόνον έξ χιλιάδες.

—Αυτό δεν έχει σημασία. Θα τής άγο- ράσετε επί προθεσμίας, με έγγυήσι τής 6 χιλιάδες σας. "Εάν διατάζετε, τότε θα 'ι ή ότι είστε βλάκας...

"Επεισθηκα κι' αγοράσα τούς τίτλους.

—Και όμως !...

—"Ακούστε με. "Εργαζόμην τότε σ' ένα μεγάλο όικο διακοσμητικής. "Εκοπίαζα πολύ για να βγάλω 15—20 δολλάρια την ημέρα. "Όταν έπείσθησα σπιτί μου άνοι- γα τόν δελτίο τού Χρηματιστηρίου κι' έ- βλεπα ότι χωρίς κανένα κόπο είχα κερ- δίσει εκείνη την ημέρα 350 δολλάρια ά- πό τής μετοχής μου... Τό δηλητήριο εξα- κολουθούσε την ένέργειά του... Καταλα- βαίνετε τή συνέχεια... Σιγά-σιγά άρχισα ν' άδιαφορώ για την εργασία μου. "Η- κουα άδιαφορος τὰ παράπονα τών πελα- τών μου.Μεταξύ δύο συζητήσεων με τούς ταπεινότερους και τούς ηλεκτροτεχνίτες, έβγαζα από την τσέπη μου τόν οικονομι- κόν παράρτημα τών έφημερίδων μας κι' έκαμα με τόν νοϋν μου διαφόρους υπολο- γισμούς. Μια φορά έπιάνα στόν φρεσκο- βαμμένο τοίχο μιας τραπεζαρίας έκαμα λογαριασμό τί θα μου άπέφεραν 250 Τζέ- νεραλ "Ελέκτρικ εάν τής αντίλλασσα με τής Ράντιο Κορπορέσιον μου και τής Α- μερικαν Πάουερ που είχα... Με καταλα- βαίνετε τώρα... Δεν ήμουν πλέον έμπο- ρος. Μεθυσμένος από τόν χρήμα, είχα κα- τατήσει μανιώδης παίκτης χωρίς να τόν καταλάβω.

—Τόν κακόμοιρο τόν κύριο Σμιθ !

—Δεν φαντάζεσθε τί όρρα που μιλάτε.

Στά 1928 «άξιζα» 80 χιλιάδες δολλάρια, δηλαδή δύο έκτομμύρια φράγκα δικά σας. "Η γυναίκα μου, στην όποια είχα χα-

Μετά έξ μήνες ή μετοχές τής Τζένεραλ Μότορς ανέβηκαν στά έννεήντα τέσσαρα δολλάρια. "Εκείνη την ημέρα γύρισα διά χαρος από τόν χρηματιστή μου και είπα στή γυναίκα μου :

—"Αγάπη μου, κέρδισα 2.800 δολλάρια μέσα σε έξ μήνες.

—Είχα άρχισει να πίνω από τόν γλυκό δηλητήριο που μάς προσφέρει ή θέα τού χρηματιστοϋ από τόν βωμό τού Χρηματι- στηρίου. Ξαναγύρισα επί προθεσμίας με τὰ κέρδη μου άλλες διακόσιες μετοχές στά έννεήντα τέσσαρα. "Υστερα από δύο μήνες τής ξαναπούλησας στά 114 ! "Η τύ- χη εξακολουθούσε να μου χαμογέλα. "Υ- στερα από δύο μήνες έκαμα τόν λογα- ρισμό μου. Είχα κερδίσει με τὰ χέρια μέ- σα στής τσέπης περί τής είκοσι χιλιάδες δολλάρια ν.

—Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα !...

—"Μάλιστα, κύριε !... πεντακόσιες χι- λιάδες φράγκα στά διάστημα ενός έτους δηλαδή τέσσαρες φορές τόν ποσόν που κερδίζω με τόν ιδρώτα τού προσώπου μου.

—Και δεν είπατε ποτέ : «Θάβουν αυ- τὰ, είναι ένα όραίο όνειρο που δεν μπο- ρεί να διαρκέση ;»

—"Όχι, αγαπητέ μου κύριε, γιατί και σεις αν ήσασταν στή θέσι μου, θα κάμα- τε και σεις τόν ίδιο, και άλλα είκοσι έ- κατομμύρια Αμερικάνων έκαμαν έτσι κι' εγώ. Νταντάνδες, γραμματοκομιστάι, δα- κτυλογράφοι, σωφέρ, κλητήρες, γκαρσόν- νια, όλος αυτός ο κόσμος έσκέπτετο ότι αυτό θα εξακολουθούσε αιώνας. Γιατί τὰ καλά πράγματα πρέπει να διαρκούν, κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να προβεί ποτέ θα παύσει ή εύτυχία του, δεν μπορεί να τόν πιστεύσει αυτό...

—Και όμως !...

—"Ακούστε με. "Εργαζόμην τότε σ' ένα μεγάλο όικο διακοσμητικής. "Εκοπίαζα πολύ για να βγάλω 15—20 δολλάρια την ημέρα. "Όταν έπείσθησα σπιτί μου άνοι- γα τόν δελτίο τού Χρηματιστηρίου κι' έ- βλεπα ότι χωρίς κανένα κόπο είχα κερ- δίσει εκείνη την ημέρα 350 δολλάρια ά- πό τής μετοχής μου... Τό δηλητήριο εξα- κολουθούσε την ένέργειά του... Καταλα- βαίνετε τή συνέχεια... Σιγά-σιγά άρχισα ν' άδιαφορώ για την εργασία μου. "Η- κουα άδιαφορος τὰ παράπονα τών πελα- τών μου.Μεταξύ δύο συζητήσεων με τούς ταπεινότερους και τούς ηλεκτροτεχνίτες, έβγαζα από την τσέπη μου τόν οικονομι- κόν παράρτημα τών έφημερίδων μας κι' έκαμα με τόν νοϋν μου διαφόρους υπολο- γισμούς. Μια φορά έπιάνα στόν φρεσκο- βαμμένο τοίχο μιας τραπεζαρίας έκαμα λογαριασμό τί θα μου άπέφεραν 250 Τζέ- νεραλ "Ελέκτρικ εάν τής αντίλλασσα με τής Ράντιο Κορπορέσιον μου και τής Α- μερικαν Πάουερ που είχα... Με καταλα- βαίνετε τώρα... Δεν ήμουν πλέον έμπο- ρος. Μεθυσμένος από τόν χρήμα, είχα κα- τατήσει μανιώδης παίκτης χωρίς να τόν καταλάβω.

—Τόν κακόμοιρο τόν κύριο Σμιθ !

—Δεν φαντάζεσθε τί όρρα που μιλάτε.

Στά 1928 «άξιζα» 80 χιλιάδες δολλάρια, δηλαδή δύο έκτομμύρια φράγκα δικά σας. "Η γυναίκα μου, στην όποια είχα χα-

Μετά έξ μήνες ή μετοχές τής Τζένεραλ Μότορς ανέβηκαν στά έννεήντα τέσσαρα δολλάρια. "Εκείνη την ημέρα γύρισα διά χαρος από τόν χρηματιστή μου και είπα στή γυναίκα μου :

—"Αγάπη μου, κέρδισα 2.800 δολλάρια μέσα σε έξ μήνες.

—Είχα άρχισει να πίνω από τόν γλυκό δηλητήριο που μάς προσφέρει ή θέα τού χρηματιστοϋ από τόν βωμό τού Χρηματι- στηρίου. Ξαναγύρισα επί προθεσμίας με τὰ κέρδη μου άλλες διακόσιες μετοχές στά έννεήντα τέσσαρα. "Υστερα από δύο μήνες τής ξαναπούλησας στά 114 ! "Η τύ- χη εξακολουθούσε να μου χαμογέλα. "Υ- στερα από δύο μήνες έκαμα τόν λογα- ρισμό μου. Είχα κερδίσει με τὰ χέρια μέ- σα στής τσέπης περί τής είκοσι χιλιάδες δολλάρια ν.

—Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα !...

—"Μάλιστα, κύριε !... πεντακόσιες χι- λιάδες φράγκα στά διάστημα ενός έτους δηλαδή τέσσαρες φορές τόν ποσόν που κερδίζω με τόν ιδρώτα τού προσώπου μου.

—Και δεν είπατε ποτέ : «Θάβουν αυ- τὰ, είναι ένα όραίο όνειρο που δεν μπο- ρεί να διαρκέση ;»

—"Όχι, αγαπητέ μου κύριε, γιατί και σεις αν ήσασταν στή θέσι μου, θα κάμα- τε και σεις τόν ίδιο, και άλλα είκοσι έ- κατομμύρια Αμερικάνων έκαμαν έτσι κι' εγώ. Νταντάνδες, γραμματοκομιστάι, δα- κτυλογράφοι, σωφέρ, κλητήρες, γκαρσόν- νια, όλος αυτός ο κόσμος έσκέπτετο ότι αυτό θα εξακολουθούσε αιώνας. Γιατί τὰ καλά πράγματα πρέπει να διαρκούν, κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να προβεί ποτέ θα παύσει ή εύτυχία του, δεν μπορεί να τόν πιστεύσει αυτό...

—Και όμως !...

—"Ακούστε με. "Εργαζόμην τότε σ' ένα μεγάλο όικο διακοσμητικής. "Εκοπίαζα πολύ για να βγάλω 15—20 δολλάρια την ημέρα. "Όταν έπείσθησα σπιτί μου άνοι- γα τόν δελτίο τού Χρηματιστηρίου κι' έ- βλεπα ότι χωρίς κανένα κόπο είχα κερ- δίσει εκείνη την ημέρα 350 δολλάρια ά- πό τής μετοχής μου... Τό δηλητήριο εξα- κολουθούσε την ένέργειά του... Καταλα- βαίνετε τή συνέχεια... Σιγά-σιγά άρχισα ν' άδιαφορώ για την εργασία μου. "Η- κουα άδιαφορος τὰ παράπονα τών πελα- τών μου.Μεταξύ δύο συζητήσεων με τούς ταπεινότερους και τούς ηλεκτροτεχνίτες, έβγαζα από την τσέπη μου τόν οικονομι- κόν παράρτημα τών έφημερίδων μας κι' έκαμα με τόν νοϋν μου διαφόρους υπολο- γισμούς. Μια φορά έπιάνα στόν φρεσκο- βαμμένο τοίχο μιας τραπεζαρίας έκαμα λογαριασμό τί θα μου άπέφεραν 250 Τζέ- νεραλ "Ελέκτρικ εάν τής αντίλλασσα με τής Ράντιο Κορπορέσιον μου και τής Α- μερικαν Πάουερ που είχα... Με καταλα- βαίνετε τώρα... Δεν ήμουν πλέον έμπο- ρος. Μεθυσμένος από τόν χρήμα, είχα κα- τατήσει μανιώδης παίκτης χωρίς να τόν καταλάβω.

—Τόν κακόμοιρο τόν κύριο Σμιθ !

—Δεν φαντάζεσθε τί όρρα που μιλάτε.

Στά 1928 «άξιζα» 80 χιλιάδες δολλάρια, δηλαδή δύο έκτομμύρια φράγκα δικά σας. "Η γυναίκα μου, στην όποια είχα χα-

Μετά έξ μήνες ή μετοχές τής Τζένεραλ Μότορς ανέβηκαν στά έννεήντα τέσσαρα δολλάρια. "Εκείνη την ημέρα γύρισα διά χαρος από τόν χρηματιστή μου και είπα στή γυναίκα μου :

—"Αγάπη μου, κέρδισα 2.800 δολλάρια μέσα σε έξ μήνες.

—Είχα άρχισει να πίνω από τόν γλυκό δηλητήριο που μάς προσφέρει ή θέα τού χρηματιστοϋ από τόν βωμό τού Χρηματι- στηρίου. Ξαναγύρισα επί προθεσμίας με τὰ κέρδη μου άλλες διακόσιες μετοχές στά έννεήντα τέσσαρα. "Υστερα από δύο μήνες τής ξαναπούλησας στά 114 ! "Η τύ- χη εξακολουθούσε να μου χαμογέλα. "Υ- στερα από δύο μήνες έκαμα τόν λογα- ρισμό μου. Είχα κερδίσει με τὰ χέρια μέ- σα στής τσέπης περί τής είκοσι χιλιάδες δολλάρια ν.

—Πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα !...

—"Μάλιστα, κύριε !... πεντακόσιες χι- λιάδες φράγκα στά διάστημα ενός έτους δηλαδή τέσσαρες φορές τόν ποσόν που κερδίζω με τόν ιδρώτα τού προσώπου μου.

—Και δεν είπατε ποτέ : «Θάβουν αυ- τὰ, είναι ένα όραίο όνειρο που δεν μπο- ρεί να διαρκέση ;»

—"Όχι, αγαπητέ μου κύριε, γιατί και σεις αν ήσασταν στή θέσι μου, θα κάμα- τε και σεις τόν ίδιο, και άλλα είκοσι έ- κατομμύρια Αμερικάνων έκαμαν έτσι κι' εγώ. Νταντάνδες, γραμματοκομιστάι, δα- κτυλογράφοι, σωφέρ, κλητήρες, γκαρσόν- νια, όλος αυτός ο κόσμος έσκέπτετο ότι αυτό θα εξακολουθούσε αιώνας. Γιατί τὰ καλά πράγματα πρέπει να διαρκούν, κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να προβεί ποτέ θα παύσει ή εύτυχία του, δεν μπορεί να τόν πιστεύσει αυτό...

—Και όμως !...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΙΟΧΑΝ ΒΑΛΖΕ

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ

ΙΓΚΟΓΝΙΤΟ

"Ήταν μία γοητευτικά όραία γυναίκα, την όποιαν έγγαμισα σε μια λ.ε.όδορμία ά- πό τή Χάβρη στή Τρουβίλ και τόν όραίο της προσωπάκι μου έκίνησε τόν τόν ενδια- φέρον, ώστε δεν έπείσθηκα καθόλου τὰ με- γαλοπρεπή τοπεία τών άκτών τής Νορμαν- δίας, που έπερνούσαμε. Κατά τόν διάστημα τής λεμδοδορμίας ο ούρανός έσπεπάθη από κατάμυρα και άπειλητικά σύννεφα και, ό- ταν εφθάσαμε στήν Τρουβίλ έξέσπασε μια μπόρα, που μάς έκανε μωσκενα. "Ερρέξαμε να προσφυλαχθούμε σ' ένα καφενείο τής πα- ραλίας.

"Ήταν μια γοητευτική γυναίκα.

— Σεις, δεθαίως, θα με γνωρίζετε, την άκουσα να λέγει, όταν τής συνεστήθην.

Την εκύτταξα έκπληκτος.

— "Εγώ... Σας γνωρίζω ; "Εψέλλισα.

— "Ενόμισα, γιατί τ' όνομά μου και ή όψη μου είνε γνωστά σ' όλόκληρο την Γαλ- λία, μου άπάντησε. Είμαι ή Ρενέ Δου- κλαίρ !

— Προσεπάθησα να θυμηθώ μ' έμμονή, αλλά ποτέ μου δεν είχ' άκούσει τ' όνομά τής.

— Είμαι ήθοποιός τού κινηματογράφου.

Πρό μιας έβδομάδος ύπεργαμα ένα σιμφο- νητικόν για να παίξω στό Χόλλυγουντ και ατρίο φεύγω από την Χάβρη για την Αμε- ρική.

Την έβλεπα πάντοτε και με μεγαλύτεραν κατάπληξιν, ενώ έσπεκτιόμουν : Μία ένδο- ξος ήθοποιός τού κινηματογράφου, κι' εγώ να μη γνωρίζω ούτε τ' όνομά τής.

— Είμαι ένθουσιασμένη, γιατί δεν με γνωρίζετε, είπεν μ' έναν άναστεναγμόν. "Αλ- λά σεις είστε ξένος και αυτό είνε πολύ φυ- σικό. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσον κορυφαίος είνε να είνε κανείς πασίγνωστος.

Με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσα ν' άπειλυ- θερωθώ από τούς γνωστούς μου και τούς άλλους θαυμαστάς μου την τελευταίαν αΐ- την ημέραν.

Τό γκαρσόνι έφερε τόν σαΐ κι' ενώ επί-

ναμε συνωμιλούσαμεν άγγά και πού για όση- μαντα πράγματα.

"Η περιπέτεια αυτή με είχε κατασυντρι- φει. Να είνε κανείς συντροφιά με μίαν δό- ξαν τού κινηματογράφου διεθνούς φήμης, να παίρνη μαζί τής τόν σαΐ και να έξη, ότι δεν τής είνε άδιάφορος, αυτό εφαινόταν σ' έμένα τόν ίδιον, ότι τώβλεπα σε μίαν κι- νηματογραφικήν ταινίαν. Σήμερα άκόμη ή ζωή, που έπέρασα μαζί τής όλόκληρον την υπόλοιπον ημέρα, μου φαίνεται, ότι την είδα σ' όνειρο.

"Επήγαμε μαζί στά μάνια τής Τρουβίλ και Ντοβίλ, έκολυπήσαμε στό δροσερό νε- ρό τής θάλασσας, έκλυθώκαμε στήν θερμή άμμουδιά και άγρότερα έπήγαμε περίπατο στή μεγάλη λεωφόρο, όπου ή Ρενέ έπεινά- λισε την γενική προσοχή τών περιπατητών.

Χωρίς να καταλάβουμεν, έπέρασεν ή ώρα και εφθασεν ή έκτη άπογευματινή, ότε έ- πρεπε να σπεύσωμεν για να προσφάσωμεν την τελευταία βάρκα, που έφευγε για τή Χάβρη.

Στή Χάβρη μ' έσυνόδευσεν έως τόν στα- θμό, όπότεν θάπερνα τόν τραίνο για τή Ρουέν, όπου έμενα. Τής έδωκα τόν χέρι πριν άνέβω στό κουπέ μου και τής είπα με πόνο «όρε- θουάρ», αλλά την ίδια στιγμή έννοιωσα δύο μπράτσα να με έναγκαλίζουν και ια χείλη τής να μου δίνουν ένα θερμό φίλημα στό μά- γουλο. "Υστερα έξηφανίσθη.

"Η περιπέτεια αυτή ήταν τόνον έξαιρετι- κή, ώστε ή Ρουένή έχασε παρευθής για μένα τὰ δέληγμά της. "Αφού όμως είχα κατ' άρ- χην τόν σκοπόν να μείνω εκεί μερικές ήμέ- ρες, έχρησιμοποίησα την επομένη εις έπι- σκέψεις τής Καθεδρικής "Εκκλησίας και άλ- λων αξιοθέατων κτηρίων. Τό άπόγευμα έ- πηγα περίπατο κατά μήκος τού Σηκουάνα κι' έπείσθηκα τή ζωή κίνησι τών δρόμων, αλλά τόν πνεύμα μου ήρνείτο να δεχθώ αυτήν την έντύπωσι. "Ήταν άφωτισμένο στή Ρενέ κι' έσπεκτιόμουν, ότι αυτή θα ήτο πεία μέ- σα στό πλοίο που την άπήγαγε στήν Αμε- ρική. "Τίως, έλεγα μέσα μου, θα έχη λη- σμονήσει τή σύντομη περιπέτεια.

Μετά τόν δείπνο μ' έκατέλαβε πλῆξις και δεν ήξερα, πώς να σκοτάσω τόν καιό μου.

"Εγείρισα στούς δρόμους άσκοπα, κι' έξαμα έννοιωσα κάτι να με τραβή στόν κινημα- τογράφο. "Η αίσθησις ήταν ακατέννη, όταν εμπήκα, αλλά γρήγορα άναψαν τὰ φώτα. Εί- χα τότε την εικαίρια να ζήτησω την ά- δεσιν ή σχεδόν αίσθησις και ή γύρα μου έρη- μι μ' έκανε να στενοχωρηθώ περισσότερο, όταν μέσα στό θεωρείο μου μπήκεν ή ταξί- θέτις κι' εστάθη πίσω μου.

— "Ενα πρόγραμμα, σάς παρακαλώ να πά- ρετε κύριε.

"Επείσθησα ένα νουίσιμα στήν τσέπη τού γιλέκου μου κι' έστρεψα συγχρόνως τόν κε- φάλι μου, όταν είδα όμως την γύρα στά πόδια, τόν χέρι μου έπρεσε κάτω άπ' όνον.

— Ρενέ... έπιθύησα. "Εκείνη έπρόβη κι' έράστημεν ότι ήθελε να φύγη, αλλά ευρήκε γρήγορα την ψυχραιμία τής.

— "Ο κύριος άπατάται, είπε με φωνή στα- θερή. Λέγουσι Λουίζα...

— Ναί, φυσικά, είπα, έκανα λάθος.

"Επλήρωσα τόν πρόγραμμα, που έπληρα από τὰ λεπτά δακτύλα τής, άλλ' έννοιωσα, ότι έπαιον λίγο.

Και τώρα άκόμη λυπάμαι πολύ, πάρα πο- λύ, γιατί τότε έπληρα στόν κινηματογράφο. Μου κατέστρεψεν την έντύπωσι, ότι είχα πράγματι μίαν έρωτική περιπέτεια με έναν κινηματογραφικόν άστέρα, ενώ ή αλήθεια έί- νε, ότι ή μικρή ταξιδέτις έπαίξε για μια ή- μέρα τόν ρόλον αυτόν.

ΓΙΟΧΑΝ ΒΑΛΖΕ

Ο Μωρίς Ντεκομπρά εις τόν μπάρ τόν όποιον έχει έγκαταστήσει μέσα στό σπιτί του και τόν όποιον μοιάζει με τόν έσωτερικόν ύποβρυχίου.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Η λέξεις αυτές άνηχούσαν στ' αυτιά της Μώντ σ' όλο το διάστημα της μελαγχολικής έκλειψης έπιστροφής μέσα στο τραίνο.

ΣΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

«Η Μώντ είχε την έντύπωσιν ότι όλα είχαν τελειώσει γι' αυτήν. Καθισμένη στη γωνία του βαγονιού εκύτταζεν άδιάφορα τα καταπράσινα τοπεία που περνούσαν γοργά γοργά.

«Ετσι λοιπόν, ξαναγύριζε πάλιν στην ηλικιακή πόλη, κοντά στον πατέρα της — τον αδιόρθωτο πατέρα της. Θα έχρειάζετο να υποταχθή πάλιν στις απαιτήσεις του γραφείου — αν, βέβαια, κατώρθωνε να βρή μια εργασία. Θα ξανάρχιζε γι' αυτήν η μονότονη και πληρετική ζωή των περασμένων χρόνων...

«Ετσι λοιπόν, είχαν γκρεμισθή με μιάς όλες η έλπίδες της, και αυτό χωρίς αυτή να έχει κάνει τίποτε.

Με το κεφάλι σκυμμένο έσταμάτησε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού. Είχε αφήσει τα πράγματά της στο σταθμό να της τ' στείλουν στο σπίτι αργότερα. «Ανοιξε την πόρτα και ανέβηκε στο διάδρομο.

«Από το μικρό σαλόνι έφθασεν έως τα αυτιά της ο συγκεκριμένος θόρυβος φωνών ανδρικών, ανάμεσα στις οποίες διακρίνετο η ήχηρη φωνή και το θορυβώδες γέλιο του πατέρα της.

«Άγαπητοι φίλοι, άκουσε τον πατέρα της να φωνάζει, άποψη είμαι το χαϊδεμένο παιδί της τύχης. Είς αντάλλαγμα θα σάς προσφέρω ένα περιήρημο δείπνο.

— Θα κάμωμε κανένα γύρο άκόμη; έρώτησε μία άλλη φωνή.

— Αυτό πρέπει να το αποφασίσουν όσοι χάνουν, είπεν η φωνή του Κόλλιερ.

Μιά γενική αναφώνησις άκούσθηκε τότε:

— Άκόμη ένα γύρο, άκόμη ένα... Έν τω μεταξύ άς άδειάσωμε τα ποτήρια μας...

«Άκούσθηκαν γέλια και θόρυβος ποτηριών τοιχοκρούζομένων.

«Κιότι η στιγμή η Μώντ άνοιξε την πόρτα κ' έσταμάτησε κυττάζοντας τη σκηνή εκείνη που έξετυλιζόσθε μέσα στη σάλα τραπεζαρία. Το δωμάτιο εκείνο, το όποιον αυτή άλλοτε έκαρτούσε με τόσο φροντίδα καθαρά και περιποιημένο, είχε μιά άθλια εμφάνισιν.

Το τραπέζι με τα ύπολειμματά του δείπνου είχε τραβηχθή σε μιά γωνία του δωματίου. Ο μπουφές καθώς και ο καναπές είχαν εξαφανισθή. Η κουρτίνες έκρέμοντο στραβά. Τα ποτήρια, άπλωτα από πολλών ημερών, είχαν σωριασθή επάνω στο τζάκι, ενώ ένας σωρός από άδειες μπουτίλιες είχε στοιβαχθή κατά μήκος του τοίχου.

Το ταπέτο ήταν γεμάτο άποτίσιμα και η στάκτες ήταν σκορπισμένες παντού. Ένα παχύ στρώμα σκόνης έκάλυπτε όσα έπιπλα είχαν άπομείνει, ενώ η άτμόσφαιρα του δωματίου ήταν βολή από τον καπνό.

Στον διάκοσμο εκείνον ο Πάτρικ Κόλλιερ και άλλοι τρεις άνδρες ήταν καθισμένοι γύρω από ένα τραπέζι παιγνιδιού και έπαιζαν μπόιτ. Δίπλα τους, επάνω σ' ένα καθισμα, εθρίσκειτο ένας δίσκος με ποτά.

Ο κ. Κόλλιερ, με την πλάτη γυρισμένη προς την πόρτα και το ποτήρι υψωμένο απήγγελεν εκ του προχείρου ένα ύμνον προς την Τύχην. Ο παίκτης που ένάθητο απέναντί του τον δίκαιον άποτόμο:

— Θάβει, Κόλλιερ. Ποιά είναι αυτή η κυρία;

Ο Πάτρικ Κόλλιερ έστράφη ζωηρώς και έμεινε μιά στιγμή άκίνητος με άνοιχτό το

στόμα. Τόση ήταν η έκπληξις του, ώστε παρ' όλίγον να του πέσει το ποτήρι από τα χέρια. Σύντομα όμως συνήλθεν — όπως ταιριάζει σ' έναν άπόγονο των βασιλέων της Ίρλανδίας — και είπεν:

— Είπε η κόρη μου, η όποία άφηκε ένα θαυμάσιο παλάτι για να έλθω να έπισκεφθώ τον καυμένο τον πατέρα της, τον όποιον η εργασία του κρατεί στο Λονδίνον. Μώντ, κόρη μου, είμαι πολύ συγκινημένος που σε βλέπω, αλλά γιατί δεν με προειδοποίησες ότι θα έλθης;

Παραμέρισε την καρέκλα του και με πολλή άξιοπρέπεια έπροχώρησε για να την άγκαλιάσει. Έπειτα έστράφη προς τους φίλους του και είπε με έμφρασι:

— Άδελφοί, επιτρέψατέ μου να σάς παρουσιάσω στην κόρη μου... Ο κ. Όουελ Πέν... Ο κ. Έντβαρ Τζόνς... Ο κ. Μπράιαν Φλάνγκαν... Κύριοι, η κόρη μου Μώντ!

Οι τρεις άνδρες έσηκώθηκαν και με πολλή έπισσημότητα ύπεκλήθησαν. Η Μώντ με δυσκολία έχαμήλωσε λίγο το κεφάλι της και είπεν άπορόθυμα:

— Χαίρο πολύ...

Έπειτα έστράφη και έβγήκε χωρίς να πη τίποτε άλλο.

Στο δωμάτιο της μιά άλλη έκπληξις την έπερίμενε. Το τραπέζι της τουαλέττας της και η ντουλάπα της δεν ήταν πλέον στη θέση τους. Τα λίγα πράγματά της που δεν είχε πάρει μαζί της στην έξοχ ήσαν μαζεμένα φύρδην μίγδην επάνω της κατάπληκτη και τα μάτια της έγέμισαν δάκρυα.

Έβγαλε το καπέλο της και το έπανάφορι της κι' έτοιμάσθηκε να πάη προς συνάντησιν του πατέρα της. Έσταμάτησε όμως στην πόρτα της γιατί άκουσε τη φωνή του Κόλλιερ να λέη:

— Καλύτερα να χωρισθούμε από τώρα. Θα σάς βρω αργότερα στο συνηθισμένο μέρος. Θα έλθω μόλις γύρη.

Η Μώντ έπερίμενε να φύγουν οι τρεις έπισκεπτάται και έπειτα έκατέθηκε στο σαλόνι.

— Οι φίλοι μου έφιναν, Μώντ, της είπεν ο πατέρας της μόλις την είδε. Έσκέφθηκαν ότι θα ήθελα να μείνω μόνος με την κόρη μου...

— Πολύ εύγενικό αυτό εκ μέρους των, μπαμπά, απήντησεν η Μώντ. Θα μπορούσες όμως να μου εξηγήσης για ποιά λόγο έξηφανίσθηκαν η τουαλέττα μου, η ντουλάπα μου, ο μπουφές και ο καναπές;

— Θάβει, φθάει κόρη μου, ανέκραξεν ο Κόλλιερ. Ούτε λέει γι' αυτό το ζήτημα.

— Τι τα έκαμες αυτά τα έπιπλα, μπαμπά; Τα έπούλησες;

— Τέλος πάντων, τί έξυπνη κόρη που είχω!... Έ, βέβαια, τα έπούλησα, αλλά...

— Δεν είχες το δικαίωμα να τα πουλήσης, εφώναζεν η Μώντ.

— Είχα ανάγκην από χρήματα, κόρη μου.

— Και για ποιά λόγο είχες ανάγκην από χρήματα; Έγώ σου έστειλα τακτικά.

— Ο έγωισμός μου δεν μου επέτρεπε να

έξαρτώμαι άποκλειστικώς από την κόρη μου!

Μου παρουσιάσθηκε μιά άνάγκη και έπορεύμην να στερηθώ μερικά από τα έπιπλά μας...

Η φωνή του έτρεμε καθώς έπρόφερε αυτές τις λέξεις.

— Έν τω μεταξύ περιπτώσει, είπεν η Μώντ, υποθέτω ότι θα μπορούς να μου έπιστρέψης τα χρήματα που σου έστειλα και τα όπλα πειράζουν τόσο τον έγωισμό σου...

— Δεν θα ήθελα να σε προσβάλλω έπιστρέφοντάς σου τα χρήματα αυτά... Δεν μου τα έστειλες εξ' ιδίας πρωτοβουλίας, από απλή άφροσύνη και άγάτη σ' έμένα; Θα ήθελα να σου τα είξω πάλι κατά πρόσωπο σ' αν περιφρονούσα το δώρο σου; Δόρον μιάς καλής κόρης στον πατέρα της, ο όποιος εύφίσκεται στην άνάγκη να εργάζεται για να ζήση;

— Φαντάζομαι ότι το πρόσωπό μου δεν διατρέχει τέτοιον κίνδυνο, απήντησε ξηρά η Μώντ. Ω, μπαμπά, δεν υπάρχει έλλειψη να διορθώθης... Άς καθίσωμε τώρα σ' αυτό το γυμνομένο δωμάτιο... Έγώ να σου κάμω γνωστή μιά δυσάρεστη είδησι.

Η Μώντ διηγήθηκε σύντομα στον πατέρα της όσα είχαν συμβή. Στην άρχή έκείνος δεν μπορούσε να την πιστέυσω. Δεν του ήταν δυνατόν να σκεφθώ ότι θα έκανε ταυτοχρόνως την έλευθερία της και ένα τακτικό εισόδημα που είχε από την κόρη του.

— Δεν πιστεύω να μιλής σοβαρώς, της είπε όταν η κόρη του έτελειωσε. Δεν είναι δυνατόν αυτό! Και έγώ που έπίστευα ότι είχες εγκατασταθή πλέον μόνιμος στο θαυμάσιο εκείνο περιβάλλον όσον συναντούσες κανένα δούκα, ο όποιος θα σ' έφερε για γυναίκα του! Όλες η έλπίδες μου καταρρέουν!... Και για ποιά λόγο συνέβη αυτή η δυστυχία;

Η Μώντ του εξήγησεν ότι οι Πάρου είχαν άμφισβητήσει την ελκυστικότητα της και δεν είχαν πιστέψει στο λόγο της, πράγμα που την έκαμε να φύγη άμέσως.

— Αυτό με λυπεί πάρα πολύ, είπεν ο Πάτρικ Κόλλιερ. Και τώρα τι θα κάμωμε, Μώντ;

— Δεν άμφισβάλλω ότι θα βρω μιά άλλη θέσι.

— Με τη σημερινή κατάστασι θα βρής περισσότερους ανθρώπους στη δική σου θέση παρά θέσεις έλεύθερες. Κρίμα που διεψέσθηκαν έτσι η έλπίδες για ποιά λόγο εξηφανίσθηκαν η τουαλέττα μου, η ντουλάπα μου... Έγώ κατώρθωσα με κίνδυνο της ζωής μου να σου έξασφαλίσω μιά λαμπρά θέση και σ' από λάθος σου, γκρεμίζεις το παλάτι των ελπίδων μου. Θα ήμουν περιεργός να ήξερα αν ύπάρχει στον κόσμο κανένας άλλος τόσο δυστυχής, όσον έγώ, για να το σφίξω το χέρι!

— Ασφαλώς, μπαμπά, εσύ είσαι ο πιο άξιολύπητος από όλους...

— Ορίστε που εκατήντησα, Μώντ! Στην ηλικία μου, την ώρα που ένόμιμα ότι είχα το δικαίωμα ν' αναπαυθώ λίγο στα γεράματά μου, ν' αναγκασθώ πάλι να εργάζομαι σκληρά για να ζήσω... Είπε τρομερό, σου λέω, Μώντ!

— Και ποιά εργασία σκοπεύεις να κάμης, μπαμπά;

— Α! Είπε πολύ άσχημο αυτό το ερωτικό ύφος σου, Μώντ! Έπειτα από προσπάθειες τόσων ετών να σ' άκούω να μιλάς έτσι... Δεν έξορισε πόσο κακό μου κάνεις...

— Και έγώ επίσης αισθάνομαι τον εαυτόν μου πολύ πειραγμένο, είπεν η Μώντ με έπ' όρ τόνο, όταν βλέπω ότι έπούλησες τα λίγα έπιπλα που είχαμε και τα όποια είχα αγοράσει από τις οικονομίες της εργασίας μου. Σκούπισε τα δάκρυά σου, μπαμπά, και να είσαι εύχαριστήμένος που το ύψος μου είναι μόνον ερωτικό. Είχα κάθε δίκα να πάω κάποιον άλλο ύψος που θα ήταν πολύ πιο άσχημο για σένα.

(Άκολουθεί)

ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ ΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA ΜΕΡΕΙ

έξαρτώμαι άποκλειστικώς από την κόρη μου!

Μου παρουσιάσθηκε μιά άνάγκη και έπορεύμην να στερηθώ μερικά από τα έπιπλά μας...

Η φωνή του έτρεμε καθώς έπρόφερε αυτές τις λέξεις.

— Έν τω μεταξύ περιπτώσει, είπεν η Μώντ, υποθέτω ότι θα μπορούς να μου έπιστρέψης τα χρήματα που σου έστειλα και τα όπλα πειράζουν τόσο τον έγωισμό σου...

— Δεν θα ήθελα να σε προσβάλλω έπιστρέφοντάς σου τα χρήματα αυτά... Δεν μου τα έστειλες εξ' ιδίας πρωτοβουλίας, από απλή άφροσύνη και άγάτη σ' έμένα; Θα ήθελα να σου τα είξω πάλι κατά πρόσωπο σ' αν περιφρονούσα το δώρο σου; Δόρον μιάς καλής κόρης στον πατέρα της, ο όποιος εύφίσκεται στην άνάγκη να εργάζεται για να ζήση;

— Φαντάζομαι ότι το πρόσωπό μου δεν διατρέχει τέτοιον κίνδυνο, απήντησε ξηρά η Μώντ. Ω, μπαμπά, δεν υπάρχει έλλειψη να διορθώθης... Άς καθίσωμε τώρα σ' αυτό το γυμνομένο δωμάτιο... Έγώ να σου κάμω γνωστή μιά δυσάρεστη είδησι.

Η Μώντ διηγήθηκε σύντομα στον πατέρα της όσα είχαν συμβή. Στην άρχή έκείνος δεν μπορούσε να την πιστέυσω. Δεν του ήταν δυνατόν να σκεφθώ ότι θα έκανε ταυτοχρόνως την έλευθερία της και ένα τακτικό εισόδημα που είχε από την κόρη του.

— Δεν πιστεύω να μιλής σοβαρώς, της είπε όταν η κόρη του έτελειωσε. Δεν είναι δυνατόν αυτό! Και έγώ που έπίστευα ότι είχες εγκατασταθή πλέον μόνιμος στο θαυμάσιο εκείνο περιβάλλον όσον συναντούσες κανένα δούκα, ο όποιος θα σ' έφερε για γυναίκα του! Όλες η έλπίδες μου καταρρέουν!... Και για ποιά λόγο συνέβη αυτή η δυστυχία;

Η Μώντ του εξήγησεν ότι οι Πάρου είχαν άμφισβητήσει την ελκυστικότητα της και δεν είχαν πιστέψει στο λόγο της, πράγμα που την έκαμε να φύγη άμέσως.

— Αυτό με λυπεί πάρα πολύ, είπεν ο Πάτρικ Κόλλιερ. Και τώρα τι θα κάμωμε, Μώντ;

— Δεν άμφισβάλλω ότι θα βρω μιά άλλη θέσι.

— Με τη σημερινή κατάστασι θα βρής περισσότερους ανθρώπους στη δική σου θέση παρά θέσεις έλεύθερες. Κρίμα που διεψέσθηκαν έτσι η έλπίδες για ποιά λόγο εξηφανίσθηκαν η τουαλέττα μου, η ντουλάπα μου... Έγώ κατώρθωσα με κίνδυνο της ζωής μου να σου έξασφαλίσω μιά λαμπρά θέση και σ' από λάθος σου, γκρεμίζεις το παλάτι των ελπίδων μου. Θα ήμουν περιεργός να ήξερα αν ύπάρχει στον κόσμο κανένας άλλος τόσο δυστυχής, όσον έγώ, για να το σφίξω το χέρι!

— Ασφαλώς, μπαμπά, εσύ είσαι ο πιο άξιολύπητος από όλους...

— Ορίστε που εκατήντησα, Μώντ! Στην ηλικία μου, την ώρα που ένόμιμα ότι είχα το δικαίωμα ν' αναπαυθώ λίγο στα γεράματά μου, ν' αναγκασθώ πάλι να εργάζομαι σκληρά για να ζήσω... Είπε τρομερό, σου λέω, Μώντ!

— Και ποιά εργασία σκοπεύεις να κάμης, μπαμπά;

— Α! Είπε πολύ άσχημο αυτό το ερωτικό ύφος σου, Μώντ! Έπειτα από προσπάθειες τόσων ετών να σ' άκούω να μιλάς έτσι... Δεν έξορισε πόσο κακό μου κάνεις...

— Και έγώ επίσης αισθάνομαι τον εαυτόν μου πολύ πειραγμένο, είπεν η Μώντ με έπ' όρ τόνο, όταν βλέπω ότι έπούλησες τα λίγα έπιπλα που είχαμε και τα όποια είχα αγοράσει από τις οικονομίες της εργασίας μου. Σκούπισε τα δάκρυά σου, μπαμπά, και να είσαι εύχαριστήμένος που το ύψος μου είναι μόνον ερωτικό. Είχα κάθε δίκα να πάω κάποιον άλλο ύψος που θα ήταν πολύ πιο άσχημο για σένα.

(Άκολουθεί)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Δεν ξέρω τί είχε εκείνο, που νοιώθω μέσα μου μ' ξαναγκάζει να γράφω, να γράφω για πράγματα, που δεν μπορούν να είναι αληθινά και που σ' έμένα, ένα θετικό φαινομενικό φαινόμενο άγρια φαντάσματα, γεννήματα άρρωστημένης διανοής. Σήμερα κρατώ την πένα στο χέρι να γράφω, γράφω όπως έγραφε ο άδελφός μου, για τον όποιον η περιγραφή συναισθημάτων και εικόνων ήταν άναγκη της ζωής και που ο ίδιος ίσως να είχε γίνει ποιητής, εάν έξοισε περισσότερον καιρό.

Τίποτα δεν έχ' αλλάξει άφ' ότου πέθανε ο άδελφός μου Φρειδερίκος. Έργάζομαι πάντοτε στο χημικό μου εργαστήριο και κάθομαι έσθ' έως τα μεσάνυχτα ανάμεσα στα όργανα και τα βιβλία μου. Και όμως, έδω και λίγες μέρες, νοιώθω κάτι νέο, κάτι άνεξήγητο γύρω μου, που με φέρνει με βία στα νερά του, κάτι, που δεν μπορώ να εξηγήσω, κάτι, που είναι δυνατότερο από την ήρεμη και καθαρή ήσυχία μου. Αυτό δεν μ' εφόβισε καθόλου, έννοιωσα όμως μιά έλαφρά και μυστιριώδη κη φρίκη, γιατί το ένστικτό μου μου λέγει, ότι αυτό το άγνωστο δεν είναι αυτό το κόμ-μουν. Εχω την έντύπωσι, ότι κάποιος άλλος βρίσκεται στο δωμάτιό μου, που έχω δεν τον βλέπω, αλλά τον αισθάνομαι. Σάν να ήταν κάποιος, κάποιον κρυμμένος, πίσω από τα έπιπλα, η τις κουρτίνες. Αυτό είναι παράξενό, γιατί κανένας άλλος δεν ύπάρχει στο δωμάτιο εκτός από έμένα και τον Λόρδο. Άλλά ο Λόρδος, που μένει ξεπλωμένος πάντοτε στα πόδια μου, μου φαίνεται σάν να κοιμάται, σπώνει ποτέ-ποτέ το κεφάλι του, γυρνάει σιγά, ύστερα σιγά με μακρόσυρτους τόνους γεμάτους άγωνία και πάλι κατπίρν χαμηλώνει και κουνάει την ουρά του, σάν να χαϊδεύ κάποιον αγαπημένον. Έάν το σκυλί μπορούσε να μιλήσθ, ίσως να εξηγούσε μερικά, από όσα σ' έμένα φαίνονται άκατανόητα.

Και κάτι άλλο άκόμα, επίσης παράξενο: Στο διπλανό δωμάτιο στέκεται το πιάνο του άδελφού μου κλεισμένο από την ήμερα του θανάτου του. Πότε-πότε όμως, όταν μένω τελείως ήσυχος άκούγεται από το όργανο ένας ήχος, ένας ανεπαίσθητος και αθέριος ήχος, όχι εκείνος που άφάνει το κόκαλο όταν το άγγιξ κανείς, αλλά εκείνος, που βγαίνει απ' τις χορδές, όταν τα δάκτυλα τις έγείλουν έλαφρά. Έσυνήθισα όμως να τον άκούω και πιστεύω, όχι, προσπαθώ να πιστεύσω, ότι ο ήχος αυτός προέρχεται απ' τον καιρό, από τη μεταβολή της άτμοσφαιρας. Αυτά τα πράγματα που συμβαίνουν και γι' αυτά θα μιλήσω, όχι γιατί το θέλω η γιατί πρέπει, αλλά γιατί ξαναγκάζομαι από μιά άνεξηγητή βία.

Έξ' απ' αυτό, όλα τ' άλλα έμειναν τα ίδια στο σπίτι μου. Η μητέρα είναι πάντοτε λεπτή, αλλά ήσυχη, η γυναίκαδούλη, η ήχηρη τ' άδελφού μου, φαίνεται σάν εξαυλωμένη από τον πόνο. Η δουλειά γίνεται όπως κι' άλλοτε και από αυτή μόνον περιμένουμε παρηγοριά. Λοιπόν, το σπίτι μας έχει καταστραφεί, όπως όλα τα σπίτια, που έχωσαν ένα αγαπημένο πρόσωπο.

Και τώρα, λέγε, εσύ παράξενο και άόρατο. Γράφε λέει προς λέει όσα μου ύπαγορεύεις.

«Λοιπόν άπέθανε. Ποτέ δεν είχα σκεφθώ, ότι ο θάνατος είναι μόνον ένα έλαφρό πηδάμα από τη μία κατάσταση στην άλλη, ότι μεταξύ του θανάτου και της ζωής εφίσταται η άναίσθησις ενός λεπτού και ότι ύστερα εξακολουθούμε να βλέπουμε, να αισθανόμεθα, να σκεπτόμεθα. Άθάνατα, άκουσα όμως τους κτύπους του σφυριού όταν εκάρφωσαν την κάσπα μου, άκουσα τα κλάμματα της μάννας μου και της νεάς γυναίκας μου και είδα πίσω απ' τη σάνβια του φερέριού μου πως τα αγαπημένα, τα σοβαρά μάτια τ' άδελφού μου γέμιζαν από δάκρυα, είδα να περνάει πάνω στο πρόσωπό του μιά σύσπαις έλαφρά, που την έφερε το βάρος του πόνου που με δυσ-

κολία κρατείται. Ύστερα ήσυχασαν όλα και μόνον κάποτε-κάποτε άκούγα τις φτυαριές το χόμα να χύνεται πάνω στη κάσπα μου. Ήμουν στο λάκκο μέσα πεταγμένος, αλλά μπορούσα να βλέπω και αυτό μ' έκανε να θαναμάζω πολύ. Δεν μπορούσα βέβαια να βλέπω έλεύθερα και καθαρά, όπως όταν έξοισα.

Τα μάτια μου σκέπαζε ένα λεπτό πέπλο. Προς τη δεξιά πλευρά μου κοιτόνταν ο γειτονικός μας έμπορος, που είχαν άποθάνει προ δύο ημερών και τον έβλεπα πολύ ήσυχο και εύχαριστημένο μέσα στο λάκκο του. Όταν είδε να τον κυττάζω έγύρισε σ' έμένα το κεφάλι του και έγενε προς το μέρος μου. «Καλημέρα. Και σεις επίσης έδώ; Ναι, ποιος μπορούσε να (ισέψη, ότι πολύ γρήγορα άρχονταν το τέλος!»

— Μπορούμε επίσης να μιλάμε; Έκανα έ-γώ με συγκεκαλυμμένη φωνή.

— Άλλά, φυσικά...

Γελούσε πλατεία, όπως έσυνήθιζε να κάνει

Έκάθισα και έπαιξα πιάνο.

στη ζωή, χοντρός, δυσκίνητος, καθισμένος πάντα πίσω απ' το τζάκι.

«Όπως μου όμως την άδεια να σου κάνω γνωστόν τον κύριο, που κοιτάται στ' άριστερά σου. Ο κ. Βύλερ — ο κ. Στρίπλιν.

Ο προς τα άριστερά μου κύριος, ντυμένος με φόρεμα έπίσημο, έγειρνε εύγενικά το κεφάλι.

«Στα δεξιά μου έχω, έσυνέχισεν ο έμπορος, τον δημοσιογράφο Μύλλερ, που σάς είναι γνωστός. Άρχισεν όμως να λυώνη και γι' αυτό άποφεύγει να μιλή.

Ο Μύλλερ μου έγενεψε. Το πρόσωπό του είχε πράσινες και μαυιδερές βούλες και τα μάτια του είχαν λυώσει, ώστε έμοιαζαν με σκοτεινές σαπίλες.

— Τόσο γρήγορα ήλθες, Φρειδερίκε;

Μιλούσε με δυσκολία. Ήταν φανερό, ότι η συνομιλία του έφερε κόπο, σάν να ήταν πολύ βαρεία ή δουλειά. Έκούνησε άκόμα λίγο τα χείλια του και ύστερα μοναχάθηκε.

Άρχισα να στενοχωριέμαι άνυπόφορα μέσα στον στενό εκείνο λάκκο. Ήθελα να τεντώσω τα χέρια μου και κυττάω στις σά-νιδες της κάσπας μου. Ήθελα να σηκώσω λίγο το κεφάλι μου και το καπέλό μου έκτύπησε το ξύλο. Άξαφνα άρχισα να φωνάζω:

«Θέλω να γυρίσω στο σπίτι. Δεν είμαι καθόλου πεθαμένος». «Στην άρχή καθ' ένας έ-τσι νομίζει», είπεν ο έμπορος. «Μείνε εκεί που είσαι ήσυχος και περιμένε να λυώσης. Για να λυώση καλά κανείς χρειάζεται ένα χρόνο και ύστερα θα είμαστε καλύτερα».

Δεν πρόσεχα καθόλου στα λόγια του. Για μιά στιγμή, χωρίς να καταλάβω κ' έγώ πως, έννοιωσα ότι μπορούσα να σηκωθώ. Έσπρώθηκα κ' έτέντωσα τα μπράτσα μου.

— Τραβάω για το σπίτι. Δεν είμαι διάλου νεκρός. Με θάβαν ζωντανόν.

— Μείνε εκεί πού είσαι, εφώναζε τώρα ο νεκρός απ' τ' άριστερά μου και ο παλός

μου φίλος, ο Μύλλερ, έκούνησε το κεφάλι του θλιβερά.

— Τί παιδιαστική επιθυμία, τί σκουριασμένη αντίληψη να θέλεις να πας στο σπίτι. Οι νεκροί που γυρίζουν σπίτι τους βρυσκο-λαιάζουν και κάτι τέτοιο πιά δεν γίνεται σήμερα.

Δεν τον άκουγα καθόλου και έκανα το πρώτο βήμα. Πράγμα παράδοξο, έβγήκα εύκολα μέσ' απ' τη γή, περνώντας τα φύλλα της κάσπας. Δύο βήματα άκόμη κ' εύρέθηκα στα χείλια του νεοκαμμένου τάφου. Πίσω μου άκούγονταν θυμωμένες όμιλίες και βροσιές. «Όταν θ' άρχισω να λυώνη θα βρεθώ πάλι έδώ» άκουσα να λένε. «Τί άνοησία να γίνη φάντασμα και ν' άνηρνηξή τους ζωντανούς».

Έγώ όμως έτρεχα, έτρεχα μέσα στους έρημους δρόμους για το σπίτι μου. Αισθανόμουν τον πετροστρωμένο δρόμο κάτω από τα πόδια μου και ήξερα, ότι δεν ήμουν νεκρός και όλα αυτά δεν ήταν, παρά ένα κακό όνειρο. Θα μπό μέσα στο σπίτι, έσκεπτόμουν. Η μαμά θα κάθεται δίπλα στη γωνιά και η Λί-ζα θα κεντάει καθισμένη κοντά στο παράθυρο. Ο Γιλβέρτος θα είναι στο γραφείο του και θα διαβάζει, με το Λόρδο καθισμένο στα πόδια του. Όπως ήσαν πάντοτε θα τους εύρω και τώρα. Σιγά-σιγά άνοιξα την έξο-πορτα, και μπήκα μέσα στο δωμάτιό μου, που χωρίζεται από εκείνο τ' άδελφού μου με μιά τζαμένια πόρτα. Δεν μ' άκουσε, γιατί έσκυβεν επάνω στο βιβλίο κ' έκρατούσε το κεφάλι μέσα στις παλάμες του. Ίσως κι' αυτός να είχε ιδή ένα κακό όνειρο, όπως κ' έγώ, και θα τον έβγαλα από τον εφιάλητη αυτόν όμορφο και καλά. Σιγά άνοιξα το πιάνο, το παλινό, άγαπημένο μου πιάνο και άρχισα να παίζω το κομμάτι, που άρρεσεν έ-ξαιρετικά στον άδελφό μου, το χορό των προ-σαντητών από το «Γανγνύζερ». Βέβαια έρ-χεται, σκεπτόμουν, σιγά-σιγά για να μη με ένοχλήσθ, θα σταθ πίσω από το καθισμά μου και θ' άκουσθ τη μουσική. Όταν το κομμάτι έτελειώσε, είδα γύρω μου. Αισθάνομαι καταμόνος. Έρριξα μιά ματιά ανάμεσα από τα τζάμια και είδα τον Γιλβέρτον σκαμμένο άκόμα επάνω απ' τα χαρτιά του. Ήταν λοιπόν τόσο βυθισμένος στη φασματευτική του σοφία: Άρχισα πάλι να ξεναπαίζω το ίδιο κομμάτι. Τότε άνοιξε η διάμεση πόρτα και ο Γιλβέρτος έβηκε μέσα με τα μάτια πλατεία άνοιγμένα και θαμβωμένα, χωρίς όμως να φαίνονται ότι με άναγνωρίζουν. Έτρεψε με την πλάμη το μέτωπό του, έκούνησε το κεφάλι του κ' έγύρισε πάλι στο γραφείο του. Δεν με είδε λοιπόν;

Είχεν αφήσει την πόρτα άνοιχτή κ' έγύλ-ισσες μέσα ο Λόρδος, το καλό και πιστό σκυλί. Αυτό πρέπει να μ' έγνώρισε, γιατί έγύλ-ισε σιγά-σιγά και χαρούμενα, κούνανε την ουρά του και έτρεξε κοντά μου. Άπλωσα το χέρι μου να τον χαϊδέσω στο κεφάλι, αλλά το σκυλί όπισθοχώρησεν άξαφνα, σού-λιασε δυνάτα και φοβισμένα κ' έφυγε με κλονισμένα πόδια απ' το δωμάτιο. Το σκυλί, που άλλοτε έρχόταν κοντά μου με άγάτη κ' εύχαριστείτο πολύ να το χαϊδέσω! Τι παράδοξα λοιπόν πράγματα είχαν συμβή στο σπίτι μου, όταν έγώ όνειρευόμουν; Έτρε-πε λοιπόν να δώσω ένα τέλος στην άνυπό-φορη αυτή κατάσταση.

Μπήκα στο γραφείο τ' άδελφού μου και τον εφώναξα με τ' όνομά του. Ξέρω καλά, ότι ο ήχος της φωνής μου ήταν ζωηρός. Ο άδελφός μου άφησε τη δουλειά του κι' ά-κούμησε τη σάχη του στο καθισμα, αλλά δεν απήντησε. Τόν φώναξα άλλη μιά φορά. Έφερε το χέρι στο μέτωπο κ' εφάνηκε βυ-θισμένος σε συλλογισμούς. Στα τέλος έση-κόχη και άρχισε να βηματίζει

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΒΟΥΡΜΑ

Πώς γίνεται ο γάμος.—Πώς χωρίζονται τ' ανδρόγυνα.—Πόσο αξίζει μία γυναίκα.—Περιεργόταται συνήθειαι.

Ρος, που μέσα μπορούσε κανείς να κινήσει και ν' απλώνει τα χέρια του. Τότε έπίστεψα ότι δεν ήμουν πιά στη ζωή, ότι είχα γίνει άβυσσος και δεν όνειρευτοκα τον θάνατό μου. Γύρισα πάλι στο δωμάτιό μου, έκλεισα σ' ένα καθίσμα και άρχισα να σκέπτομαι, πώς θα μπορούσα να τους κινήσω την προσοχή. Η νύχτα έτύλιγε την πόλη με τα σκοτάδια της και μέσα στο δωμάτιο πύκνωνε το σκοτάδι. Τότε ήλθε πάλι κοντά μου το σκυλί, έγρύλλισε κ' έμεινε σε λίγη απόσταση από μένα. Με τα μεγάλα, καστανά μάτια του μ' έκινούσε κ' εκούναγε την ουρά του. Και αυτό δεν μπορούσε να με βλέπει, αλλά μ' έγνώριζε. Τότε έμπηκε μέσα ή ύπηρετρία κ' έστρωσε το τραπέζι, ύστερα πήκαν μέσα, ή μητέρα, ο αδελφός μου και ή γυναίκα μου.

Έστάθηκα κατάντηρό της και την παρατηρούσα μέσα στα μάτια. Η θύμιση από τις τραφερότερες της νεύπαντρης ζωής μας με συγκίνησε. Έπεσα μπροστά της στα γόνατα και ήθελα να πιάσω το χέρι της. Έκείνη τότε έκανε πίσω σαν να της έδωσαν κάποιον κτύπημα και άρχισε να κλαίει. Η μητέρα μου έβαλε το μπράτσο της στη μέση της κ' έβίλησε τα καστανά της τα μαλλιά, που φέγγαν σαν χρυσάφι. Έγώ ήμουνα κοντά της, έγώ που έπεπε νάχω τον πόθο να την σφίξω στην άγκαλιά μου, ήμουνα νεκρός, ένας ξένος για τους ανθρώπους αυτούς.

Ηθελα να καθίσω στο τραπέζι, στην παλά μου θέσι, τη θέσι ανάμεσα στη μητέρα και στη Λίτσα. Έπίσης είχα μεγάλη περιέργεια να ιδω τι θάκαναν, όταν έγώ, ένας πεθυμένος, καθίσω στη θέσι μου. Και πάλιν ένινε κάτι ανεξήγητο. Όταν ή μητέρα θέλησε να καθίσω δίπλα στη γυναίκα μου, στο καθίσμα πάνω, που έκασθόμουνα έγώ, ή γυναίκα μου την έμπόδισε γλυκά :

—Άφισε τη θέσι του, που καθόταν πάντοτε, έλεούβρη.

Η μέρες περνούσαν κ' εξακολουθούσε ή παράξενη αυτή συμβίωση, για την όποιαν έγώ μόνον ήξερα, ένθ οι άλλοι δεν είχαν ούτε ιδέα. Ένας πραγματικός δεσμός ήταν μεταξύ μας, ή μουσική. Αυτή που αγαπούσα πολύ άλλοτε εξακολουθούσε ν' άνθιζε μέσα μου, ή μουσική των ζωντανών σ' έναν που δεν ήταν πιά. Και όταν παίζω βυθισμένος στις άναμνήσεις της ζωής, γίνεται ένα θαύμα, που φοβίζει τους ανθρώπους που είνε γύρω μου. Πηδούν άπ' τα καθίσματά τους και άτενίζουν έκστατικά το πιάνο. Λένε, ότι άκουσαν έναν τόνο μουσικής. Έναν τόνο μόνον από τις συμφωνίες, τις σονάτες, τα τραγούδια που έπαίξα, ένθ έγώ τάνουα όλα ξάστερα. Συχνά τα βράδια ή γυναίκα μου καθόταν στο δωμάτιό μου με τα χέρια διπλωμένα στο γόνατό της κ' έπεριμενε ν' άκούση τον ξένο και φανταστικό αυτό τόνο.

Ένας άλλος άκόμα με αισθάνεται, ή τουλάχιστον ξέρει, ότι έγώ είμαι παρών εκεί : το σκυλί. Όρες όλόκληρες μένει ξαπλωμένο στα πόδια μου, κουνιέται και γρυλίζει όταν το πιλάω—και όμως δεν μπορεί να με άκούση.

Σ' έμένα όμως γίνεται κάποια μεταβολή, που μέσα με την ήμερα μεγαλώνει. Κουράζομαι τόσο πολύ, όσο ποτέ όταν ζούσα δεν είχα κουρασθή. Αισθάνομαι τα μέλη μου πιασμένα να λιώνουν και όταν μιλάω μόλις κινούνται τα χείλια μου. Καταλαβαίνω τί γίνεται, Σαπίζω και λιώνω, όπως μου είπαν οι σύντροφοι μέσα στον τάφο. Αλλά πρέπει να το μάθουν οι αγαπημένοι μου, που άλλοτε, όταν ζούσα, ήσαν το πάλν για μένα. Και βάζω όλα τα δυνατά μου, όλη τη δύναμη της θέλησής μου και σε διατάζω, εσένα αδελφέ Γιλδέρτε, να γράψης όλα όσα σου λέγω. Πρέπει να τα μάθετε όλα.

Το μέλλον μου είνε μυστηριώδες και αινιγματικό και ό δρόμος, που πρέπει να πάγω είνε σκεπασμένος με μπουσι. Μαζί μου θα φέρνω την αγάπη σας, τη γλυκειά στοργή της μητέρας και τη θερμή αγάπη της γυναίκας μου που μ' έχασε πρόωρα, πλιν με χαρμή.

Τόν τόνο από το πιάνο δεν θα τον ξανακούσετε και ή άνάμνησι για μένα δεν θαόχεται μέσα σας βίαια σαν ένα άγριο και θηριώδες ζώο. Γιατί φεύγω από κοντά σας τώρα και θα μείνη ή άνάμνησί μου σαν λάμψη ήλιου πάνω από τη γαλήνη του ήρεμου σπιτιού σας.

Χαίρετε !

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΡΕΝΚΕΡ

ΕΥΧΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Της άνοιξης μυρόπνοια λουλούδια στο δρόμο σου να βρισκίης να μαζεύης τ' άηδόνια να σου ψέλνουνε τραγούδια στα μονοπάτια της ζωής σου θα δια- (βαίνης).

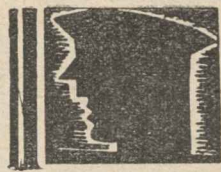
Άραδιασμένες οι χαρές να ρθουνε φίλοι μου, στο σπιτιού σου τα σαλόνια κ' άναπαυμένη μεσ' τα ρόδα να σε (βροδνε) να τραγουδάς άντάμα με τ' άηδόνια.

Ίσκιος ποτέ του πόνου να μη φτάση και το κατώφλι του σπιτιού σου να πα- (τήση) της εύτυχίας σου την όψη να σκιάση το γέλιο άπ' τα χείλη σου να σβύση.

Άγάλια σαν το κύμα της θαλάσσης όπου κυλάει στη στεργιά γαληνεμένο έτσι και συ στα γηρατεία να φτάσης ξεκινήμένη από στρατι εύτυχισμένο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΕΝΑΣ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

Τα μυστηριώδη φαινόμενα μιάς ταβέρνας.—Ο νυκτερινός λωποδύτης, που τρώει τους μεζέδες και σβύνει τά βερσεδέια.—Ολονύκτιος αγωνιώδης άναμνη.—Η άνακάλυψις του τρομερού δράστου.

—Σημεία και τέρατα συμβαίνουν, κύριε άστυνόμε, άνέκραεν άμα τη εισόδω του είς τὸ τημέα ο κ. Ε., οινομάγειρος της όδοϋ Λένωρμαν.

—Στην Έλλάδα ; ήρώτησα.

—Όχι, κύριε άστυνόμε, στο οίνομα: γερίον μου.

—Και εύρίσκεται έκτός της ελληνικής έπικρατείας το οίνομαγειρείον σας ;

—Σας παρακαλώ, κύριε, μη κοροιδεύετε, ήρόση με τόνον διαμαρτυρίας ο κ.Ε. είν την δευτέραν ειρωνικήν μου έρώτησιν.

—Παρακαλώ, κύριε, λέγετέ μου τί συμβαίνει χωρίς σημεία και τέρατα.

—Στο οίνομαγειρείον μου επί της όδοϋ Λένωρμαν κάθε βράδυ γίνεται κλοπή, έ- νθ έγώ κοιμάμαι μέσα για να το φυλά- ξω...

—Τι λέτε, κύριέ μου, γίνεται κλοπή έ- νθ σεις κοιμάσθε μέσα ;

—Άλήθεια, κύριε άστυνόμε, και πάω να τρελάσθω.

—Αν είναι έτσι, θα συλληφθή ό κλέ- πτης.

—Νά συλληφθή ό κλέπτης ; Άδύνατο, αυτός είναι διάβολος. Πιάνεται ό διάβο- λος ; ύπήρξεν ή άπάντησις του κ. οίνο- μαγειρου, ό όποιος έσυνέχισε :

—Χωρίς ν' άνοίγη πόρτα, χωρίς να κά- νη θόρυβο, χωρίς να φαίνεται, να τρώη τους μεζέδες, να σβύνει τά βερσεδέια και να φεύγη ! Είναι τρομερόν ! τρομερό- τaton !...

—Καλά, φίλε μου, ήσυχασε. Θα ξετα- σθή τὸ ζήτημα. Μπορούμε να πηγαίνουμε μέχρις εκεί να ιδω κ' έγώ τά πράγμα- τα !...

—Μάλιστα, πάμε, κύριε άστυνόμε.

Το οίνομαγειρείον του κ. Ε. είναι ένα από τα συνηθέ της συνοικίας Μεταξουρ- γείου. Ός μπουφέ έχει τόν προαύλιον με πτερόχρτα με δυο συρτάρια, τά όποια δεν κλειδώνονται μέν, δεν είναι εύκολον όμως ν' άνοίσουν άνευ της έλξεως της λαβής δι' άνθρωπίνης χειρός.

—Εδώ μέσα, είπεν ο κ. Ε., δεικνύνων τὸ ένα συρτάρι, κάθε βράδυ άφίνω την πλάκα με τά βερσεδέια της ήμέρας και τὸ πιάνο με όσους μεζέδες περισεύσουν.

Τὸ πρώτο που έρχομαι περνάω τά βερ- σεδέια στο τετράδιον που έχω στο άλλο συρτάρι.

Μοῦ έδειξε τὸ τετράδιον. Πήρα στα χέρια μου την πλάκα και την έξήτασα. Διότι έμεινε όμως ούτε άποτυπώματα διέ- κριναι, μήτε άλλο διακριτικόν στοιχείον. Έπίσης έξήτασα την πρόσοψιν του συρ- ταριού. Και εκεί δεν ύπήρχε τίποτε.

Ο κ. Ε. έν τῷ μεταξὺ με παρηκολού- βει κάπως περιέργως, όταν είδε και έξή- ταξα με τόν μικροσκοπικό φακὸ κάθε άν- τικείμενον που εύρίσκετο έντός και έκτός του συρταριού.

Μετά την εξέτασιν ένήργησα μίαν πρό- χειρον άνακρίσιν για να πεισθῶ άν ό δράστης εύρίσκετο μεταξὺ τῶν όφειλε- τῶν του οίνομαγειρου.

Μετά τ' άνωτέρω, έτοποθέτησα δύο ά- στυφύλακες έν πολιτική περιβολή έντός

του καταστήματος ν'ά κατασκοπεύσουν κάθε ύποπτον κίνησιν πελάτου.

Τὸ έσπέρας έπήγα αὐτοπροσώπως και άφου έγραψα στην πλάκα μερικά όνόμα- τα εικονικῶν όφειλετῶν, έτοποθέτησα με- ρικούς μεζέδες είν τὸ πιάνο, εκκείδωσα, και παραλαβόν τὸ κλειδί άπήλθον, για να έξετασω την έπομένην.

Ημουν σχεδόν βέβαιος ότι ό δράστης ήτο κάποιος από τους πελάτας του κατα-

“Ενας γάτορας πρώτου μεγέθους.

στήματος, όστις, κρυπτόμενος, παρέμενε από τὸ έσπέρας είν τὸ κατάστημα, άφαι- ροῦσε τους μεζέδες και έχων άγνωστον ποίον μίος εναντίον του οίνομαγειρου, έσβυνε τά βερσεδέια, ή έγένετο χρῆσις αντικλειδός. Διά τὸ δεύτερον τοῦτο έτο- ποθέτησα έξω του καταστήματος φρου- ρόν.

Την έπομένην όμως εύρέθην πρό εκ- πλῆξεως. Οι μεζέδες είχαν φαγωθή και τά βερσεδέια είχαν σβυσθή, ένθ οὐδείς εισήλθε δι' αντικλειδός, κατά τάς διαβε- βαιώσεις του φρουρου, οὐδαμῶδ δέ ύπήρ- χον σημεία βίας ή δακτυλικά άποτυπώ- ματα !

—Διάβολε ! ό Φαντομάς μάς ξεφύτω- σε εδώ ; είπα μέσα μου.

—Βλέπεις ; διάβολος είναι, άνακράει έν άπελπισία ό κ. Ε. Δέν στάλεγα έγώ ;

Τὸ βέβαιον βράδυ άπεφάσισα να κρυ- φθῶ ό ίδιος καταλήλας έντός του κατα- στήματος και να άντιμετωπίσω κατά πρό- σωπον τόν μυστηριώδη αυτόν κακοποιόν. Έκλονόσα από της ήμέρας την κρύπτην μου, ή όποία ήτο επάνω σ' ένα κατάρι του καταστήματος. Έφοδιάσθηκα με πλή- ρες περιστροφον και ηλεκτρικόν φαόν και στής 11 μ.μ. εκρύφθηκα.

Τὸ κατάστημα στής 12 τοῦ μεσονυκτίου έκλεισε και τρομερόν σκότος έκάλυψε τά πάντα. Η παραμονή μου εκεί ήτο τρο- μερά άνυπόφορος από την δομην που ά- φιναν τά κρασιά και κάθε άκάθαρτον σκεῶς του οίνομαγειρείου. Κουνούτια μου περιτριγύριζαν τ' αυτιά, κατασπίδες και παντός είδους ζωύφια. Τί να γίνη ό-

μως ; Ητο ζήτημα τιμής για μένα ν' ά- νακαλώσω τόν θρασύτατον αυτόν λωπο- δύτην, ό όποιος θα περνούσε πολύ άσχη- μα άν είχε τὸ θάρρος να έπισκεφθή και αυτό τὸ βράδυ τὸ οίνομαγειρείον.

Η ώρα θα ήτο 1.30 μεταμεσονύκτιος και ή κατάστασις όλονέν και έχειροτέ- ρευν :

—Άτιμε, άν σε πιάσω, διελογιζόμην, θα σε σπάσω στο ξύλο, γι'αυτά που με κάνης να ύποφέρω...

—Κράκ... κράκ... ένας ελαφρός θόρυ- βος διέκοψε τάς σκέψεις μου και έκαιε την καρδιά μου να κτυπή δυνατά και γρήγορα.

—Κατεργάρη, σε κρατάω άπόψε, έλε- γα μέσα μου, αναλογιζόμενος ότι ό κλέ- πτης προχωρούσε χωρίς καν ν' άνάψη φῶς. Μωρέ αυτός είναι πραγματικός Φαντομάς !...

—Γυγυππ... γυγυππ...γγυπππ... Τὸ συρ- τάρι άνοίξε. Δέν χωρούσε άμφιβολία, ό θόρυβος μαρτυρούσε τά πράγματα.

—“Ας τὸν άφίσω πέντε λεπτά άκόμη να προχωρήση, είπα, και με άθόρυβον κί- νησιν έβγαλα τὸ ηλεκτρικό μου φανάρι με τὸ ένα χέρι και με τὸ άλλο τὸ πιστό- λι μου.

Πέρασαν ένα-δυο λεπτά και τώρα ή- κούετο πλέον καλά ό θόρυβος μασσήμα- τος.

—Τόν παληάνθρωπο, ψιθύρισα, τρώει τους μεζέδες στα σκοτεινά, και πάτησα τη σούστα του φαναριού μου.

Τὸ φῶς έπεσε άμέσως πάνω στον μπε- χαστῆ και τά μάτια μου είδαν κάτι, που παρ' όλύγον να με κάνη να χάσω τά μυαλά μου.

“Ενας...γάτορας πρώτου μεγέθους έ- τραψε τους μεζέδες από μέσα άπ' τὸ συρτάρι, τὸ όποιον ήτο ορθάνοικτο.

Στὸ άναμμα του φαναριού πετάχτηκε και από τὸ τζάκι τὸ έβαλε στα πόδια,ά- φίνων μια άγριοφονάρα μίσους ίσως για τὴν άπρόοπτον ενόχλησιν που τὸν έκανα. Κατέβηκα από την κρύπτην μου στενο- χωρημένος για τὸ πάθμά μου και με τὸ φανάρι έξήτασα τὸ συρτάρι.

Τὸ άτιμο αυτό ζῶον κατῳρώωνε ν' ά- νοίγη τὸ συρτάρι με τὰ εμπρόσθια του πόδια και να παίρνη τους μεζέδες με τὸ στόμα του, να τους μεταφέρη στην παρα- κειμένη πλάκα, όπου τρώγοντας έσβυ- νε με τὰ λίπη τά βερσεδέια.

Την έπομένην, κατόπιν άνακρίσεως, πληροφοροῦμαι ότι ό ιδιοκτήτης του τρο- μερου αυτού γάτου ήτο ένας από τους μεγαλειότερους όφειλέτας του οίνομαγει- ρου. Έκάλεσα τόν κ. Ε. και τὸ συνέ- στησα να βάλη κλειδί στα συρτάρια και να ύποβάλλη...μηνύσιν κατά του ιδιοκτή- του του γάτου, ως συνεργού του διαπρα- χθέντος έγκλήματος.

—Μωρέ τί λές ; Γ'ι' αυτό πίνει από τὸ πρώτ μέχρι τὸ βράδυ εδώ τὸ άφεντικό του και στη βδομάδα πληρώνει μόνον 25 δραχμές ; Αμ' θα τόν καθαρίσω έγώ τὸ γάτο... Φαίνεται πῶς είναι...συνεννομέ- νοι ! έκραύγασαν ό οινομάγειρος.

—Δέν έξω τί θα καθάρισης, πρὸ απήν- τησα. Έκείνο που έξω είναι ότι τά ση- μεία και τά τέρατα δεν πρέπει να έπα- ναληφθῶν, γι' αυτό να βάλης κλειδιά στα συρτάρια σου.

Τόν άπεχαίρετσα και έφυγα σκεπτό- μένος πῶσα...μυστηριώδη έγκλήματα του αυτού είδους παραμένουν ανεξιχνίαστα !

Ο ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΣΤΑΡ

Ο πλούσιος ελληνικός κινηματογραφικός άστερισμός.—Η φιλοδοξία των ατέρων μας.—Η Λέα Λελούδα, πρωταγωνίστρια της «Επανάστασης του 21».—Από το Χόλλυγουντ εις τας «Αθήνας».—Ένα δυστύχημα που την κράτησε για πολλά χρόνια μακριά από τον κινηματογράφο κλπ.

«Αν και δεν έχουν περάσει παρά λίγα μόλις χρόνια από τότε που γυρίστηκε η πρώτη αξιολογος ελληνική ταινία, η «Αθήνα μας μετεωρίστη» σ' ένα μικρό Χόλλυγουντ.

Ο κόσμος γέμισε από κινηματογραφικές εταιρίες και τα σαλόνια συχνά - πυκνά φιλοξενούν κι' από έναν αντίπαλο του Ραμόν Νουαρο, μίαν επίδοξον διάδοχον της Μαρλεν Λιούριχ (μιά που την Ιλντρεττα Ικαρμπο διεδύχθη η Μαρλεν). Ένα νέο μιμητή του Σαρλό.

Δεν προσφθάνετε να θαυμάσετε και να συγχαρίσετε την μιά κι' άμεσος όπερ μανιτάριον ξεφουρνώνει με την προσοχήν της νέας ελληνικής... υπερπαραγωγής και μία καινούργια.

—Η δεσποινίς Μάρθα ντέλ... Λάριο, το νέο μας κινηματογραφικό άστέρι που με τόση επιτυχία κράτησε το ρόλο της «Γαρούφλης» στο «Μή χειρότερα».

—«Μή χειρότερα ;» αυτήν την ταινία δεν είχα την τιμή να...

—Ναί, ναι, έχετε δίκιο. Δεν προβλήθη ακόμη. Θα την θαυμάσετε όμως μαζί με την πρωταγωνιστριά της στην προσεχινή χειμερινή σαζόν.

—Τά συγχαρητήριά μου εκ των προτέρων σενοριτίτα...

—Παρακαλώ κύριε. Έκανα ό,τι ήταν δυνατό για ν' άρσω... Άλλα να ήταν μόνον οι θηλυκοί που πάσχουν απ' αυτήν την ασθένεια ! πάει στο διάβολο. Πάσχουν εξ ίσου και οι άρσενικοί.

—Ο κ. Ρέμο Βίδο, πρωταγωνιστής της «Αναμπαμπουλίας» που θ' άρχισή να γυρίζεται μόλις...

—...Έξευρεθούν τα κεφάλαια, πάτε να συμπληρώσετε, αλλά διασέπτεθε.

—Μόλις μαλακώση ο ήλιος, δηλ. κατά τον Αύγουστο, ξεκρίνει ένα έργο που θα άφηση εποχή. Ο Ρέμο, 'Α ! ο Ρέμο είναι σπουδαίο ταλέντο. Είναι ένας δεύτερος Φαίριπανς.

—Δεν άμφισβώλλω...

Αυτό το λέτε, αλλά ένδομύτως έχετε πολλές επιφυλάξεις.

Αντί όμως να περιμένετε την προβολή του «Μή χειρότερα» και το γύρισμα της «Αναμπαμπουλίας» για να σχηματίσετε ιδέαν περί της διαδόχου της Ντιτλχ σινιοριτίας ντέλ Λαριο και του ταλέντου του κ. Βίδο—που συνεργούντων των κινικιών καυμάτων και της πόλεως των ατέρων του κινηματογραφικού στερεώματος του εστρίψε η βίδα—δεν είναι προτιμότερο να ξετυλίξετε τους πατενταρισμένους πειά σάρα του ελληνικού Χόλλυγουντ και να κουδεντιάσετε λίγο μαζί τους ;

Θα σας πούν τόσα ώραία πράγματα ! Θα σας διηγηθούν ένα σωρό ανέκδοτα από την ζωή των και την κινηματογραφικήν των καριέραν. Και σας βεβαιούμε δεν θα μείνετε καθόλου δυσχερестημένοι.

Επειδή δέ έσείς δεν τούς έχετε και άπαραίτητα για το σκοπό αυτό κάποιος οδηγός σας χρειάζεται, θα μάς επιτρέψετε να σας οδηγήσουμε εμείς σ' αυτούς.

Ας άρχίσουμε λοιπόν από την κ. Λεάν Λελούδα, την μικρούλα και χαριτωμένη αυτή

Ντολρές ντέλ Ρίο, που ξη μακριά από το θόρυβο και τα σαλόνια σ' ένα ρομαντικό και κουκλίστικα επιπλωμένο σπιτάκι, στην όδον Κορνιγού, με τον άνδρα της, τον αξιο όπερατέρ κ. Κωνσταντίνον Δελουδά, την χαριτωμένην της κορούλα, ένα πεταχτό μελαχρινό διαβολάκι 6 - 7 Μαΐων, τη Μαρίκα και την όλομνηρη γατούλα της στ' Αγκύρας, τη Μασκίτ της, που άκούει στο μοντέρνο όνομα Ριρή.

Για την κυρία Λελούδα εδώ και 2 - 3 χρόνια έχει κοπάσει κάθε θόρυβος για τον άπλούστατο λόγο, γιατί έπαινε να παίξη ύστερα από ένα επικίνδυνο πέσιμο από τ' ά-

Η Λέα Λελούδα

λογο κατά το γύρισμα του τελευταίου φίλμ που πρωταγωνιστούσε. Το φίλμ αυτό που δυστυχώς από τεχνικής απόψεως, έλλειψαι μέσων άπέτυχε, μολοντί στο έξωτερικό δ-που ακόμη προβάλλεται, σημειώνει παντού επιτυχίαν, λόγω του είδους του και δημιουργεί πραγματικόν θόρυβον, όπως τελευταίος στην Αίγυπτο που η Κυβέρνησις άπληγρόρεθον την προβολήν του ως άντεθνικού, είχε τον τίτλο «25η Μαρτίου 1821» και το σενάριο γράφτηκε επί τη βάσει των μελετών «Ποικεβίλ», Παπαρηγοπούλου, Τρικούπη και Καμπούρογλου από τον υποφαινόμενο.

Η κυρία Λέα Λελούδα γεννήθηκε τον Νοέμβριον του 1908, στη Σμύρνη και μικρή, σε ηλικία μόλις 16 χρονών παντρεύτηκε τον όπερατέρ κ. Δελουδάν κι' έφυγε μαζί του για την Αμερική, όπου διδάχθηκε την κινηματογραφική τέχνη στα Στούντια της Πορσάμουντ, εις τα όποια ειργάζετο ο σύζυγός της. Το 1927 γύρισε στην Ελλάδα με την άπόφασιν να έγνατισταθή και να γυρίση για λογαριασμό της ένα φίλμ.

Δυστυχώς το όφωροφ προάγματι όνειρο της χαριτωμένης σάρα δεν ήταν τυχερό να διατηρηθή. Η ταινία γυρίστηκε, άλλ' άπέ-

τυχς, κι' αυτή έμεινε τρεις μήνες στο κρεβάτι, ύστερα από το χτύπημα που ηραφμεν παραπάνω και που συνέβη ως έξης :

Σε μιά σκηνή που η «Βάσσω», τον ρόλο της όποιος ύπεδύετο η κ. Δελουδά έφαιπε, συνομιλούσε με τον αγαπημένο της «Δημό» (Μάνο Κατράκη), ένα από τα παλιά κανόνια που χρησιμοποιούσαν στο φίλμ έκαστο κρότσησε και η «τάπα» χτύπησε τα άπασια του άλόγου, το όποιον άφηνάσε και πέταξε την άναβάτιδά του τρία μέτρα μακριά, επικίνδυνα πληγωμένη. Από τότε, αν και της έπρωτάθη να λάβη μέρος στον Ελληνικό της ζωής του φίλου κ. Λάσκου και στο «Έτσι κανείς σαν αγαπήση» του κ. Λούνα, δεν έπαιξε.

Ετύχως τώρα είναι πολύ καλά και όπως μάς εδήλωσεν ο καλός κ. Δελουδάς πολύ γρήγορα θα τη θαυμάσαμε σ' ένα νέο φίλμ που σκέπτεται να γυρίση στην Παλαιστίνη.

Ρωτάμε την κυρία Λελούδα πώς περνά τις ώρες της τώρα που δεν άσχολεται με τον φασκό. Μειδιά φιλάρεσκα και μάς άπαντά.

—Όπως θα τις περνά ασφαλώς κάθε Έλληνοπούλα που ο έξωτεριός πολιτισμός δεν την διέφθειρε ακόμη. Διαβάω, παίζω με τη γατούλα μου, περιποιούμαι την κόρη μου και όταν μου μένη καιρός, στους παθητικούς ήχους του γραμμαφώνου μου γράφω...

Και μάς δίδει ένα όμορφο διήγημα μέ μένο με άσχημ και ντυμένο με μεταξί.

—Επιτρέψετε ;

—Παρακαλώ.

Τό άνοίγουμε και διαβάζουμε μερικά άπό τις σελίδες του. Πράγματι η κυρία Λελούδα είναι καλλιτέχνης, της ζητάμε ένα κομμάτι από τη συλλογή της για να κρίνετε και μόνοι σας την καλλιτέχνηδα και μάς δίνει μ' ευχαρίστησι ένα πεζοτάγονδο, απ' αυτή με τον τίτλο «ΚΑΚΙΑ ΜΟΙΡΑ» που έγγραφε στο κρεβάτι λίγο ύστερα από το δυστύχημα και δημοσιεύουμε σ' άλλη είλδα.

Έτσι σας συνδεύσαμε και γνωρίζετε μιά από τις πολλές σάρα του πλουσίου ελληνικού άστερισμού. Σ' άλλα φίλμ θα σας καλέσουμε να συναντήσουμε κι' άλλα άστέρι.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Φώς, καλωσύνη κι' όμορφιά και χρώμα στο κάμπο, στα βουνά και πέρα ως πέρα και στις ψυχές τα βάθη φως άκόμα κι' ένα κομμάτι απ' το γαλάζιο αίθερα.

Τί κι' αν η βαρυχειμωνιά που πάει τη πλάσι πένθη έχει γιομίσει, χιόνια ; μ' άνηθ ξανά στολιστρικαν τα κλάδια κι' η έλπίδα στη καρδιά ροδολαίει.

Και κάποιον όλόπικρον καΐμοι, κρυμμένοι μες στην ψυχή, στο φως σαν τώρα άγνάνια μερώνουν και φαντάζουμε διαμάντια σαν σε στεφάνι όλόφωτο πλεμένον.

Φώς, καλωσύνη κι' όμορφιά και χρώμα στο κάμπο, στα βουνά και πέρα ως πέρα και στις ψυχές τα βάθη φως άκόμα κι' ένα κομμάτι απ' το γαλάζιο αίθερα. Πειραιάς ΧΡ. ΙΩΝΙΔΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο γερο σπαθιστής κούνησε το κεφάλι του κι' ο Ντανβίλ την ξανάκλεισε. Με το ήσυχο περπάτημά του, προχώρησε κι' άνοιξε τη δεύτερη πόρτα. Καμιά δεκαπενταριά εταπρίδια φάνηκαν μπροστά στον Μπαρνταλιάν : όλα είχαν το σταθί στο χέρι.

—Καλησπέρα σας, κύριε ! είπε χαιρετώντας ο σπαθιστής.

Οι εταπρίδες έμειναν για μιά στιγμή ακίνητοι και σιωπηλοί.

Αυτό το δεύτερο θέαμα εξαφανίσθηκε μοναχιά, γιατί ο στρατάρχης ξανάκλεισε την πόρτα. Πήγε ν' άνοίξη την τρίτη κι' είδαν έξη πυροβολητάς έτοιμους να πυροβολήσουν. Πίσω τους στεκόταν ο ύποκόμης ντ' Άπρεμόν.

«Έπεσα στην παγίδα !» σκέφτηκε ο Μπαρνταλιάν, άνατριχίζοντας.

Ίσως όμως κάποια ξαφνική σκέψη να πέρσας απ' το μυαλό του γιατί ο στρατάρχης, ένώ καθόταν, τον είδε να χαμογελά.

—Ας μιλήσουμε τώρα, είπε ο Ντανβίλ. Άγαπήτε μου κύριε, έρχόσαστε για να με δολοφονήσετε.

—Καθόλου, έκλαμπρότατε, έρχομουν για να σας σκοτώσω σε τίμια μονομαχία όμως. Λογάρια να σας συναντήσω μοναχο. Ύπελόνισα μάλιστα και την περιήγησι που θα σας εύρισκα κοιμισμένο. Τότε θα σας ξετυνόσασ, θα σας παρακαλώ να ντυθήτε και θα σας έλεγα : «Έκλαμπρότατε, στενοχωρείτε πολύ μερικους τιμικούς ανθρώπους που δεν ξητούν τίποτ' άλλο παρά να ζήσουν εύτυχισμένοι, και που έσείς άποφασίζετε να έξολοφονήσετε. Άρκετό κακό κάνετε στη ζωή σας. Πάρε το σταθί σας, να και το δικό μου. Ύπερασπισθήτε γιατί έχω την άπ'ατη να μη φύγω από δω προτού σας σκοτώσω. Να τί θα σας έλεγα,έκλαμπρότατε. Κ' είμαι πρόθυμος να σας το έπαναλάβω. Ν' άνοίξετε αυτές τις τρεις πόρτες. Θα είναι πολλοί μάγκες για να βεβαιώσουν πως ο κύριος Έρ-βώος Μονμορανσύ, στρατάρχης δούξ Ντανβίλ, δεν δολοφονήθηκε, αλλά σκοτώθηκε νομίμως με τη βοήθεια του Θεού και του σταθίου μου.

Αντός ο στρατάρχης ήταν σωστό άγριο θηείο, σεβόταν όμως το θάρος.

Τό ήρεμο ύφος του Μπαρνταλιάν, το χαμόγελο που όρθωνε το μoustaki του, η φωνή γαλήνη του σε μιά τόσο κρίσιμη στιγμή που έκαναν πολύ μεγάλη έντύπωση και κύτταζε με θαυμασμό τον άνθρωπο που του μιλούσε έτσι τρυφισμένος με σταθιά, με λόγους και με τουφέκια.

—Κύριε Μπαρνταλιάν, είπε, δεν προβλέψατε την περιπέτειά που θα σας σκότωνε έγώ...

—Ήταν άδύνατο, έκλαμπρότατε. Δεν θέλω να πω πως σεις ύποστηρίζετε το κακό κι' έγώ το καλό και πως ύπερισχέτε το καλό στην τέχνη όμως των όπλων πάντα βγαίνει κερδισμένος ο πιο τολμηρός, κι' είμαι βέβαιος πως έγώ είμαι πιο τολμηρός από σας.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Το τέλος του ιππότη Μπαρνταλιάν

—Έστω, μα δεν προβλέψατε την περίπτωσι που δεν θα σας έκανα την τιμή να μονομαχήσω μαζί σας.

—Έξηγηθήκαμε γι' αυτό το ζήτημα στη συνάντησή μας στο Πόν-ντε-Σέ, έκλαμπρότατε ! νομίζω πως σας άπέδειξα ότι το σταθί μου άξίζει το δικό σας.

Ο στρατάρχης σηκώθηκε, σκεπτικός, κι' έκανε μερικά βήματα στην αίθουσα, παρακολουθώντας με την άκρη του ματιού τα χέρια του αντίπαλου του.

Ο Μπαρνταλιάν όμως, ήσυχα καθισμένος στην πολυθρόνα του, τον κύτταζε με άδιαφορία. Άκούμπησε τότε στην ψηλή τσιμινέα και έλεε άργά :

—Κύριε Μπαρνταλιάν, πάντα είχα για σας τη μεγαλύτερη εκτίμησι και σας το άπέδειξα. Θα σας το άποδείξω και τώρα με την επίεκέα μου. Άν έκανα ένα κίνημα, στη στιγμή θα σας σκότωναν. Μπορούσα να κάνω και κάτι το χειρότερο : να διατάξω να σας συλλάβουν και να σας οδηγήσουν στη Βασιλίη που διοικείται, καθώς ξέρετε, από ένα φίλο μου, όπου να σας σκότωναν με βασανιστήρια. Άν έκανα αυτό το κίνημα θα βρισκόμουν έν τω δικαίω μου. Γιατί, τί είστε για μένα ; Ένας έχθρος. Άλλοτε, με προδώσατε στο Μαρξενσύ στο Πόν-ντε-Σέ είχαμε κάνει μιά συμφωνία : πάλι με προδώσατε. Είναι σωστό θαύμα πως ξεφύγατε απ' τη δίκαια εκδίκησή μου. Κι' από τότε περσάσατε στο έχθρικό στρατόπεδο. Σας είχα εύεργετήσει τόσες φορές ! τον άδελφό μου δεν τον γνωρίζατε καθόλου ; λοιπόν, ύπερετείτε τον άδελφό μου κι' έμένα έρχόσαστε να δολοφονήσετε... Τί έχετε ν' άπαντήσετε σ' όλα αυτά ;

—Πώς δεν σας προδώσα, έκλαμπρότατε. Πώς άποφασισμένος να σας βοηθήσω σε μιάν έξοχη επιχείρησι, δεν ήθελα να καταντήσω συνένοχός σας σε μιάν άτιμη δολοφονία. Ίκανός να μπό στο Λούβρο και να συλλάβω τον βασιλέα με τα χέρια, να σας φέρω το στέμμα, ν' άντιμετωπίσω τον βασιλικό στρατό με τους λίγους άνδρες που διαθέτατε, δεν μπορούσα να γίνω ο δήμιος μάς γυναίκας. Γνωρίζετε πως δεν σας προδώσα. Γιατί δεν είχα παρά να συναντήσω τον βασιλέα και να του πω πως θέλατε να τον δολοφονήσετε για να κάνετε βασιλέα τον δούκα Γκάζης.

Ο στρατάρχης είχε γίνει κατάχλωμος. Μιά σπασμωδική τρεμούλα τον κατέλαβε. Καί ένφω κρατούσε στην έξευσία του τον γερο σπαθιστή, τον ρώτησε ικετευτικά :

—Όποτε δεν είπατε τίποτε σε κανένα γι' αυτήν την ύπόθεσι ;

Ο Μπαρνταλιάν ύψωσε τους ώμους με ύπέρτατη περιφρόνησι.

—Άκούστε με, επανέλαβε ο Ντανβίλ. Χωρίς να με καταγγέλλετε, πράγμα που δε θα σας έπείρεπε η άπειροπείθειά σας, μπορεί να χετε... έμπιστευθή... σε ώρισμένα πρόσωπα...

«Α ! α ! αυτός είναι ο λόγος της έπαικειας, σκέφτηκε ο Μπαρνταλιάν. Θέλει να μάζη άν έγω μιλήσω !»

Και πρόσθεσε δυνατά :

—Σε ποιά πρόσωπα, έκλαμπρότατε ;

—Ακούστε με, επανέλαβε ο Ντανβίλ. Χωρίς να με καταγγέλλετε, πράγμα που δε θα σας έπείρεπε η άπειροπείθειά σας, μπορεί να χετε... έμπιστευθή... σε ώρισμένα πρόσωπα...

«Α ! α ! αυτός είναι ο λόγος της έπαικειας, σκέφτηκε ο Μπαρνταλιάν. Θέλει να μάζη άν έγω μιλήσω !»

Και πρόσθεσε δυνατά :

—Σε ποιά πρόσωπα, έκλαμπρότατε ;

—Ακούστε με, επανέλαβε ο Ντανβίλ. Χωρίς να με καταγγέλλετε, πράγμα που δε θα σας έπείρεπε η άπειροπείθειά σας, μπορεί να χετε... έμπιστευθή... σε ώρισμένα πρόσωπα...

«Α ! α ! αυτός είναι ο λόγος της έπαικειας, σκέφτηκε ο Μπαρνταλιάν. Θέλει να μάζη άν έγω μιλήσω !»

Και πρόσθεσε δυνατά :

—Σε ποιά πρόσωπα, έκλαμπρότατε ;

—Ακούστε με, επανέλαβε ο Ντανβίλ. Χωρίς να με καταγγέλλετε, πράγμα που δε θα σας έπείρεπε η άπειροπείθειά σας, μπορεί να χετε... έμπιστευθή... σε ώρισμένα πρόσωπα...

«Α ! α ! αυτός είναι ο λόγος της έπαικειας, σκέφτηκε ο Μπαρνταλιάν. Θέλει να μάζη άν έγω μιλήσω !»

—Νά... στον κ. Μονμορανσύ, λόγου χάριν !

Κι' ο Ντανβίλ περίμενε την άπάντησι με άγωνία.

—Κι' αν το είχα κάνει αυτό ! είπε ο Μπαρνταλιάν. Μου μιλούσατε για τα δικαιώματά σας ! Μήπως δεν έχω το δικαίωμα να σας φερθώ σαν έχθρός ; Δεν έχω το δικαίωμα να δώσω αυτό το δόλο στον άδελφό μου ; Είναι κάτι παραπάνω από δικαίωμα. Πώς ! Φυλακίζετε την κόρη του στρατάρχου Μονμορανσύ... άς άφίσουμε πιά την δυστυχισμένη άρχόντισσα της Πιέννης ! Κλείνετε τις πύλες του Παρισιού στον στρατάρχη και κρατάτε φυλακισμένο, εκείνον και τους δικούς του, και μάς, κατά συνέπεια ! Έσείς λοιπόν έτοιμάζετε το τελευταίο κτύπημα που θα μάς συντρίψη όλους !... Έκλαμπρότατε, δεν θα είχα το θάρρος να σας καταγγέλλω, σκέφτηκα όμως να τα φανερώσω όλα στον στρατάρχη άδελφό σας, για να μπορέι τολλάχιστον να ύπερασπισθή...

—Τό κάνετε αυτό ! βρυχήθηκε ο Ντανβίλ.

—Ηθελα να το κάνω, δεν το έκανα όμως. Μή μ' εύχαριστήτε. Είμαι έξωφρενών που σόπασα : ο νιός μου όμως μ' έμπόδισε να μιλήσω. Αυτός ο νεαρός τρελλός έχει πάντα παρόδοξες έμπνεύσεις που θα καταστρέψουν κι' έμένα μαζί του.

—Όποτε, είπε ο Ντανβίλ με βραγνή φωνή, ο Μονμορανσύ δεν ξαίρει τίποτα !

—Τίποτα, έκλαμπρότατε : ούτε εκείνος, ούτε κανείς !

Ο στρατάρχης άφησε στεναγμό άνακουφίσεως. Έκανε ένα βήμα σαν να ήθελε να προχωρήσει προς την πόρτα όπου ήταν ο ντ' Άπρεμόν με τους όπλίτες του.

Σαν να μετάνιωσκε όμως, στράφηκε προς τον Μπαρνταλιάν :

—Τί θα λέγατε, είπε άπότομα, αν σας πρότεινα ειρήνη ;

Ο Μπαρνταλιάν σηκώθηκε, ύποκλήθηκε και ρώτησε :

—Οι όροι σας, έκλαμπρότατε ;

—Άπλούστατα, να μην άνακατεύθετε σ' ό,τι επιχείρησώ έγώ : έσείς κι' ο νιός σας. Θα φύγετε απ' το μέγαρο Μονμορανσύ, θα έξαφανισθήτε απ' το Παρίσι. Θα σας δώσω δυο γερά άλογα και από δυο χιλιάδες σκούδα στον καθένα. Με αυτό το ποσό, με το μυαλό και το θάρρος σας, θα κατορθώσετε άσφαλώς να κάνετε περιουσία.

Ο Μπαρνταλιάν φαινόταν πολύ σκεπτικός.

—Σκεφθήτε το, επανέλαβε ο στρατάρχης. Μ' άποφασίζετε με την τιμιότητά σας, φυλάγοντας ένα μυστικό που πολλοί άλλοι θα είχαν φανερώσει. Είμαι λοιπόν διατεθειμένος να σας φανώ χρήσιμος. Ξεχωρίστε τις προσβολές σας. Σβήνω τις μικροπροδοσίες σας. Δε θυμούνται πιά πως μπήκατε στο μέγαρό μου για να με σκοτώσετε. Σας λέγω : Μπαρνταλιάν, να μην είμαστε ούτε φίλοι, ούτε έχθροι : να είμαστε ουδέτεροι.

Ο Μπαρνταλιάν άναστήναξε...

—Είστε αλχημικός μου πολέμου, συνέχισε ο Ντανβίλ. Όσο δυνατός και γενναίος αν είστε, δεν μπορείτε ν' άγωνιστήτε έναντίον των λογών και των σπαθιών που σας τρυγνίζουν. Δεν χωρεί δραπετεύσεις : άναστήτε μου, είστε αλχημικός. Δεχθήτε λοιπόν ό,τι σας προτείνω κι' είστε έλεύθερος.

—Κι' αν δεχόμουν, είπε τέλος ο Μπαρνταλιάν, πως θα μπορούσατε να με πιστέψετε ; Ξέρω πως είσαστε φιλόπονος και δεν θα μου άνοίγατε τις πόρτες του μεγάρου σας με μόνο το λόγο μου.

—Θα πάω μόνο τις άπαραίτητες προφυλάξεις ! θα γράψετε ένα γράμμα στον Ιππότη, πολύ έπειγον, νάρθη να σας άνταμώση εδώ.

"Ένας απ' τους εὐπατρίδες μου θα κομίσω το γράμμα. Όταν φτάσει εδώ ο Ιππότης και μου δώσετε κ' οι δυο το λόγο σας πώς δεν θα ξαναγυρίσετε στο Παρίσι πριν περάσουν τρεις μήνες, θα σας συνοδεύσω εγώ με μερικούς φίλους μου ως την πόλη του Παρισιού που θα μου υποδείξετε σεις για να σας εύχθω καλό ταξίδι.

— Αυτούμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ να γράψω τέτοιο γράμμα. Έγώ άτομικώς δεχομαι ευχαρίστως ότι μου προτείνετε. Ο Ιππότης όμως είναι τόσο ιδιότροπος, τόσο φιλόποτος! Είναι και πεισματάρης, ο Θεός να σέ φυλάξει! Φαντασθήτε πως έβαλε στο μυαλό του να γλυτώσει απ' τα νύχια σας την αρχόντισσα της Πιέννης, την κόρη της και τον εξοχώτατο αδελφό σας. Δεν μπορεί να κάνει χρήση της πατρικής μου εξουσίας για να τον μετατρέσω, γιατί είναι ενήλικος. Ξέρετε τι θα μάς έλεγε αν έγραφα το γράμμα;

— Σας ακούω! είπε ο στρατάρχης που γλώ-μιασε.

Ο Μπαρνταλιάν στηλώθηκε μπροστά στον Ντανβίλ με το χέρι στο σπαθί:

— Θα μάς έλεγε αυτό, εκλαμπρότατε: «Ωστε λοιπόν, πατέρα, κ' εσείς, κύριε δούξ, νολμάτε να μου προτείνετε τέτοιαν άμυνα! Δεν ντρέπεστε! Για τέσσερις χιλιάδες σκούδα και δυο άλογα ντυμένα στο χρυσάφι! Μα και τέσσερες χιλιάδες σκουιά γεμάτα το καθένα από τέσσερις χιλιάδες σκούδα αν μου προτείνετε, πάλι το ίδιο θάταν. Προσβολή θανάσιμη. Ωστε λοιπόν υπάρχουν δυο άνθρωποι στον κόσμο, που νομίζουν πως ο Ιππότης Μπαρνταλιάν μπορούσε να πουλήσει το σπαθί που του χάρισε ο πατέρας του και να εγκαταλείψει δυο δυστυχημένες γυναίκες που ώρκιστηκε να προστατεύσει, μπαίνοντας έτσι στην κατηγορία των ανάνδρων και των προδοτών! Αχ! πατέρα, τέτοια προσβολή δεν την περιμένα από σας! Ο μόνος άξιος γι' αυτή θα ήταν ο κύριος δούξ Ντανβίλ που έκείνος έχει την συνήθεια της ανανδρίας και της προδοσίας.

— Άθλιε! φώναξε ο Ντανβίλ.

— Μια τελευταία λέξη, εκλαμπρότατε! Μόνο μιά! Έκτος απ' τα ελαττώματα που σας ανέφερα, ο Ιππότης έχει κ' ένα πολύ σοβαρό. Μ' αγαπά πολύ κ' είναι ικανός να μ' αγαπά περισσότερο απ' την τιμή του. Ξέρετε πως βρισκόμαι εδώ! "Αν δεν με ξαναβίδη ως τα ξημερώματα είναι άξιος να πάη να διηγηθή στον βασιλέα πως τον προδίδετε για λογαριασμό του Γκίζης... ναι, στην απελπισία του, είνε άξιος να το κάνει! Άσχετον αν ποταπώι αγρότερα για να τιμωρήσει τον έαυτο του ως καταδότη!

Ο στρατάρχης που ήταν έτοιμος να όρμήσει, σταμάτησε σαν κεραυνόπληκτος. Ο Μπαρνταλιάν χαμογέλασε κάτω απ' το μουστάκι του ψιθυρίζοντας:

— Αυτό δεν το περίμενες, βέβαια...

Τό μίσος όμως κ' ο θυμός υπερίσχυαν στο πνεύμα του στρατάρχου που φώναξε:

— Έλάτε όλοι!

Ο Μπαρνταλιάν απότομα τράβηξε το σπαθί του κ' όρμησε πάνω στον στρατάρχη.

— Έσθ λοιπόν θα πεθάνης πρώτος! ούρλιασε.

Ο Ντανβίλ όμως πρόλαβε κ' έπεσε μπρούμυτα τη στιγμή που τον άγγιζε το σπαθί. Ο Μπαρνταλιάν, παρασυρόμενος απ' τη φόρα του, σκόνηται. Την ίδια στιγμή η αίθουσα γέμισε κόσμο.

Ο γερο σπαθιστής, προτού προλάβη να έπιτεθη βρέθηκε πιασμένος από είκοσι μεριές, φιωμένους, αφροπλισμένους και δεμένους.

Τότε έκλεισε τα μάτια και βυθίστηκε στη σιωπή.

— Εκλαμπρότατε, είπε ο ντ' Απρεμόν, που πρέπει να κρεμάσουμε αυτόν τον τρουάνδο;

— Να τον κρεμάσουμε! είπε ο Ντανβίλ με φωνή που έτρεμε ακόμα από λύσσα. Τί λέτε! Αυτός ο τρουάνδος κατέχει μυστικά που θα έφερον της Α. Μ. του βασιλέως μας...

— Θα τον υποβάλουμε λοιπόν σε βασανιστήρια; ρώτησε ο ντ' Απρεμόν.

Ο Μπαρνταλιάν ανατρίχιασε.

— Βέβαια! αποκρίθηκε ο Ντανβίλ. Ο βα-

σανιστής να ειδοποιηθή και θα παρενσθώ ο ίδιος στη σκηνή.

— Πού πρέπει να τον οδηγήσουμε;

— Στο Τάμπλ, είπε ο στρατάρχης.

Ο ΜΩΡΒΕΡ ΠΑΙΖΕΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΡΟΛΟ

Εκείνη την Κυριακή, ο Ιππότης Μπαρνταλιάν είχε επισκεφθή τον φίλο του Μαριγιάν, όπως έκανε σχεδόν καθημέρα. Οι δυο νέοι έμυστηρευόνταν τις ανησυχίες τους, τις χαρές τους, τις ελπίδες τους. Ο Μαριγιάν μιλούσε για την Άλίκη. Ο Ιππότης μιλούσε για τη Λουίζα.

Πολλές φορές ο κόμης είχε προτείνει στον φίλο του να συναντήσουν την βασιλομήτορα και να της ζητήσουν ένα διαβατήριο για τον στρατάρχη Μονμορανσύ και τους δικούς του. Ο Ιππότης όμως άρνούσαν πάντα επίμονα, κ' αυτό εξέπληξε τον Μαριγιάν.

Κάθε φορά που ο κόμης μιλούσε για την

— Έσθ θα πεθάνης πρώτος, ούρλιασαν ο Μπαρνταλιάν, και όρμησεν εναντίον του στρατάρχου.

Βασίλισσα για την καλωσύνη της και τις υποσχέσεις της, ο Μπαρνταλιάν σόπαινε. Τό ίδιο συνέβαινε κ' όταν ο Μαριγιάν μιλούσε για την Άλίκη.

«Όλα είναι δυνατά! σκεπτόταν ο Ιππότης. Ποιος ξέρει αν η καταθρόνη Αικατερίνη δεν εννοίωσε κάτι στην καρδιά! Ποιος ξέρει αν δεν άρχισε ν' αγαπά αυτό το παιδί που ξαναβρήκε; Μπορεί όμως αυτή η ξαφνική καλωσύνη να κρύβη άλλες παγίδες...»

Εκείνη την Κυριακή ο Μαριγιάν είδε με μεγάλη χαρά τον Ιππότη, γιατί είχαν τρεις μέρες να συναντηθούν.

— Ετοιμαζόμουν να σας επισκεφθώ στο μεγάλο Μονμορανσύ! φώναξε ο κόμης χαρούμενος... Μα τί έχετε λοιπόν;... Φαινόσαστε λυπημένος... ανήσυχος...

— Εσείς όμως είστε πολύ χαρούμενος, καθώς βλέπω... Δοκιμάζετε και καινούργιο κοστούμι... Πήγε μου πρώτα την εύτυχία σας... ύστερα θα σας διηγηθώ την ανησυχία μου...

— Αύριο είναι η μεγάλη μέρα, είπε ο Μαριγιάν χαμογελώντας. Ο βασιλέας Έρρίκος νυμφεύεται την Μαργαρίτα της Γαλλίας. Εί-δανε τις προετοιμασίες στην έκκλησία της Παναγίας;

Ο Ιππότης κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

— Θα είναι κάτι θαμνάσιο, Ολόκληρη η έκκλησία είναι στρωμένη με βελούδο στολισμένο με χρυσάφι. Κάλεσαν εκατό μουσικούς για να παίξουν τα καλύτερα κομμάτια...

— Θα είναι έξοχα, είπε ο Ιππότης.

— Αγαπητέ μου φίλε, ψιθύρισε ο Μαριγιάν, δεν χαίρομαι τόσο γι' αυτό... Ακούστε... είχα όρκιστή να μην το πω σε κανέναν... κάνω εξαίρεση σ' εσάς που είσαστε αδελφός μου... Αύριο το βράδυ, θα γίνει άλλος γάμος στον Άγιο Γερμανό-λ' Ξασσερουά... και θέλω να παρενσθώτε...

— Ποιος γάμος;

— Ο δικός μου!

— Ο δικός σας! είπε ανατριχιάζοντας ο Μπαρνταλιάν. Και γιατί το βράδυ;

— Τη νύχτα μάλλον: τα μεσάνυχτα!... Η

βασίλισσα θέλει να μ' εύλογήσει... αναλαμβάνει όλες τις λεπτομέρειες της τελετής... δυο κοί της φίλοι θα παρενσθώσουν μόνοι... κ' εσείς, αγαπητέ μου αδελφέ... Θα σας μπάσω πριν από την κανονική ώρα στην έκκλησία... Η βασίλισσα επιμένει να παρενσθώ, άσπότε! Κι' αν τ' ήθεραν! Αχ! Μπαρνταλιάν, θα ήθελαν να μάθουν γιατί η μητέρα του Καρόλου 9ου ενδιαφέρεται τόσο πολύ για ένα φτωχό ούγενότο εὐπατρίδη... Και ποιος μπορεί να βουλώσει τις κακές γλώσσες; Ποιος θα καταλάβει πως τη στιγμή που γάμο μου είναι υπέρτατη εύτυχία για μένα νύχτο στο πλευρό μου... τη μητέρα μου!

Ο Ιππότης ανατρίχιασε, χωρίς να τ' αντιληφθώ ο κόμης: Αδίκη ή μυστηριώδης τελετή, αυτός ο γάμος τα μεσάνυχτα που έπαυε να τηρηθή μυστικός γιατί θα παρενσθώταν η Αικατερίνη... Συλλογίστηκε καμιά παγίδα, καμιά αιματηρή τραγωδία στο βάθος της σκοτεινής έκκλησίας...

«Εύτυχως που θα είμ' εκεί!» σκέφτηκε. Και σαν να είχε την προαίρεση μιάς συμφοράς, έδειξε με τ' δάχτυλο το κοστούμι, που ήταν άπλωμένο σ' ένα φωτεινό:

— Μ' αυτό το κοστούμι, ρώτησε, θα νυμφευθώ;

— Ναι, αδελφέ μου, είπε ο Μαριγιάν. Μ' αυτό το κοστούμι θα παραιτώ στο γάμο του βασιλέως και με το ίδιο τα μεσάνυχτα θα μεταβώ στον Άγιο Γερμανό-λ' Ξασσερουά...

— Ντυμένος κατάμαυρα;

— Ακούστε με, Ιππότη, είπε μελαγχολικά ο κόμης. Η εύτυχία μου είναι τόσο μεγάλη, ώστε πολλές φορές διερωτώμαι αν δεν ονειρεύομαι. Ξέρετε πόσο υπέφερα που αναγκάσθηκα να καταραστώ τη μητέρα μου... ε λοιπόν, αυτή η μητέρα μου φανερώνει τώρα ότι την τρυφερότητα και τη στοργή που έζη κοιμημένη για μένα. Ξέρετε πόσο άγαπώ τη μνηστή μου... ε λοιπόν! αύριο η Άλίκη γίνεται γυναίκα μου...

— Ώστε, είπε ο Ιππότης, τίποτα δεν επεκταίνει την εύτυχία σας; Καμιά ανησυχία, Κανέναν φόβος;

— Απολύτως. Κι' όμως, στη χαρά μου μέσα, δεν έχω τον χαμό της μεγάλης μου εγγενήτιδος, της Ιωάννας ντ' Αλμπρέ; αυτή της τ' πένθος θα φορώ αύριο, αυτής που τ' πήρε η πραγματική μητέρα μου.

— Της βασίλισσας της Ναβάρρας!

— Ναι, Ιππότη. Η Αύλη την έχασε κ' έλας. Κι' ο νύχ της ακόμα, ο Έρρίκος, απ' αγάπης τόσο, δεν την θυμάται πιά... Σαν νάχισε να στριμυγνίζει γύρω από γυναικόκοιλες, ενώ εκείνη που θα γίνει νόμιμη σύζυγος του άρχολεται μ' άλλους έρωτες... Μόνο εγώ φέρο το πένθος αυτής της εξαιρετικής μητέρας...

— Αλήθεια, δεν μου διηγηθήκατε το θάνατο της βασίλισσας της Ναβάρρας; είπε ο Ιππότης.

(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΑΡΟΜΟΙΟΝ

— Τί άθλιος καιρός. Κατακλυσμός γίνεται. Και η γυναίκα μου έβγινε χωρίς ύμ-πρέλλα.

— Δεν είναι σπουδαίο καυμένο... Θα μπά σε κανένα μαγαζί.

— Αυτό ακριβώς με τρομάζει.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

— Γεια σου Μάρκο. Τί γίνεται ο πατέρας σου;

— Δεν ξέρω. Από τότε που πέθανε δεν τον ξαναείδα.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

— Μάλιστα κύριε. Στη θέσι που ήμουν πρώτα έπαυσα δέκα χιλιάδες δραχμές τον μήνα.

— Και κράτησε πολύ αυτό;

— Δύο ώρες!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Η ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

Κάποιος, πολύ σοφός ασφαλώς, είπε κάποτε ότι η ζήλεια είναι το αλάτι του έρωτος. Σ' αυτό δεν είχε άδικο. Πραγματικά, άσπότε χωρίς ζήλεια μοιάζει σαν ένα φαί ά-καλλο. Αλλά αγάπη χωρίς ζήλεια δεν μπορεί και να γίνει. Δεν υπάρχει, κ' άς λένε οι άνθρωποι «ετικιστάται», που εξετάζουν τα ζήτσηματα της καρδιάς επί τη βάσει της λογικής.

Πες μπορείτε να μη ζηλεύετε ένα πρόσωπο που αγαπάτε και για τ' όποιον έχετε ά-καλλο της σκέψης σας και αυτήν ακόμα την ψή σας;

— Ναι, αδελφέ μου, είπε ο Μαριγιάν. Μ' αυτό το κοστούμι θα παραιτώ στο γάμο του βασιλέως και με το ίδιο τα μεσάνυχτα θα μεταβώ στον Άγιο Γερμανό-λ' Ξασσερουά...

— Ντυμένος κατάμαυρα;

— Ακούστε με, Ιππότη, είπε μελαγχολικά ο κόμης. Η εύτυχία μου είναι τόσο μεγάλη, ώστε πολλές φορές διερωτώμαι αν δεν ονειρεύομαι. Ξέρετε πόσο υπέφερα που αναγκάσθηκα να καταραστώ τη μητέρα μου... ε λοιπόν, αυτή η μητέρα μου φανερώνει τώρα ότι την τρυφερότητα και τη στοργή που έζη κοιμημένη για μένα. Ξέρετε πόσο άγαπώ τη μνηστή μου... ε λοιπόν! αύριο η Άλίκη γίνεται γυναίκα μου...

— Ώστε, είπε ο Ιππότης, τίποτα δεν επεκταίνει την εύτυχία σας; Καμιά ανησυχία, Κανέναν φόβος;

— Απολύτως. Κι' όμως, στη χαρά μου μέσα, δεν έχω τον χαμό της μεγάλης μου εγγενήτιδος, της Ιωάννας ντ' Αλμπρέ; αυτή της τ' πένθος θα φορώ αύριο, αυτής που τ' πήρε η πραγματική μητέρα μου.

— Της βασίλισσας της Ναβάρρας!

— Ναι, Ιππότη. Η Αύλη την έχασε κ' έλας. Κι' ο νύχ της ακόμα, ο Έρρίκος, απ' αγάπης τόσο, δεν την θυμάται πιά... Σαν νάχισε να στριμυγνίζει γύρω από γυναικόκοιλες, ενώ εκείνη που θα γίνει νόμιμη σύζυγος του άρχολεται μ' άλλους έρωτες... Μόνο εγώ φέρο το πένθος αυτής της εξαιρετικής μητέρας...

— Αλήθεια, δεν μου διηγηθήκατε το θάνατο της βασίλισσας της Ναβάρρας; είπε ο Ιππότης.

(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΑΡΟΜΟΙΟΝ

— Τί άθλιος καιρός. Κατακλυσμός γίνεται. Και η γυναίκα μου έβγινε χωρίς ύμ-πρέλλα.

— Δεν είναι σπουδαίο καυμένο... Θα μπά σε κανένα μαγαζί.

— Αυτό ακριβώς με τρομάζει.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

— Γεια σου Μάρκο. Τί γίνεται ο πατέρας σου;

— Δεν ξέρω. Από τότε που πέθανε δεν τον ξαναείδα.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

— Μάλιστα κύριε. Στη θέσι που ήμουν πρώτα έπαυσα δέκα χιλιάδες δραχμές τον μήνα.

— Και κράτησε πολύ αυτό;

— Δύο ώρες!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΒΑΣΑΝΑ

Η ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Μια γυναίκα του κόσμου σήμερα, για να είναι πάντοτε όραία, χρειάζεται άσπότε μεγάλην χρόνον προς περιποίηση της καλλονής της. Όταν είναι πάντοτε όραία διατηρεί την αγάπη του άνδρός της και για τ' ό-λογον αυτόν καμιά άλλη υπόθεσις δεν έχει τόνην μεγάλην σπουδαιότητα γι' αυτήν, όσση η περιποίησης της καλλονής. Για καμμίαν άλλη υπόθεσιν ή σμμενική γυναίκα δεν ήμ-πορεί να διαθέσει της ώρες της ήμέρας, παρά για την προινή γυμναστική, τ' ο μασσάζ κατ'ο-

Η ώρα του μασσάζ

πιν. Επίσης ή επίσκεψις της μοδίστας και ή διάφορες πρόσες της άσασχολούν τον περισσότερο χρόνον της ήμέρας, ώστε μόλις της μένει καρόνος να παρενσθώσι στις ά-ναγκαίες δεξιώσεις της ήμέρας.

Μιά περίφημη καλλονή τ' ο μνηματογράφου, ή Κλάρα Μπόσ, έλεγε σχετικώς:

«Ο άνδρας μου έχει μίαν ωραίαν γυναίκα. Είναι πολύ υπέροχος για μένα. Όταν πηγαίνομε στο άπογευματινό τσάι και ενώ διαβαίνω με ακολουθούν τα μάτια των άλλων άνδρων με θαυμασμό, εύχαριστείται σαν ένα μικρό παιδί. Ξέρω ότι εάν δεν ήμουν τό-σο όραία ούτε τ' ο μισή αγάπη του δεν θα είχα. Ούτε εγώ επίσης δεν θα ήθελα να ήμα άνδρα έναν άσχημο...»

«Για τ'όν άνδρα τα πράγματα είναι εύκολώτερα. Όταν είνε καλά πλυμένος και έχη ζωηρό και ένδιαφέρον πρόσωπον, κάνει καλή έντύλωση. Για τ'ή γυναίκα όμως τα πρά-γματα είναι πολύ διαφορετικά. Πρέπει να ήη γρηάκος προώρος. Αλλά ή περιποίησις της καλλονής άπαιτεί χρόνον, πολλόν χρόνον...»

Τ'ο καλύτερο προσόν για τ'ή γυναίκα για να διατηρή την αγάπη του άνδρός της, είνε να έχη πάντοτε κέφι. Έτσι άρσσει μιά γυ-ναίκα στον άνδρα της, όταν έχη κέφι. Κα-λή διαθέσι και κέφι κάνει μιά γυναίκα ή-νον διαν κινή ότι θέλει και ότι της άρέ-σει. Οι άνδρες δεν μπορούν να καταλάβουν ποτέ πόσον σπουδαία είναι ή επίσκεψις στη μοδίστα, πόσον αναγκαίον είναι πρωί-πρωί να γίνεται τ'ο μασσάζ. Η διατήρησις της καλλονής άπαιτεί καθήκοντα...

Ξέρω καλά ότι ο άνδρας μου ήθελε να με έχη περισσότερο κοντά του. Έα τού περ-νούσε, θα έτρεπε να είμαι τακτική στην ώρα μου, δηλαδή χωρίς διάθεσι και πάντα βια-

ΓΙΑ ΤΑΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΥΣΑΣ

ΤΑΣΕΙΣΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Σκεφθήκατε ποτέ, κυρίες μου, όταν ταξεί-δεύετε και φθάνετε σε διάφορα ξενοδοχεία, ότι στο δωμάτιο που σας έδωσαν έμειναν πριν από σας τόσοι και τόσοι άγνωστοι τα-ξιδιώται, που μεταχειρίσθηκαν πριν από σας όλα τα άντικείμενα που βρίσκονται έπάνω στο λαβουμάνο ή στην τουαλέττα σας; Μπορεί να μένετε σε ξενοδοχείον πολυτελεί-ας, μπορεί γύρω σας όλα να λάμπουν από κα-θαριότητα, αλλά ποτέ δεν είσθε βέβαιες ότι αυτά τα άντικείμενα είναι άπολυμασμένα, γιατί όσο και αν επιτηρή ένας ξενοδόχος για τ'ήν καθαριότητα και τ'ήν τάξη, ποτέ δεν θα σκευθώ τόσοι μικρές λεπτομέρειες.

Γι' αυτό συμβαίνει πολλές φορές, χωρίς να έχετε καμιά αίτια ή αδιαθεσία, να βλέ-πετε τ'ο πρόσωπό σας και τ'ήν επιδερμίδα σας να γεμίζει από κοκκινάδες, σπυριά ή και τίποτε άλλα εξανθήματα, τα όποια να ήν δεν είναι επικίνδυνα και όδυνηρά, είναι ό-μως πολύ δυσάρεστα και ένοχλητικά. Μην ά-πορείτε γι' αυτά και μη διερωτάσθε από πού προέρχονται. Τ'ήν αίτια τ'ήν έρετε.

Τ'ο άποφύγετε αυτά τα δυσάρεστα είναι εύκολο πράγμα. Λίγος βόρας άρκεί. Μη πα-ραλείπετε ποτέ να εφοδιάζεσθε όταν ταξεί-δεύετε μ' ένα κουτί βόρακα και όταν φθάνε-τε σ' ένα ξενοδοχείον, όσον πολυτελείας και αν είναι, τ'ο πρώτον πράγμα που έχετε να κάμετε είναι να πάρετε μιά βούρτσα τών νυ-χιών να τ'ήν σαπουνίσετε και ύστερα, άφού τ'ήν βουτήξετε στο πορώδες νετ' σούντ, τρί-βετε μ' αυτό όλα τα άντικείμενα της τουα-λέττας σας. Εάν τ'ο κάnete αυτό κάθε βρά-δυ δεν έχετε να φοβηθήτε τίποτε, ακόμη και αν βρίσκεσθε σε μέρος που άσάφην επιδη-μίες. Ίδιως αν έχετε παιδιά μαζί σας πρέ-πει να φροντίσετε πάντοτε γι' αυτή τ'ήν μι-κρή άποφυγή να τ'ήν κάμετε μόνη σας και να μη έμπιστεσθε στις νταντί τους ή στις καμαριέρες. Και ένα άλλο καλό προφυλακτικό είνε να ρίχνετε μια πρέζα βόρακα στο νε-ρό που μεταχειρίζεσθε για τ'ήν τουαλέτταν σας.

Τώρα τ'ο καλοκαίρι πόσοι που παραθερί-ζουν σε διάφορα χωριά, όπου τ'ο κομφορ- και ή πολυτέλεια είναι άγνωστα στα μικρά χω-ριανά ξενοδοχεία, έχουν να παραπονεθούν, εκτός από άλλες έλλείψεις, και από τ'ήν άνη-συχία που τραβούν κάθε βράδυ από τους φί-λους και... από τ'ο κατ' έσχον έθνηκόν μας ζωύφιον, που δεν λείπει από πουθενά, τ'ους κορούς!

Και έπειδή βεβαίως σεις δεν μπορείτε ν' αναλάβετε να καθαρίζετ' τα κρεβάτια τών διαφόρων ξενοδοχείων, όπου πάτε για να ξε-κουρασθήτε λίγες μέρες, θα σας πώ ένα πο-λύ απλό αλλά άσφαλές μέσον για να εύρετε τ'ήν σωτηρία σας. Πάρτε μαζί σας ένα κουτί κουτί βουρτί φιλοταμμένο σε σκόνη και τ'ο βράδυ πριν κοιμηθήτε είξτε γύρω από τ'ο κρεβάτι σας, στο σπείρ σας και κάτω από τ'ο στρώμα. Αυτό διαχέει όλα τα έσθια, και έτσι εξασφαλίζετε και σεις ήσυχο ύπνο για μιά βραδεία.

Και έπειδή βεβαίως σεις δεν μπορείτε ν' αναλάβετε να καθαρίζετ' τα κρεβάτια τών διαφόρων ξενοδοχείων, όπου πάτε για να ξε-κουρασθήτε λίγες μέρες, θα σας πώ ένα πο-λύ απλό αλλά άσφαλές μέσον για να εύρετε τ'ήν σωτηρία σας. Πάρτε μαζί σας ένα κουτί κουτί βουρτί φιλοταμμένο σε σκόνη και τ'ο βράδυ πριν κοιμηθήτε είξτε γύρω από τ'ο κρεβάτι σας, στο σπείρ σας και κάτω από τ'ο στρώμα. Αυτό διαχέει όλα τα έσθια, και έτσι εξασφαλίζετε και σεις ήσυχο ύπνο για μιά βραδεία.

Πρέπει ν' αφήσω τ'ήν προινή μου γυ-μναστική για να είμαι τακτική τ'ήν ώρα που πέρνει τον καφέ του και ακριβώς στο λεπτό έτοιμη να βγάλω έξω. Αλλά τότε θα έχω τ'ήν όψι μιάς κοινής εργατικής γυναίκας. Έ-άν τού κάνω τ'ή χάρι και είμαι τακτική, ό-πως θέλει, τότε πρέπει να άμελήσω τ'ήν πε-ριποίησις της καλλονής μου, που σαν γυναίκα είμαι υποχρεωμένη να τ'ήν περιποιούμαι πο-λύ. Εάν δεν ήμουν όραία, τότε ούτε ο άν-δρας μου θα είχα τ'όν παραμικρότερον καιρό για μένα...»

NINON

ΠΩΣ ΜΑΣ ΕΙΔΕ ΕΝΑΣ ΑΓΓΛΟΣ ΠΡΟ 76 ΕΤΩΝ

Εντυπώσεις Άγγλου ναύτου της κατοχής του 1855.—Περιγραφή των αρχαιοτήτων.—Η δυστυχία των Άνακτορων.—Η κλασσική κιμωλία των Ρωμηών.—Καφενείον, ναργιλές και πολιτική συζήτησις.—Αί ένδυμασία της εποχής.—Σακάκια με τέσσαρας βραχίονας.—Φουστάνια ραμμένα από κάτω.—Τά φράγκικα.

Λεπτομερείς πληροφορίες για τας Αθήνας, κατά τα πρώτα χρόνια της ανακηρύξεως των ες πρωτευούσης είναι σπανιόταται. Άλλα κα περιεργόταται. Καί σήμερα, με την τεραστίαν πρόοδον των Αθηνών, αί πληροφορίες αὐταί έχουν ξεαιρετικόν ενδιαφέρον.

Εἶναι ἀληθινά περίεργο πῶς προώδευσαν ἔτσι γρήγορα αἱ νεώτεροι Αἱθναί.

Τό 1834 εἶχον 7 χιλιάδας κατοίκων καί σήμερα—δηλαδή μετά 93 χρόνια—ἔχουν ἄνω τῶν 750 χιλιάδων! Τότε ἦτο ἓνα χωριονδάκι ἐρειπωμένο ἢ πρωτεύουσα, τώρα εἶναι μεγάλη Εὐρωπαϊκή πόλις, με ὅλα της!

—“Ενα βιβλιαράκι.

Τώρα δὲν ἂν πηδήσωμεν 93 χρόνια πίσω, ἀλλά 76 μόνον.

Καί μᾶς φέρνει 76 χρόνια πίσω ἓνα μικρό βιβλιαράκι.

Τό βιβλιαράκι αὐτό εἶνε περιεργότατον. Ἐπιγράφεται: “Ο Μωσλήμ καί τὸ τέλος αὐτοῦ, ἢ ἡ πώσις της Τουρκίας, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ἀγαθολέους Χριστιανοῦ”. Καί ἔχει τυπωθῇ τὸ 1855 στὰς Αἱθνας.

Καί ὁ μὲν τίτλος τοῦ ὁμιλεῖ περὶ τοῦ τέλους της Τουρκίας. Ἀλλὰ μέσα τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔχει πλείστα πράγματα. Τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ εἶναι ἓνα εἶδος περιεργῆς σαλάτας!

Ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ σὰς παρουσιάσωμεν ἀπὸ αὐτὸ μόνον μίαν ἰδιωτικὴν ἐπιστολήν, ποῦ ἐγράφη ἀπὸ ἓνα Ἀγγλον στρατιώτην της κατοχής, ἢ ὁποία ἐγένεν, ὡς γνωστὸν, κατὰ τὸ 1855.

Στὴν ἐπιστολήν αὐτὴν ὑπάρχουν περιεργόταται ἐντυπώσεις περὶ τῶν Αἱθηνῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ποῦ ἀξίζει καθέναν νὰ τὰς ἀπολαύσῃ.

—Περιγραφή τοῦ κάμπου τῶν Αἱθηνῶν.

Ἐπιθυμῶν ἡδὴ—γράφει ὁ ἐπιστολογράφος—νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ συντόμου περιγραφῆς της χώρας, ἐν ἣ ἡδὴ σταθευόμεν, θέλω στραφῇ πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο καὶ ἀρχίσω ἀπὸ τῆς ἐκ Μελέτης ἀναχωρήσεώς μας.

Κατὰ τὴν 20 Μαΐου ἀπεχειρήσαμεν τὴν Μελέτην (Μάλταν) καί μετὰ αἴσιον πλοῦν 3 νυκτῶν καὶ δύο ἡμερῶν, ἀφίχθημεν εἰς τὰς ἡλιοκαεῖς της Ἑλλάδος παραλίαν, καί ἐπειδὴ ἡ φαντασία μου μοι ἀπεικόνιζε σσηνάς ἡμερῶν παρελθουσῶν ἐνόμιζα ὅτι ἦκουον σχεδὸν τοὺς φθόγγους της λύρας τῶν ἀρχαίων αἰσίων.

Τὴν νύκτα της ἀφίξεώς μας ἐπορεύθημεν ἐν περίπῳ μίλιον ἀπὸ τοῦ Πειραιῶς καί ἐστρατοπεδεύσαμεν πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ἡ στρατοπεδεύσις μας τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ὡς προείπον, ἀπείχεν ἐν μίλιον περίπῳ ἀπὸ της πόλεως ἐπὶ τινος ὠραιοτάτης πεδιάδος, τέσσαρα περίπου μίλια ἀπεχούσης τῶν ἀρχαίων Αἱθηνῶν, της σημερινῆς της Ἑλλάδος πρωτευούσης. Ἡ πόλις ἐφαίνετο καθαρῶτα ἀπὸ τοῦ μέρους ἐνθα εὐρισκόμεθα, κεκμένη ἐπ’ ὀλίγον τι ὑψηλότερου γηπέδου, καί δὲν μεσολαβούσαν ὑψώματα παρεμποδίζοντα τὴν θέαν. Ἡ χώρα διὰ τινὰ μίλια εἶναι ἐπίπεδος, πλὴν δὲν παρέχει καλλιεργεῖας σημεῖα καί μάλιστα ἡ ὑπάρχουσα ἀλίγη διακείται ἀμελημένη. Ὀλίγον μόνον ἀμπέλων καὶ ἐλαιώνων στολίζουσι τὴν πεδιάδα, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ οὗτοι ἀμελοῦνται. Τὰ σιτηρὰ εἶχον θειοσθῇ τὸν Ἀπρίλιον ἢ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τοῦ Μαΐου, ἔκτοτε ἡ γῆ φαίνεται κατὰ μέρος, ἐνεκα τοῦ καυστικοῦ ἡλίου καί της ἐλλείψεως βροχῆς.

Αὕτη εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ κάμπου τῶν Αἱθηνῶν πρὸ 76 ἐτῶν.

—Ἀφελὴς περιγραφή τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ὁ ἐπιστολογράφος κατόπιν περιγράφει τὰς ἀρχαιοτάτας τῶν Αἱθηνῶν με ἀφέλεστατον τρόπον, ἀλλὰ καί με χαρακτηριστικὰ παρατηρήσεις:

«Ἐπεσκέφθην πολλάκις τὰς Αἱθνας, καί ἐπῆγα εἰς ὅσας ἡδυνήθην περιφήμους θέσεις. Πρὸς δυσμὰς ὑφύεται ἡ ἑκακοστή Ἀκρόπολις, ἐφ’ ἣς εὐρίσκεται ὁ Παρθενὼν, πλὴν με θλίβει νὰ σὰς ἀναφέρω ὅτι τὸ ἐξάσιον αὐτοῦ της ἀρχαιοτάτης μνημεῖον εὐρίσκεται πρὸ πολλοῦ εἰς ἐρείπια, ἂν καί μένει ἀνεκτὸν αὐτοῦ μέρος ὡς μαρτύριον της ποτὲ σημαντικότητός του. Ἦτον ὅλον ἐκ μαρμάρου καλλίστης ποιότητος. Τὰ διασωθέντα τμήματα εἰσὶν ὀγκωδέστατα καί ἀκριβῶς ἐφρημοσμένα ἀνευ ἀσέβητου...».

Παρακάτω ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα:

«Ἐδρίσκοντα ἀκόμη μερικά ὠραία ἀγάλματα μεταξὺ τῶν ἐρειπίων, ἀλλ’ οἱ τοῦχοι τὰ κατέστρεψαν παντάπασιν. Οὗτοι οἱ καταστροφεῖς τοῦ πολιτισμοῦ ἡγήσαντο καί τὴν πόλιν καί τὴν χώραν. Σφαίραι καί τμήματα βομβῶν εἰσὶ φαινόμενα μεταξὺ τῶν ἐρειπίων της Ἀκροπόλεως, καί ὅταν ἐρωτηθῇ ὁ σημερινὸς Ἕλλην: Τί σημαίνουν ταῦτα; Ἀποκρίνεται: Εἶναι τουρκικά, θέτων μεγάλης ἐμφανίσεως εἰς τὴν λέξιν τουρκικά, γιὰ ν’ ἀποδείξῃ τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον τρέφει πρὸς τοὺς Τούρκους».

Τώρα παραλείπομεν τὰ ἄλλα περὶ ἀρχαιοτήτων, ποῦ δεικνύουν ὅτι ὁ ἀφελὴς ἐπιστολογράφος δὲν εἶδε καί πολλὰ πράγματα. Καί ἐπιστρέφωμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν νέων κτιρίων τῶν Αἱθηνῶν.

—“...Ὅταν δὲν ὑπάρχει εὐδαιμονία...”

«Κτερίά τινα τουρκικῆς κατασκευῆς—γράφει ὁ ἐπιστολογράφος—καί τὸ Ἀνάκτορον εἶναι τὰ μόνον ἀξιοσημείωτα τὴν σήμερον. Τὸ τελευταῖον εἶναι εὐμεγέθες καὶ ὠραῖον κτίριον, ἀλλὰ κατ’ οὐδὲνα λόγον δύναται νὰ συγκριθῇ ὡς πρὸς τὴν ὠραϊότητά μετὰ τὰ ἀνάκτορα της Βασιλείσης Βικτωρίας. Ὁ ἀνακτορικὸς κήπος εἶν’ ὠραῖος τῇ ἀληθείᾳ, ἢ ὁμοί τῶν ποικίλων ἀνθῶν εἶν’ ἐξαισία! ἀλλὰ τί σημαίνουν τὰ ἀνάκτορα καί οἱ ἀνακτορικοὶ κήποι, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἐντὸς αὐτῶν εὐδαιμονία!...».

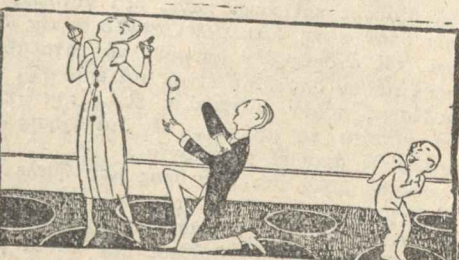
Καί ἔπονται ἀκριβῆ ἀποσιωπητικά.

Ἀς μὴ λησμονώμεν ὅτι εὐρισκόμεθα στὸ 1855, στὴν δυσχερῆ αὐτὴν ἐποχὴν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Καί αὕτη ἡ περίστασις δίδει στὸν ἀφελὴ Ἀγγλον ἀφορμὴν φιλοσοφικῶν σκέψεων....

—Περὶ φιλοπονίας ὁ λόγος.

Ὁ ἐπιστολογράφος κατέτιν καυτηριάζει τοὺς Ἕλληνας της ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς τεμπηλῆδες.

«Ἡ περὶ τοῦ κόλπου (τοῦ Πειραιῶς) χώρα εἶναι ὀρεινή, ἀλλὰ εἶναι ἐντελὲς γυνή, φυτείας, καί τὸ μόνον φυτὸν ὅπερ ὑπάρχει ἐπ’ αὐτῆς εἶναι ποῦ καί ποῦ ὀλίγους ἀγρίους θύμους (θυμάρι), ὅστις δίδει φαιὸν τινὰ χρωματισμὸν εἰς τὰς πλευρὰς τῶν ὀρέων. Οἱ ση-

μερινοὶ Ἕλληνες δὲν φαίνονται καί τὸν φιλόπονον, ὅσον ἡλίκα καί τοὺς ἰδοὺ, καί δὲ προχωροῦσιν εἰς τὴν καλλιέργειαν της γῆς ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ Βρετανίᾳ εἰμθα συνήθησιν.

Χρονοτριβοῦσι πολλὴ ἐν τοῖς καφενείοις ἀείποτε καὶ νίζοντες καὶ αὐτῶντες τὴν πολιτικὴν τοῦ κόσμου. Φαίνεται ὅτι ἐνταῖς σιτοῦνται μετὰ τὸ ὀλίγον ὅπερ ἔχουσι καὶ οὐκ φροντίζει διὰ τὸ περιττέμεν.

Τώρα οἱ ἀναγνώσται μας ἀς κρίνουν τὰ πράγματα, ἀφοῦ οἱ Αἱθναῖοι ἐπιστολογράφος καί σήμερον νὰ εἶναι κακῶς ὀφίλοι...

—Αἱ ένδυμασία τῶν Αἱθηνῶν κατὰ τὸ 1855.

Τὸ διασκεδαστικότερον μέρος της ἐπιστολῆς αὐτῆς εἶναι τὸ περὶ τῶν ένδυμασιῶν τῶν Αἱθηνῶν της ἐποχῆς ἐκείνης:

«Αἱ ένδυμασία τῶν κατοίκων—γράφει εἰς τὴν ποικίλῃ καί λίαν περίεργον, ἐν πρώτῃν προσβολῇ νομίζει τις ὅτι εἰσὶ αἱ εἰς μετρημένον μῆκος περιπῶν ὥρας καί πλῆν. Ἐπειτα κατέβηκαν καί οἱ δύο στὸ ὅριον, ὅπου ἐπερίεμαν δύο ἀμάξια...».

Ἰδοὺ τώρα ἡ περιγραφή τοῦ φαινομένου: «Ἐπὶ κεφαλῇ οἱ πλείστοροι φέρουσιν ὀθρόν τι κάλυμμα ὑφάντον με μακρὰν φαντα μεταξοτὴν, τινὲς τῶν ὁποίων εἶναι πεποιημένα με χρυσοῦσαν κομμίαν.

Καί ἔπειτα περιγράφει φουστάνιλλοι καὶ περὶ τὸ σῶμα ἔχουσιν τινες στενὰ ἱμαστὰ ἄλλοι μὲν χρυσοῦσαν, ἄλλοι δὲ μετὰ χρυσοῦσαν τῶν ὁποίων κρέμονται ὅπλα καὶ ὡς νὰ εἶχον τέσσαρας βραχίονας! τὸ δὲ πλείστον της ένδυμασίας ὁμοίαι τῇ τῶν ῥεινῶν της πατρίδος μας—ὡς μὴ λησμονώμεν ὅτι ὁ γράφων εἶναι Σκώτος—μετὰ τὴν φορὰν δὲ εἶναι ἐκ λευκοῦ βαμβακεροῦ ἡμισυοῦ ἀντὶ μαλλίνου ποικιλογόου. Ἡ ένδυμασία αὕτη ὀνομάζεται Ἀλβανική καί, κατὰ τὴν ιδέαν μου, ὅσην θεατρικὴν ἐπιδείξει ἂν ἔχῃ, δὲν εἶναι ἀφορμὰ διὰ λόγους μόνον νὰ εἶναι ἐνεργητικὸς καί γενοῦναι.

Ἰδοὺ τώρα ἡ περιγραφή της βραδείας ναντίον της ὁποίας καταφέρεται ἀνακτὸς ὁ ἐπιστολογράφος:

«Εἶναι καί ἄλλη τις τάξις Ἑλλήνων φρουρῶντων εἰδὸς τι γυναικεῖον φουστάνιον μόνον εἰς τὸ κάτω μέρος, καί ἔχοντες ὀρθόν ὅπας διὰ τὰ περὶ τὰς κνήμας μόνον ἄφ’ ὅσας εἶδον ένδυμασία, αὕτη εἶναι ἡ δεσπότη καί ὅλος θηλυκερῆς, μὴ ἀρρεθῆς παντάπασιν εἰς ἔθνος γενναῖον, καί ἀνδρῆς τῇ ἀληθείᾳ, πῶς, ἐνῶ, ὡς ἐπληροφόρηται, ένδυμασία αὕτη εἶναι τουρκική, καί τὴν φέρουσιν οἱ τοιοῦτον μῖσος καί δικαιοσύνη τῶν Τούρκων τρέφοντες».

Καί ἔπειτα καταλήγει ὁ γράφων: «Ὁ δὲ εὐρωπαϊκὸς ἱματισμὸς, ὁ ἱματισμὸς αὐτὸς ὁ εὐχρηστος καί τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι δικαίον νὰ εἶπω ὅτι προχωρεῖ σημαντικῶς, καί ἡδὴ βλέπει πολλοὺς Ἕλληνας ένδυμένους ἀπαράλλακτα ὡς οἱ της πατρίδος μας».

Ἀλλὰ παραδόξως συμφωνεῖ μετὰ τὸν ἐπιστολογράφον καί ὁ μεταφραστὴς εἰς μίαν ἐπιστομεισίῳν του, ὅπου ὑποσχετρεῖ, ὅτι εἰς φράγκικα εἶναι... ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ένδυμα!

«Ὁ εὐρωπαϊκὸς ἱματισμὸς—γράφει—κοινὸς καί καταχρηστικὸς φράγκικος ἱματισμὸς, δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ὁ Ἑλληνικὸς μάλλον ὁ Μακεδονικὸς μετὰ τινὰς μικρὰς τροποποιήσεις. Εὐρὲθσαν ἀρχαῖα τινὰ ἀνάμνησιν Ἑλληνικὰ τὸν αὐτὸν φέροντα ἱματισμόν. Ἐπεὶ, ἀπαξ καί διὰ μῆκος, σύμπαντες οἱ Ἕλληνες παρεδέχοντο τὸν ἱματισμὸν τοῦτον πρὸς ἀποφυγὴν της ἥδῃ ὑπαρχούσης Βαλκανικῆς καταντῆ λίαν ἀνάρμοστος καί ἀξιοεπαινετὸς ἐν αὐτῷ».

Αὐτὴν τὴν περίεργον ιδέαν φαίνεται ὅτι ἀπὸ τῶν οἱ πλείστοι Ἕλληνες της ἐποχῆς εἶναι.

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

230

Πρόσωπα ἐξίόπιστα καί σοβαρὰ εἶδαν ἐκ ἀπόψεως τὸν βασιλέα Γεώργιον καί τὴν ὄραναι Ρωσοῖδα κόμισσαν, ἢ ὁποία εἶχε ἀποστατήσει τὴν πόλιν, εἰς μίαν ἐποχὴν της Ἀττικῆς καί εἰς μέρος ἐρημικόν. Οὐδεὶς βεβαίως θὰ ἐφροντάζετο ὅτι ὁ Γεώργιος θὰ ἐπῆγανεν ἐκεῖ. Ἀλλὰ πολλὸ συχνὰ συμβαίνει νὰ μὴ ἀποφεύγωμεν παρομοίους κινδύνους, διότι ἡ τύχη τὰς ἀφῆκε ὥστε νὰ μᾶς ἴδουν με ἓνα πρόσωπον ποῦ δὲν θέλωμε νὰ μᾶς ἴδουν μαζὶ ἀκριβῶς εἰς ἓνα ἐρημικὸν μέρος, ὅπου καταφεύγομεν χάριν περισσοτέρως ἀσφάλειας.

Ὁ Γεώργιος ἐβάδιζε μετὰ τὴν ὄραναι Ρωσοῖδα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς πυκνὰς συστάδας κατὰ τινος τρυφερά τὸ χεῖρ της. Ἐπειὰ ποῦ τοὺς εἶδαν τοὺς παρηκολούθησαν, τοὺς εἶδαν νὰ εἰσερχοῦνται εἰς ἓνα ἀπεκρυμμένον καί ἥσυχον ὄρυον ἐν οἰκισκῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθαν μετὰ πᾶρόντων μῆκος περιπῶν ὥρας καί πλῆν. Ἐπειτα κατέβηκαν καί οἱ δύο στὸ ὅριον, ὅπου ἐπερίεμαν δύο ἀμάξια...».

Τὰ γεγονότα τοῦτο ἐγνώσθη συντόμως εἰς τὰς Αἱθνας. Τὰ πρόσωπα ποῦ εἶδαν τὴν ἀνωτέρω σκηνὴν, ἐντελὲς τυχαίως, δὲκνετο φιλικῶς πρὸς τὸ κόμμα τῶν Ἀγγλοφίλων καί, ὅπως ἦτο φυσικόν, ἐσπευσαν νὰ μεταδώσουν τὴν εἰδήσιν, μετὰ χάριος μάλιστα, διότι δὲν εἶχαν συμπερινοῦν νὰ τὴν ἀποκρύψουν. Τούναντιον μάλιστα. Καί ἔτσι, ἐντὸς ἐλαχίστου ἡμερῶν, ὁ λαὸς τῶν Αἱθηνῶν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν, καί τὴν ὠραϊότητα της ὁποίας πολλὰ ἐλέγοντο καί ἐθροῦλόντα, ἦτο ἐρωμένη τοῦ Γεωργίου, ὁ ὁποῖος ἦτο φυσικὸν νὰ μὴν ἀφῆνε νὰ τοῦ ἀπαρῇ μὴν τέτοια εὐκαιρία. Αὐτὸ καί ἐκάλει σήματα ἀκόμη, ἀλλὰ ἀληθεῖς καί ὅλα ἀποκνημια φαντασίας, ποῦ ἐκκυροῦσαν ἐνδύματα, δὲν ἀφῆκαν καμμίαν πλέον ἀμφιβολίαν περὶ τῶν σχέσεων τοῦ βασιλέως μετὰ της Δανέσκειν, πρῶτον τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε τὴν μὴν τῶν Ἀγγλοφίλων, ποῦ διαρκῶς κατεφέροντο κατὰ τοῦ βασιλέως, τῶν Ρώσων καί τοῦ κόμματος τῶν Ρωσοφίλων.

Ὁ ἀπαθὸς τοῦ πρώτου κόμματος, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ὀλιγαριθμοί, ἐξεδήλωναν πανταχόθεν τὴν ἀγανάκτησιν των. Ὡς ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἐξάλειψις τῶν ἐθνικῶν μας ένδυμασιῶν.

Ἡ χολέρα καί ὁ ἐπιστολογράφος.

Κατοῖσιν ἀπ’ αὐτὸ ὁ ἐπιστολογράφος καυτηριάζει τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, διότι ἐπῆλθε χωρὶς ἱερεῖα καί τέλος ὁμιλεῖ περὶ της χολέρας, ἢ ὁποία ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπῆλθε τὰς Αἱθνας καί τὸν Πειραιᾶ.

«Ὁ αἶμος ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Ἀνατολῇ στρατοῦ μας λόρδος Ραγλάνος ἀπέβηκεν ἐκ ζωῆς ἐν βραχείᾳ διαστήματι χρόνου. Ἀντὶ τῆς γῆς τῶν ζώντων, καὶ ὅν χρόνον ἐχρεώζετο. Πιθανὸν καί ἡμεῖς ὅσον οἱ παῖδες τῶν ἀκολουθήσει. Ὁ Κόριος ἀπαρεῖτ’ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου—Ἀσπαρμίδης πρὸς πάντας. Ἀρρεθῆ ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος... Ὁ ἀγαπῆτος ἀπομνημονεύσας: Ἰωάννης Μακένδης».

Τὰς ἡ χολέρα νὰ ἐστρεῖλε τὸν ἐπιστολογράφον μᾶς νὰ ἀκολουθῇ τὸν στρατηγόν των: Ἡ νὰ ἀπέθανε ἥσυχος ὁ ἀφελὴς Σκώτος στὴν πατρίδα του;

σαν βέβαιον ὅτι ἡ Ρωσοῖς κόμισσα εἶχε ἐλθεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ ἐνεργήσῃ κατασκοπεῖαν. Αἱ συχνὰ ἐπισκέψεις της εἰς τὴν ρωσσικὴν πρεσβεῖαν καί αἱ πολύωροι κατ’ ἰδίαν συνομιλίαι μετὰ τὸν Σαβούρωφ καί ἡ παραμονὴ της εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἦσαν ἀποδείξεις πλέον ἢ πειστικαί περὶ τῶν πραγματικῶν διαθέσεων της καί τῶν ἀληθινῶν σκοπῶν της ἐλευσεως της εἰς τὴν Ἑλλάδα. Διότι ποῖος ἄλλος λόγος ἐδικαιολογεῖ τὴν ἐπὶ τῶσον καιρὸν παραμονὴν της εἰς τὰς Αἱθνας; Ἀγὰπη πρὸς τὰς ἀρχαιοτάτας; Ἀλλ’ αἱ ἰδιαιτέρας μετὰ τὸν Σαβούρωφ συνεργασίαι τί ἀφῆρουν; Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ποῦ ἐπρόβαλλαν σαφῆ, δὲν ἀφῆκαν καμμίαν ἀμφιβολίαν πλέον ὅτι ἡ ὄραναι Ρωσοῖς εἶχε ἐλθεῖ ἐδῶ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ κατασκοπεῖαν, ἐκμεταλλευομένη τὴν ὠραϊότητά της. Ὅλα αἱ κατασκοπεῖαι οἱ οἰαίαι ἐδύσαν εἰς διαφόρους ἐποχὰς, ἦσαν ὠραϊάται. Καί ἐπετιύγχανον τοῦ σκοποῦ των, χρησιμοποιοῦσαι ὡς δόλωμα τὴν ὠραϊότητά των αὐτὴν καί ἐκμεταλλυόμεναι τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἀνδρῶν ποῦ κατεῖχον σπουδαίας καί ὀνευθύνους θέσεις, πρὸς τὰς ὠραίας γυναικάς.

Διὰ τί ἄραγε θ’ ἀποτελοῦσεν ἐξαιρέσιν ἡ Δανέσκειν;

Τὰ ἐρωτήματα καί αἱ ἀπορίαι αὐταὶ δὲν ἀπηγοῦλουν μόνον τὸν λαὸν καί δὲν ἀπετέλουν ἰδικὸν τοῦ μόνον θέμα συζητήσεων. Καί ἡ Κυβέρνησις ἤρχισε νὰ ἀσχολῆται μετὰ τὴν περίεργον αὐτὴν ὑπόθεσιν, ὅπως ἄλλως τε εἶχε καθῆκον. Καί ἀνέθεσε τὴν παρακολούθησιν της Ρωσοῖδος κομήσης εἰς ἐιδικὸν ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖοι πολλὴ γρήγορα ἐφεραν ἀποδείξεις ν’ αὐτὴν. Τότε πλέον ἀπεφάσισεν ἡ Κυβέρνησις νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της. Δὲν ἦτο δυνατόν πλέον ν’ ἀφῇ τὴν ὑποπτον Ρωσοῖδα νὰ δρά κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐλευθερίας καί ἀνεμπόδιστος καί τῶσον μάλιστα σκανδαλωδῶς. Μία ἀποδεδειγμένη κατάσκοπος πλησίον ἐνὸς βασιλέως εἶνε κατὰ τὸ πρωτοφανὲς καί ἀσυγχώρητον. Ἡ Κυβέρνησις εἶχε ν’ ἀντιμετωπῇ καί τὴν δικαιολογημένην ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ, ποῦ ἀφοῦ τόσαι ἀποδείξεις ὑπῆρχον ἐναντίον της κατασκοπῆς, τὴν ἀφῆνε νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον της.

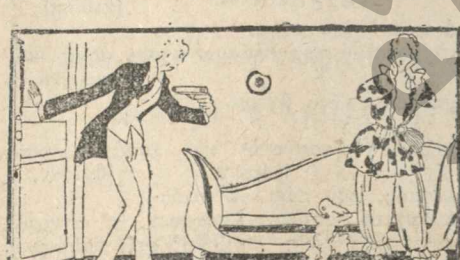
Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔγινε.

Ὁ πρωθυπουργὸς Χαρίλαος Τρικούπης παρουσιάσθη ἀμέσως εἰς τὸν Γεώργιον καί τοῦ ἀνεκοίνωσεν ἀνευ πολλῶν περιστροφῶν ὅσα τοῦ εἶχαν καταγγελεῖ.

Εἶναι κατὰ σκοπὸς, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε. Καί πρέπει νὰ της ὑποδείξωμεν ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχει νὰ κάμῃ εἶναι νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερον. Εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ μείνῃ πλέον εἰς τὴν χώραν μας.

Ὁ Γεώργιος ὁμῶς, ὁ ὁποῖος φυσικὰ δὲν μπορούσε νὰ διαμριωβήσῃ τὰς ἀποδείξεις τοῦ πρωθυπουργοῦ του, δὲν ἐφῆκε κατὰ σκοπὸς νὰ διατεθεῖται νὰ παραιτηθῇ της κατακτησεως του. Δι’ αὐτὸ λοιπὸν ἀπήντησε:

—Τὸ ξεῦρω, κύριε πρόεδρε. Γνωρίζω ὅτι εἶνε κατὰ σκοπὸς, ἀλλὰ ἐγὼ τὴν...κα-

τασκοπεῖω χωρὶς νὰ με ἀντιληφθῇ ἐκείνη! Νομίζω λοιπὸν ὅτι δὲν διατρέχουμεν τῶσον κίνδυνον ἐκ μέρους της.

Ἡ ἀπάντησις ὁμῶς αὕτη δὲν ἦτο ἱκανοποιητικὴ διὰ τὸν πρωθυπουργόν. Καί ἀν αὐτὴ ἀκόμη ἦτο ἀληθὲς, θὰ ἀπετέλει ἐπικίνδυνον ἀνοσίαν ἢ ἐπὶ πλέον παραμονὴ της Ρωσοῖδος εἰς τὰς Αἱθνας καί ἡ φύσενία της εἰς τὰ Ἀνάκτορα προκλήσιν κατὰ τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ Δανέσκειν ἦτο κατὰσκοπος. Διὰ τοῦτο δὲ καί ὁ Τρικούπης ἐπέμεινε:

—Πρέπει νὰ της ὑποδείξωμεν νὰ φύγῃ, Μεγαλειότατε, παρ’ ὅλ’ αὐτὰ. Δὲν ἡμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν εἰς τὸν λαὸν ὅτι τὴν κατασκοπεύομεν. Αὐτὸ δὲν εἶναι δικαιολογία.

Τὰ πνεύματα ἐξήφθησαν ἀκόμη περισσότερο λόγῳ της ἐπισκέψεως της Δανέσκειν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Κουμουνοδούρου, τοῦ ἡγέτου τοῦ Ρωσοφίλου κόμματος. Εἰς τὸ σπῆτι του παρέμεινε ἐπ’ ἀρκετόν, τοῦτο δὲ οἱ Ἀγγλόφιλοι τὸ ἐθεώρησαν ὡς νέαν πρόκλησιν καί αἱ συζητήσεις ἐπῆραν πάλι φωτιά. Τί διημιέθη μετὰ τῶν δύο εἶναι ὄγνωστον. Ἀσφαλὲς ὅμως ἡ Ρωσοῖς, ἢ ὁποία ε

Η ΦΛΥΑΡΙΑ ΤΩΝ ΣΑΛΟΝΙΩΝ

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Δὲν ὑπάρχουν σκάρτες φωτογραφίες με
τὸ φιλμ ΧΑΟΥΦ.

Μὴν πηγαίνετε στὴν τύχη. Μεταχειρίζε-
στε φορὰ φιλμ ΧΑΟΥΦ.

ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ

ΣΤΟ ΔΡΟΣΕΡΟ ΘΕΑΤΡΑΚΙ

«ΑΤΛΑΝΤΙΣ»

Τὸ πρωτότυπο ἑλληνικὸ ἔργο
ΑΛΕΚΟΥ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

« Π Ε Ρ Ι Π Ε Τ Ε Ι Α »

3 πράξεις — 6 εἰκόνες

Αλληλογραφία

Κους Κους : Γκίκαν Δερματάν. Καλό και θα δημοσιευθώ.—Γ. Χρυσόστομου. "Α τεχνά. Διαβάστε και έπειτα γράψετε.—"Ελ. Παπαστερεόπουλον. Οι αστυρικοί στίχοι σας δεν είναι επιτυχημένοι. Στίχον έχετε κολόν, αλλά νόημα υπερδεμένο.—Λ. "Αμαρυλιώτην. Στέλλετε, μας ανταποκρίσεις από την κοινωνικήν και κοσμικήν κίνησιν και θα δημοσιεύονται. Το ποιήμα σας χαλαίνει σε μερικούς στίχους. "Ασφαλώς θα έχετε καλύτερα και τα περιμένουμε.—Ν. Σφυρόεραν. Θα σας συνιστούσαμε να μελετήσετε ακόμα. Τα δύο ποιήματα που μας έστειλάτε είναι καλύτερα από τα παλαιά, αλλά χαλαίνουν στον στίχο. Σας συνιστούμε επίσης να μη καταστρέψετε της λέξεις, γράφοντας «που ήσου» για να ομοιοκαταληκτώσετε με το «φυχή σου». "Ενα τέτοιο λάθος μπορεί να καταστρέψη ολόκληρο ποίημα.—Σόλλαρ, Πειραιά. "Υστερον και στο μέτρο και στον στίχο και στο λεκτικό.—Θ. Μπούραν. "Ελήφθη μετά τον διαγωνισμόν.—"Ηρώ Γεωργιάδου. Το διηγηματάκι σας καλογραμμένο και θα δημοσιευθώ σύντομα.—Β. Τήνιον. "Η «Νύχτα» είναι λίγα κοινοτυπία. "Η «Μάταιη προσμονή» καλή, αλλά ο τελευταίος στίχος είναι κάπως άσπής. Δεν το νομίζετε και σεις ; Το περιμένουμε διορθωμένο.—Ι. Θεόδωρακάκον. "Οχι απόλυτως καλά. Γράψετε καθαρώτερα και απ' τη μία όψη του χαρτιού.—Ζ. Γκούσιον. "Ατεχνο.—Ν. Χ. Ε. Προς το παρόν δεν χρειάζεσθε μακράς ιστορικός μελέτας.—Τάκην "Ο «Αποχαριτωμένος» σας συγκινητικώτατος και δημοσιεύεται εδώ :

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

"Εχετε γεια καθηγητάι, και σύ, Ω Γυμνασιάρχη, έχετε γεια συμμαθητάι, όλοι, απ' άκρη σ' άκρη. "Επίσης αποχαιρετώ και σας, Ω συμμαθήτριάι, κι' από καρδιάς σας εύχομαι να γίνεται φοιτήτριάι. Την τελευταία αυτή στιγμή μεγάλως συγκινοῦμαι, και η καρδιά μου θλίβεται που θ' αποχωρισθώ. "Ο κάλαμός μου αδυνατεί να περιγράψη κι' άλλα,

δυσ' μάτια μόνον χαιρετώ ξεχωριστ' από τ' άλλα. Αυτά τα μαύρα μάτια, που όταν με κυττάνε, ώσαν μαγνίται λοχουρό κοντά τους με τραβάνε.

Νάκης

Λογοτέχνην. Το διηγημά σας άτεχνο. Διαβάστε.—Θ. Λογαράν. Πρέπει να μελετήσετε ακόμη και τότε θα γράψετε. Το λαλείον διεκόπη, όπως και τα των έφημερίδων, διότι απηγορεύθη υπό του νέου περί Τύπου νόμου. Τα κουπόνια όμως να τα κρατήσετε, διότι έχουμε υπ' όψει μας ένα νέον διαγωνισμόν επί τη βάσει των κουπονίων.—Γ. Φιλίππαν. "Η προς την Λορίτταν έμμετρος επιστολή σας πολύ μεγάλη. Χρειάζονται δύο σελίδες του «Τικ-Τακ» για να δημοσιευθώ και, κατά συνέπεια.—Σ. Α. Β. Θεογνίκη. Δυστυχώς όχι καλά.—"Εμμ. Σπέρην. Θα δημοσιευθώ.—Α. Χριστοφίλ. "Εχετε καλή μέρα σας, αλλά ύστερείτε στον τρόπο της έκφρασης, τον οποίον θ' αποκτήσετε με την μελέτην.—Κ. Γκαγκασούδην. "Εστάλησαν όλα τα περιοδικά που ζητήσατε, απορριμνόμενα δέ πως δεν τα έλάβετε. "Επιστήσατε την προσοχήν των άρμόδιων για να σας τα παραδώσουν.—"Ανναν Τσίμα. Το δνομά σας έδημοσιεύθη εις το προηγούμενον φύλλον.—"Ερατώ Κοντοῦ. Περιελήφθη εις τους λύτας των 9 λύσεων.—Χ. Μπρούμαν. "Επίσης.—Θ. Γιώμπρέν. Το δνομά σας έδημοσιεύθη εις το προηγούμενον. Διά την καθυστέρησιν ειδοποιήσαμεν άρμόδιος. Εδχαριστούμεν για το ένδιαφέρον σας.—"Αλκην Τζαμτζήν. Δεν είναι έτσι.—Καίτην Κομποσιπούλου, Κάιρον. "Ασφαλώς δεν θα έλήφθησαν, διότι άλλοις θα σας απαντούσαμε εις την στήλην της αλληλογραφίας, όπως γίνεται με όλους τους αναγνώστας μας. Σας παρακαλούμεν να μας τα ξαναστείλετε, να εξακολουθήτε δέ την συνεργασίαν σας με το περιοδικόν μας.—Γερ. Κοραλήν. Καθώς βλέπετε, δημοσιεύεται εις το παρόν φύλλον.—Σωτήριον Μπουσκόνταν. "Ιώρα, έπειτα από την πάροδον 4 μηνών, δεν έμειθα εις θέσιν να σας πληροφορήσωμεν.—Ε. Χ. Μπρούμαν, Α. Γκάκαν, Ν. Κούτοικον, Φ. Τσίρον, Κ. Στρατηγών. Τα δνοματά σας δημοσιεύονται.—Στάθην Σούλιον. "Η επανόρθωσις έλήφθη υπ' όψει.—

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Δημοσιεύομεν σήμεραν τας ληθεύσας κατά την λήξασαν έβδομάδα λύσεις των αινιγμάτων. Είς το προσεχές φύλλον θα δημοσιεύσωμεν και τα δνόματα των λυτών, οι οποίοι θα μας άποστείλουν λύσεις μέχρι της 5ης "Ιουλίου και θα καθορίσωμεν την ημεραν της κληρώσεως.

ΛΥΣΕΙΣ 9.—"Εστειλαν οι κ. κ. Δημ. Πάρχης "Αθήναι, Κωνστ. "Αποστόλου, Πάριος, "Αθήναι, Καίτη Βακαλοπούλου Θεσσαλονίκη, "Ερατώ Κοντοῦ Θεσσαλονίκη, Χαράλ. Μπρούμαν Χλεμποτσάρι Θηβών, "Αντ. "Ιωάννου Θεογνίκη, Νίκος Κούτοικος "Αγρίνιον, Φίλιπ. Τσίρος Πάτρας, Δ. Κασιμάτης "Αθήναι, Βιργινία Φέκα Θεσσαλονίκη, Στέφ. Νικολαΐδης "Αλεξανδρούπολις, Κωνστ. Τριανταφυλλίδης Σάπας Κομοτηνής, "Αριστ. Μπαροντζόγλου Ξάνθη, Δημ. Ζάρρας "Αρδέα Πέλλης, Κωνστ. Λιούνης Γούθειον, Κ. Στρατηγός "Αθήναι.

ΛΥΣΕΙΣ 8.—Ευανθία "Αζά "Αθήναι, Βασίλ. Μηρολοπούλου "Αθήναι, Δημ. Ρομποτής Κέρκυρα, Α. Τσιμωνίδου "Αθήναι, Α. Βεναρδής Ζάκυνθος, Εύστ. Κατσαντώνης "Ελάτεια, Εύστ. Δούμα "Αθήναι, Τάσος Καπουράλης "Αθήναι, Σταυρούλα Δεμέστιχα Καλάμα, Νικ. "Αποστολόπουλος "Αμαλιάς, Ν. Μαυρικάς Πειραιεύς, Δημ. Γκίτης Πρέβεζα, Εύγένιος Στεφανίδης Θεογνίκη, Παν. Οικονόμος "Αθήναι.

ΛΥΣΕΙΣ 7.—"Αγγελική Γεωργιάδου Θεσσαλονίκη, Μαρίκα Μαυρομάτη "Αθήναι, Μιχ. Καραμανίδης Ξάνθη, Λεων. Κύρρης Κύπρος, Δόξα Σηφασκίκη "Αθήναι.

ΛΥΣΕΙΣ 6.—Α. Λαδόπουλος Μιτυλήνη, Γεώργ. Μητσάκος Πειραιεύς, Γερ. Μπρούμης Χλεμποτσάρι Θηβών.

ΛΥΣΕΙΣ 4.—Πολυτίμη Βακολιάδου Πειραιεύς.

ΛΥΣΕΙΣ 3.—"Αννα Λιταινόβα "Αθήναι.

"Όσοι εκ των άποστειλάντων λύσεις δεν είδον δημοσιεύομενον το δνομά των, παρακαλούνται να μας ειδοποιήσουν σφικτικώς.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

"Αριθ. 3

Ψηφίζω ως ωραιωτέρα "Ελληνίδα την δίδα...

"Εν...τη...
"Ο ψηφίζων

ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΣ δημοδιδάσκαλος με τεσσαετή εϋδόκιμον δημοσίαν υπηρεσίαν, ζητεί θέσιν εις το έξωτερικόν ("Αμερικήν). Πληροφορία : Κ. Καλότυχον, Κονάκια, Γούθειον.

MORISSON

Να προτιμάτε τα καλλυντικά προϊόντα του άνωτέρου διασήμου Ιατροῦ ΜΟΡΙΣΣΟΝ, ήτοι ΤΑΜΠΛΕΤΕΣ ΛΟΥΤΡΟΥ, ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ και ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΟΝ. Τιμή ταμπλετών δρχ. 16 δι' όκτώ φορές. Μόνον σ' αυτά να έχετε εμπιστοσύνην. Γεν. "Αντιπρόσωπος ΣΤΑΥΡΟΣ Θ. ΠΛΑΝΤΖΗΣ, Κορνάρου 6, "Αθήναι.

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Και οι πλέον δυσκοίλινι με ένα ή δύο κάθε βράδυ ενεργούνται. Μασάζσατε επί δέκα λεπτά κάθε κουφέτε. Είνε ευχάριστον καθαρτικόν. Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία.

ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΕΛΙΣΣΙΩΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Διευθυντής "Ιατρός ΕΥΕΥΘ. Γ. ΣΚΟΡΔΑΜΒΕΚΗΣ
Κεντρική Θέρμανσις

Τμήμα εγκαταστατικά. Πληροφορία Σαρπύλου 4. (Πάροδος "Ηρακλείου. Δεξιά πλευρά "Αρχαιολογικού Μουσείου) 3—5 μ. μ.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μόνη σας τα περιανά σας φορέματα με Γερμανικής βαφής μάρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς και νούργια. ΑΙ βαφαί ARTI πωλούνται εις τα φαρμακεία και τα εμπορικά της συνοικίας σας εις 50 μεδόνους χρωματισμού.

Γεν. "Αντιπρόσωπος : Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, "Αθήναι, Λέξα 21α.

ΚΕΙΤΕ Α'Υ'ΠΝΙΑ ;

Μόνον με τα χάπια ΔΟΡΜΕΝ

θα βρήτε τον ύπνον σας.

ΥΠΝΟΝ ΕΛΑΦΡΟΝ

ΟΛΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ

Μόνον με τα χάπια ΔΟΡΜΕΝ.

ΔΟΡΜΕΝ

Μοναδικόν κατά της αύπνιας

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIG

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

Η ΠΟΥΔΡΑ MATINÉE

ΥΠΕΡΕΧΕΙ ΕΙΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑ

Κυρίαί,

Δοκιμάσατε την νέα πούδρα MATINEE και έστέ βέβαιαι ότι ΘΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΥΠΕΡΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΑΙ.

Θ' άποκτήσετε δερμα προσώπου ωραίο, νεανικό, δροσερό και καθαρό.

"Επίσης μεταχειρισθήτε την υπέροχη κρέμα MATINEE.

Τιμάται η μεγάλη πούδρα MATINEE δρχ. 22, ή δέ μικρή δρχ. 12. "Η κρέμα δρχ. 11.

Πωλούνται εις όλα τα καταστήματα και Μυροπωλείον «ΚΡΙΝΟΣ» Σταδίου άρ. 46.

"Επιστρέφομεν το αντίτιμον εάν δεν μείντε ευχαριστημένα.

"Υποδήματα γυναικεία Παρελθούσης εποχής Τό ζεύγος από δρχ. 20—155 "Αδελφοί ΠΙΤΥΛΑΚΗ "Εμμ. Μπενάκη 13α

ΩΜΟΡΦΑ ΔΟΝΤΙΑ

ΕΔΕΛΒΕΙΣΣ

Η ΟΔΟΝΤΟΠΑΤΑ ΕΔΕΛΒΕΙΣΣ

Μεταξύ πολλών άντιστατικών συστατικών περιέχει "Ιατρικόν Σάπωνα και άνθρακικά άλατα. Τα άνωτέρω προσόντα συντελουν εις την τελείαν ΑΠΟΛΥΜΝΗΣΙΝ του στόματος λευκαίνουν τα δόντια και έξουθετερώνοῦν όλα τα όξεία του στόματος.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΠΡΟΣ ΔΡΑΧ. 12 ΠΑΡΑΚΑΤΗΚΗ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΑΤΕΛΙΕ
ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ
ΣΠΑΧΗ
ΠΟΥΛΗΣ ΑΘΗΝΑΙ

— Βλέπω συμφωνούν τα γούστα μας
— Δεσποινίς, δὲν τὰ θεωρῶ καμπημένα, γὰρ ὅλοι
οἱ κυκλοφοροῦν τὰ διαβόητα "Παπαστράτος" συμφω-
νοῦν τὰ γούστα ὅλου τοῦ κόσμου

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ
ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ